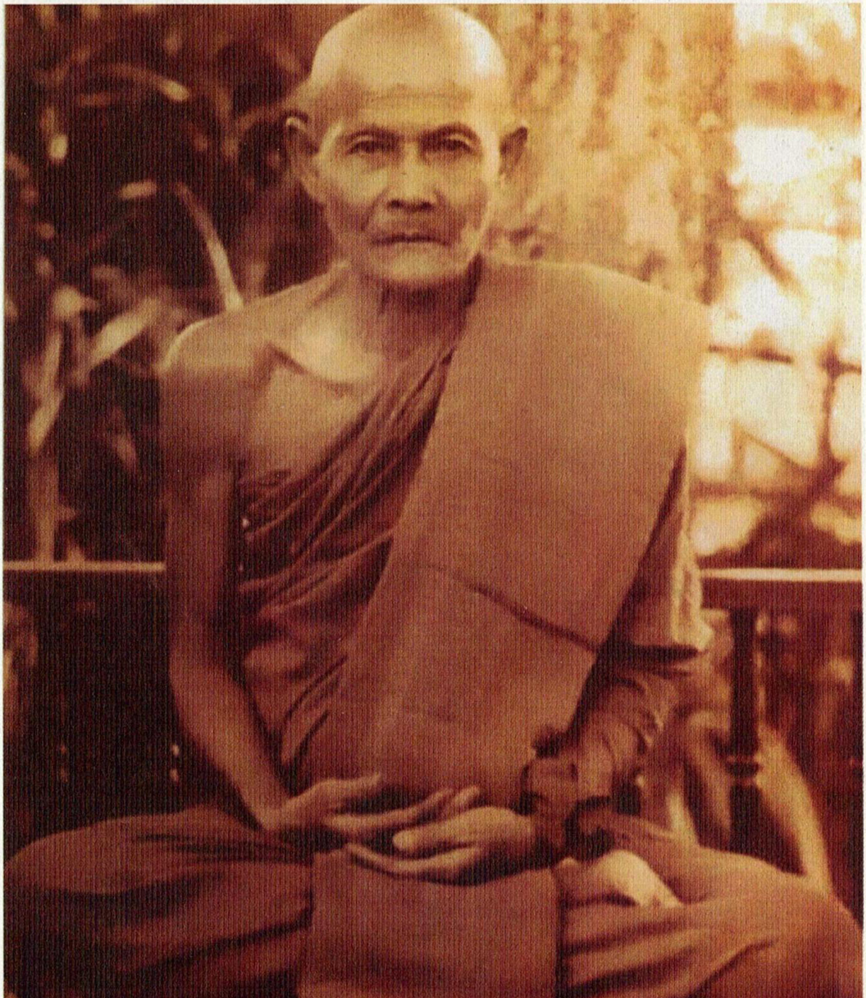

ญาณรโตนุสรณ์

หลวงปู่เสาร์ กนฺตสีโล

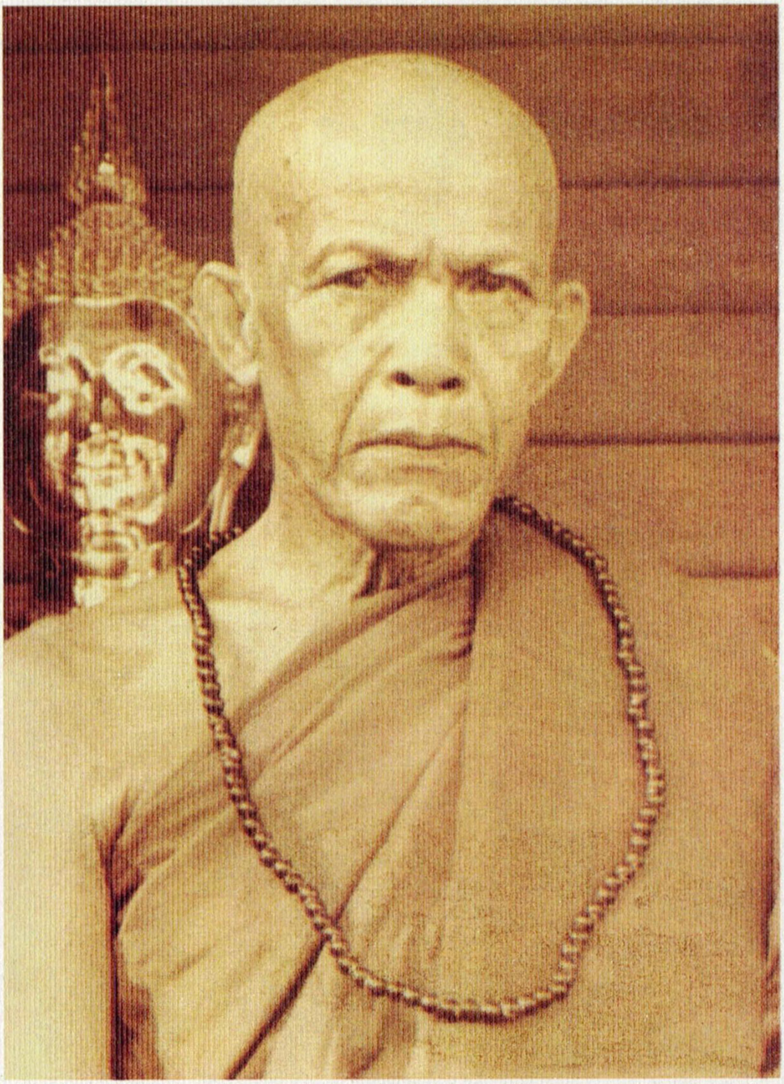

หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต

หลวงปู่แหวน สุจิณโณ

วัดดอยแม่ปั๋ง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม

วัดป่าอาจารย์ตื้อ ต.สันมหาพน อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

หลวงปู่สิม พุทธาจาโร

วัดถ้ำผาปล่อง อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่

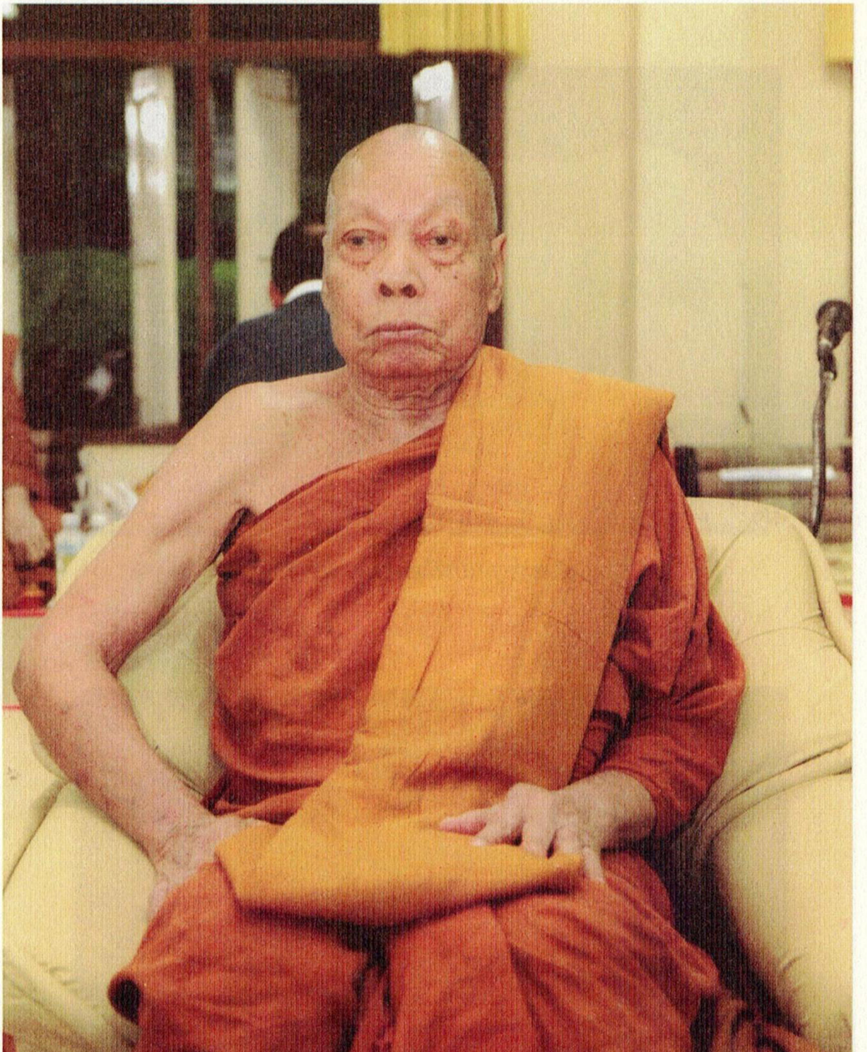

หลวงปู่ลี ฐิตธมฺโม

วัดเหวลึก ต.โคกสี อ.สว่างแดนดิน จ.สกลนคร

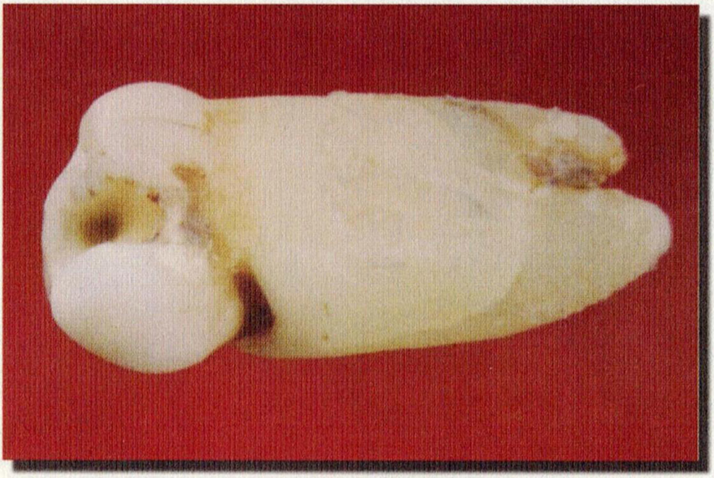

พระสุธรรมคณาจารย์
(หลวงปู่แดง ธมฺมรกฺขิโต)
วัดประชานิยม อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์

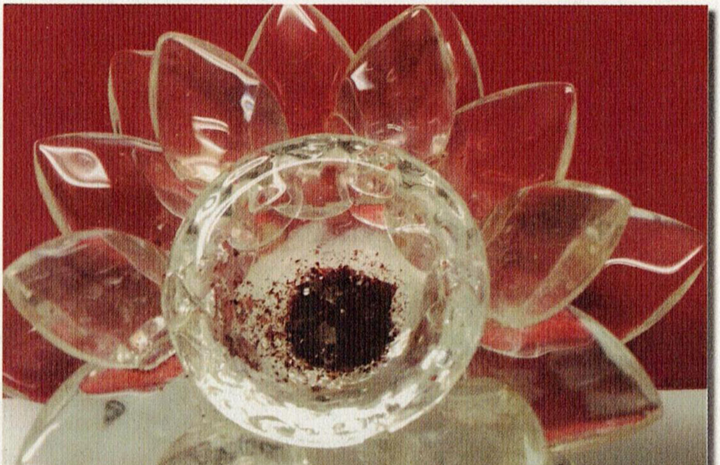

หลวงปู่อุดม ญาณรโต

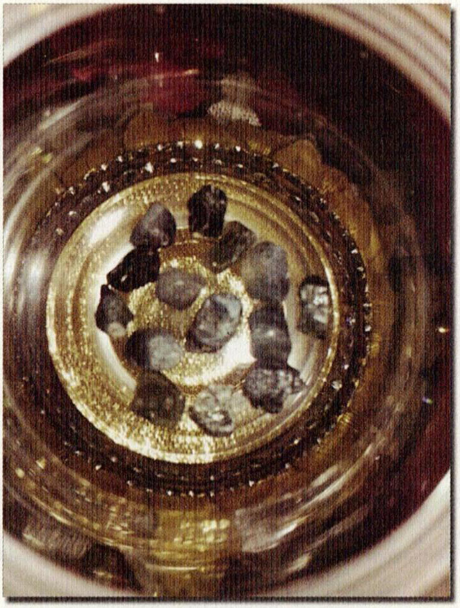
วัดป่าสถิตย์ธรรมาราม ต.ศรีชมภู อ.พรเจริญ จ.บึงกาฬ

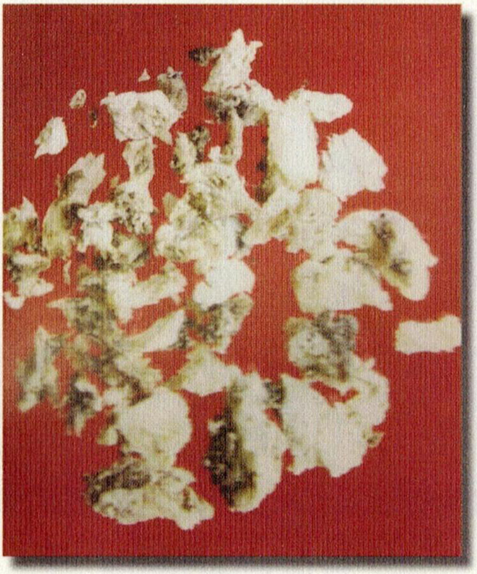
ทันตธาตุ แปรมีวรรณดุจงาช้าง

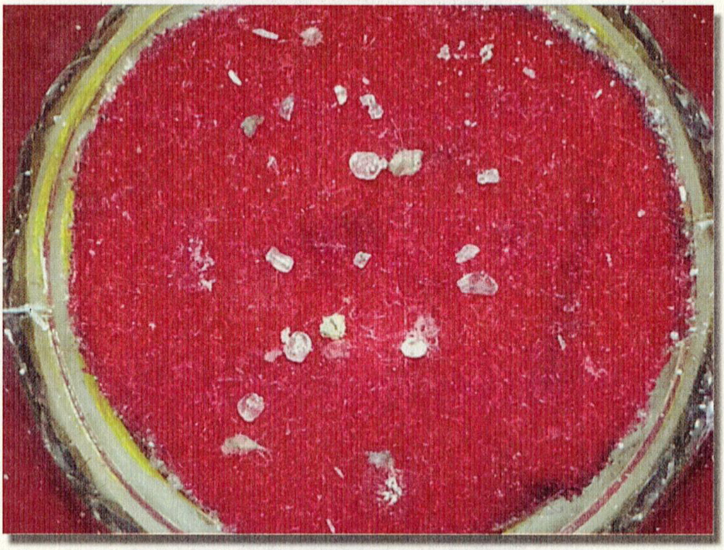
โลหิตธาตุ

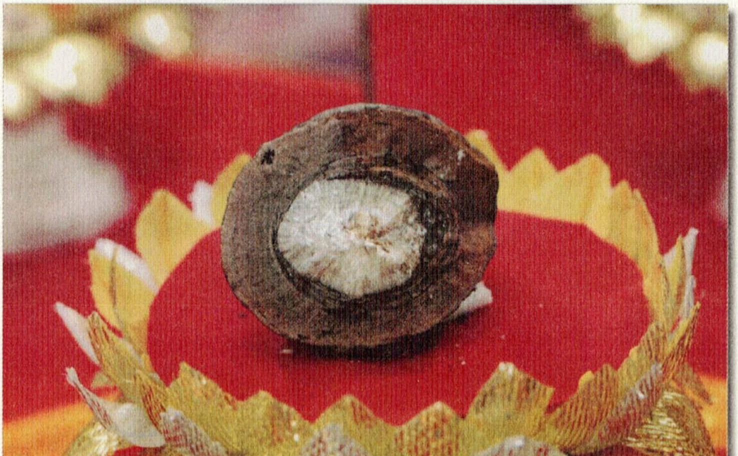
ชานหมาก แปรเป็นพระธาตุ

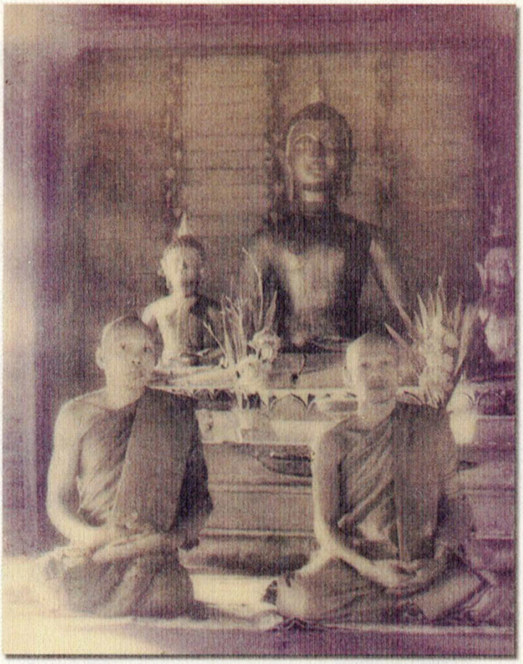
อัฐิธาตุจากการผ่าตัดกระดูกสันหลังที่โรงพยาบาล

ปัสสาวะ แปรสภาพเป็นพระธาตุ

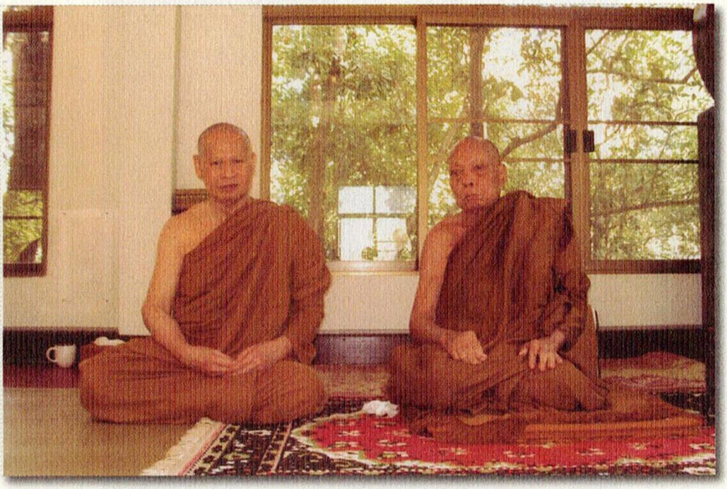
นิ่ว แปรสภาพเป็นพระธาตุ

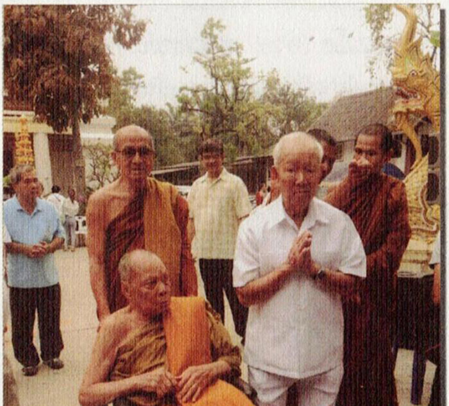
หลวงปู่อุดม ญาณรโต (ซ้าย) หลวงพ่อคำบ่อ ฐิตปญฺโญ (ขวา)
ถ่ายที่สำนักสงฆ์ป่าเมี่ยงแม่สาย จ.เชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2515

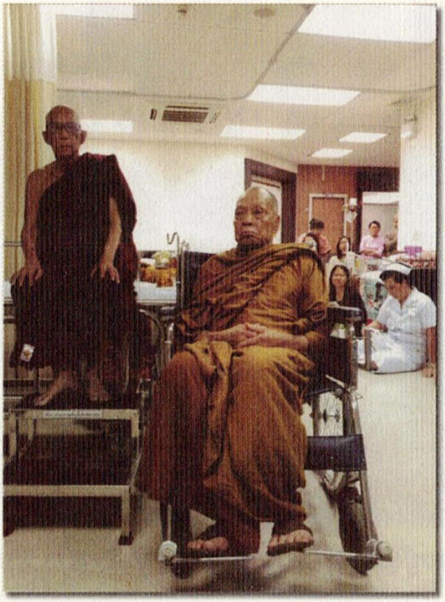
หลวงปู่อุดม ญาณรโต (ซ้าย) หลวงพ่อคำบ่อ ฐิตปญฺโญ (ขวา)

หลวงพ่อเปลี่ยน ปัญญาปทีโป (ซ้าย) หลวงปู่อุดม ญาณรโต (ขวา)

หลวงปู่อุดม ญาณรโต หลวงพ่อไพบูลย์ สุมังคโล

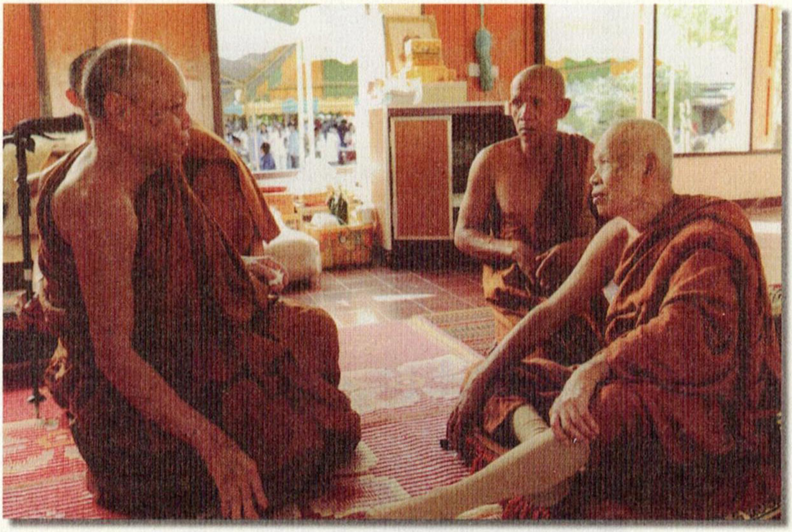

มหาสยาดอร์DAIBA ประเทศพม่า (ซ้าย) หลวงปู่อุดม ญาณรโต (ขวา)

หลวงปู่อุดม ญาณรโต กราบคารวะมหาสยาดอร์DAIBA ประเทศพม่า ขณะออกจาก โรงพยาบาลศิริราช ภายหลังผ่าตัดกระดูกสันหลังวันที่ 28 มิถุนายน 2555

หลวงปู่อุดม ญาณรโต (ซ้าย) หลวงปู่สมภาร ปญฺญาวโร (กลาง)
หลวงปู่ทองพูล สิริกาโม (ขวา)

หลวงปู่อุดม ญาณรโต หลวงปู่ประสาร สุมโน

หลวงปู่อุดม ญาณรโต หลวงปู่วิไลย์ เขมิโย

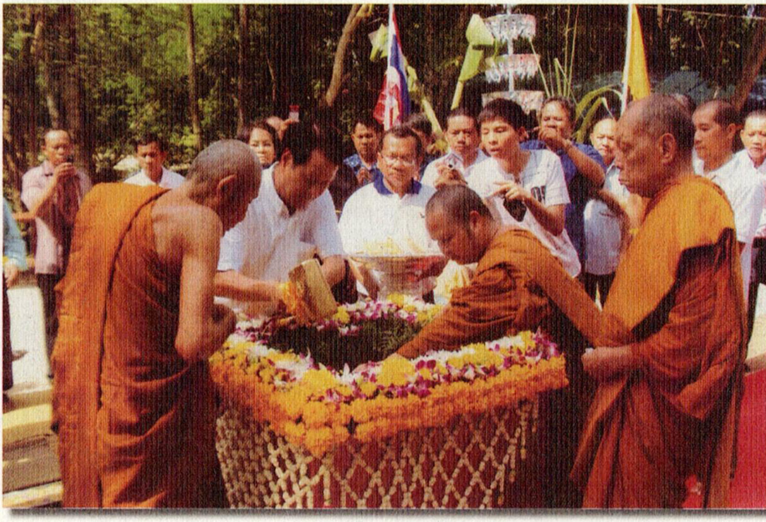
ถ่ายที่โรงพยาบาลศิริราช วันที่ 13 ก.พ. 2556

กุฏิหลังเก่ารื้อถอนแล้วเพื่อสร้างวิหารญาณรโตนุสรณ์

ศาลายกพื้นสูงรื้อถอนแล้ว

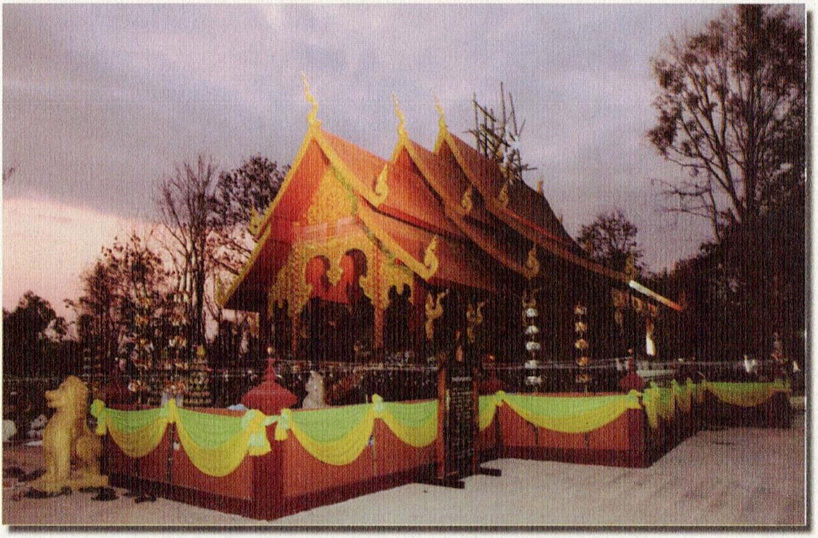

พิธีวางศิลาฤกษ์วิหารญาณรโตนุสรณ์
วันที่ 23 มิถุนายน 2553

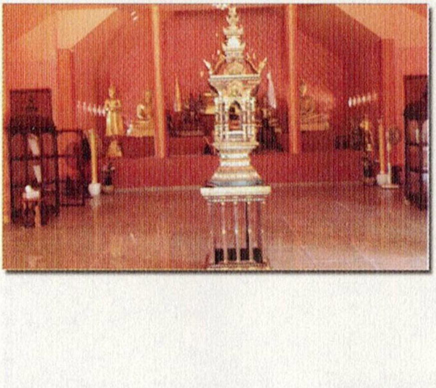

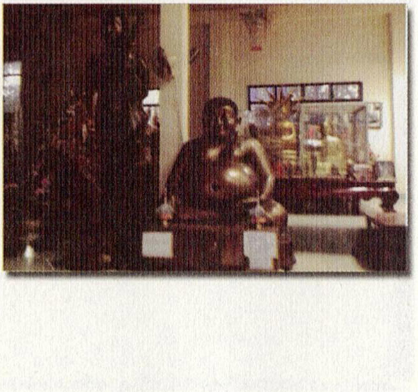
วิหารญาณรโตนุสรณ์ขณะกำลังดำเนินการสร้าง

วิหารญาณรโต เมื่อดำเนินการก่อสร้างเสร็จแล้ว

บรรยากาศภายในวิหาร

ที่ พ ๐๐๐๗/๒๕๕๔

สำนักเลขานุการสมเด็จพระสังฆราช
วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร

๕ มกราคม ๒๕๕๕

เรื่อง ประทานพระบรมสารีริกธาตุ

เรียน พระครูอุดมศีลวัฒน์ เจ้าอาวาสวัดป่าสถิตธรรมาราม ที่ปรึกษาเจ้าคณะตำบลพรเจริญ เขต ๑ (ธรรมยุต)

อ้างถึง หนังสือที่ จร. ๐๐๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

ตามหนังสือที่อ้างถึง ได้ขอให้กราบทูลสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ขอประทานพระบรมสารีริกธาตุ เพื่ออัญเชิญไปประดิษฐานบรรจุไว้ ณ วิหารทรงไทยล้านนา วัดป่าสถิตธรรมาราม บ้านหนองทุ่ม ตำบลศรีชมภู อำเภอพรเจริญ จังหวัดบึงกาฬ เพื่อเป็นที่สักการะบูชา เป็นศูนย์รวมจิตใจ เป็นที่ตั้งมั่นแห่งพระพุทธศาสนา เป็นสิริมงคล เป็นขวัญกำลังใจแก่พุทธศาสนิกชนสืบไป รายละเอียดแจ้งแล้วนั้น

ได้นำความกราบทูลทราบฝ่าพระบาทแล้ว ทรงอนุโมทนาและประทานพระบรมสารีริกธาตุตามที่กราบทูลขอ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ.

ขอถวายความนับถือ

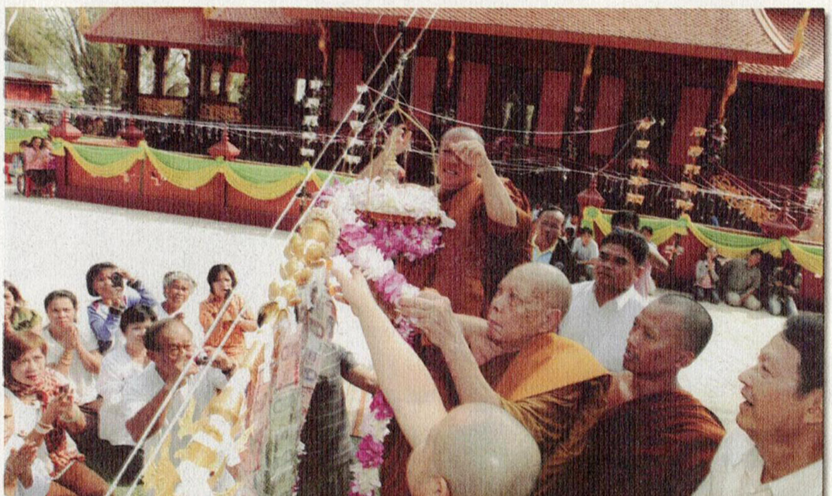
(พระเทพสารเวที)
ผู้ปฏิบัติหน้าที่เลขานุการสมเด็จพระสังฆราช

พระบรมสารีริกธาตุ

งานฉลองวิหารญาณรโตนุสรณ์

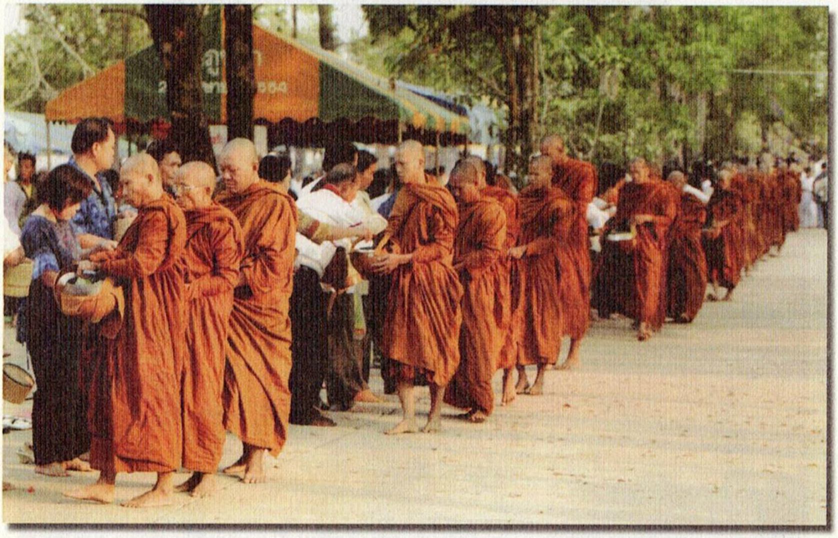

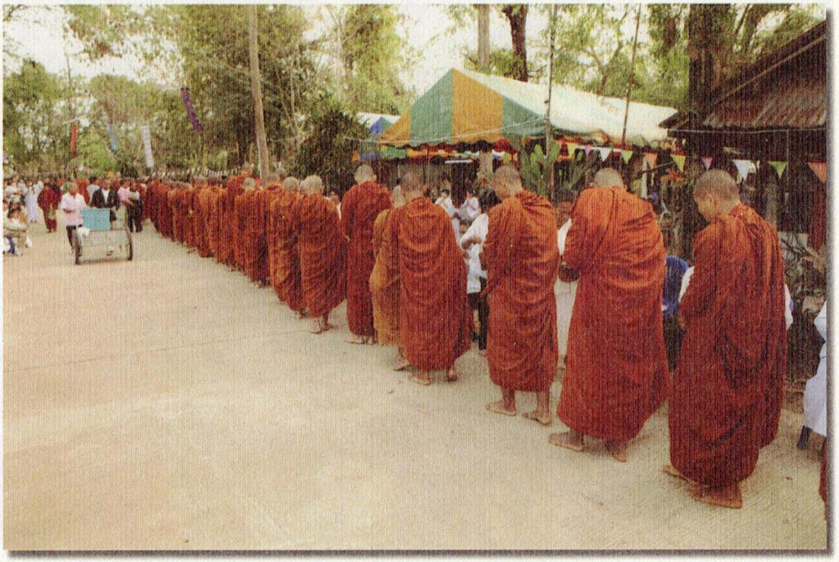

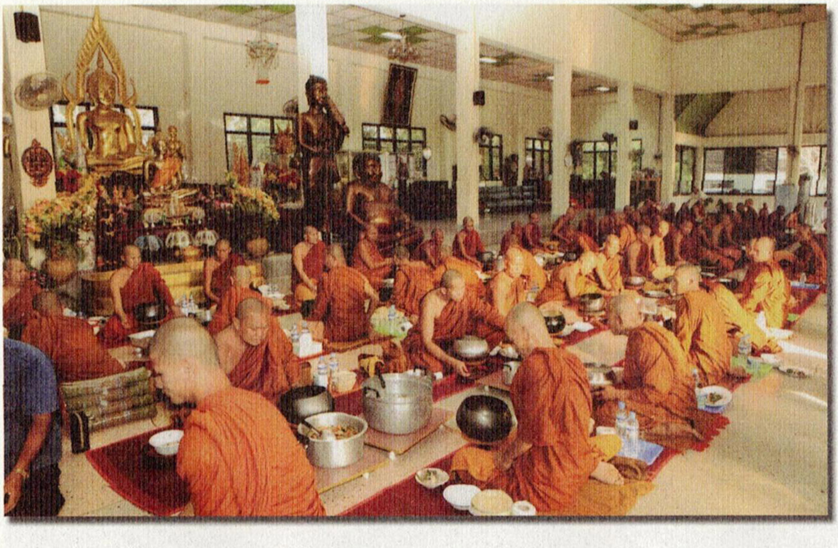

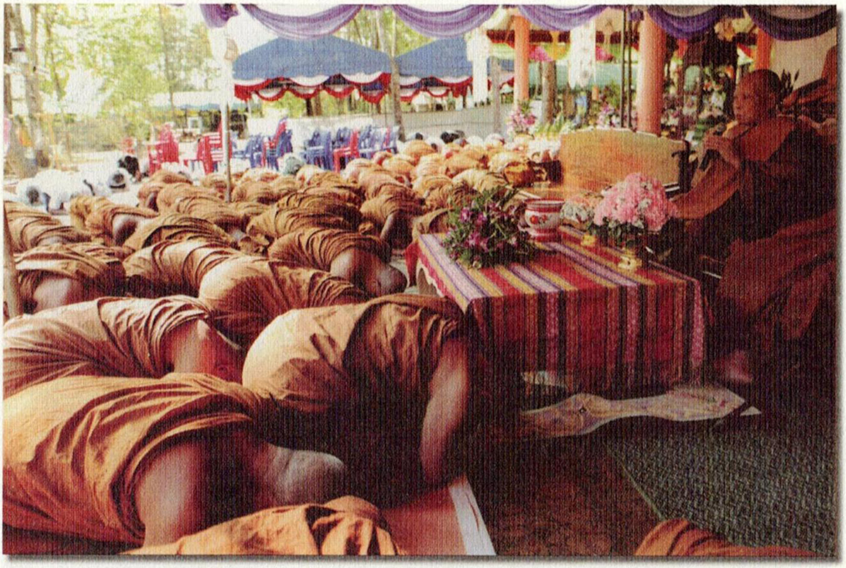

กราบนมัสการพระสงฆ์วงศ์สมณะ
พระเถระปฏิปทาน่าเลื่อมใส
พระครูอุดมศีลวัฒน์ธรรมนำใจ
เป้าหมายใหญ่ตามรอยบาทพระศาสดา
จริตอยู่ในธรรมนำสติ
ความดำริในสายกลางห่างโมหา
จิตพิสุทธิ์สดใสใจเมตตา
เปี่ยมปัญญารู้ชัดสัจธรรม
ธุดงค์เดี่ยวเดินป่าหาวิเวก
ดำเนินเฉกเช่นครูบาหาถิ่นถ้ำ
วิถีแห่งกรรมฐานท่านน้อมนำ
ทุกข์แลกธรรมภาวนาไม่ปรานี
องค์ท่านคือ เนื้อนาบุญทรงคุณค่า
ชนศรัทธาเลื่อมใสในทุกที่
สดับธรรมท่านครั้งใดใจเปรมปรีดิ์
สานุศิษย์อัญชลีพร้อมบูชา

สารบัญ

เรื่อง **หน้า**

คำนำ	1
ชาติภูมิ	4
อุปสมบท	5
ชีวิตตอนวัยเด็ก	6
ชีวิตตอนเป็นฆราวาส	8
นิมิต	10
ชีวิตสมณะ	12
ร่วมงานศพองค์หลวงปู่มั่น	13
นิมิตพบครูบาอาจารย์มาสอนกรรมฐาน	15
ประสบการณ์ที่ภูค่าว	16
โปรดโยมบิดามารดา	18
เดินทางไปรักษาตัว	20
พบหลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม และสหธรรมมิก	22
ช่วงจำพรรษาอยู่ผาแด่น-ผาเด็ง	24
ร่วมธุดงค์กับสหธรรมมิก	25
พบมารดาในอดีตชาติ	31
ประสบการณ์ที่ป่าเมี่ยงแม่สาย	32
ทุกข์แลกธรรม	34
สิ้นโยมมารดา	36
ประสบการณ์จำพรรษาที่บ้านหนองผักแว่น	36
นิมิตเห็นวิญญาณยายสม	37
ประวัติการจำพรรษา	41

เรื่อง	*หน้า*
มรรคผลไม่มีเสื่อม	47
สุขได้เพราะมีศีลธรรม	59
ความไม่ประมาท	68
ขาดธรรมขาดสุข	74
ธรรมคือหนทางดับทุกข์	87
ละชั่วทำดีด้วยการรักษาศีล	99
ภาวนา นำมาซึ่งความสุข	106
เส้นทางไตรลักษณ์	113
โลภ โกรธ หลง ละได้ดีได้	121
บ้าเกิดจากจิต	123

คำนำ

หนังสือญาณรโตนุสรณ์เล่มนี้ได้จัดทำขึ้นเพื่อเผยแผ่เกียรติคุณและแสดงมุทิตาจิตด้วยความกตัญญูกตเวทีเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา และอาจาริยบูชาน้อมถวายแด่พระครูอุดมศีลวัฒน์ (อุดม ญาณรโต) เนื่องในโอกาสที่หลวงปู่เจริญอายุครบรอบ 87 ปี ในวันที่ 2 พฤษภาคม พ.ศ. 2556

พระครูอุดมศีลวัฒน์ (อุดม ญาณรโต) เป็นพระกรรมฐานที่มีจริยาวัตรงดงาม เป็นพระเถระที่สันโดษ พูดน้อยมักน้อย แต่เป็นผู้มีปกติปรารภความเพียรอยู่เสมอ และหนักแน่นในธุดงควัตรเสมอต้นเสมอปลาย

ในหนังสือเล่มนี้คณะผู้จัดทำได้รวบรวมชีวประวัติ ปฏิปทาพระธรรมเทศนา ประสบการณ์และการดำเนินจริยาวัตรอันงดงามเป็นที่ศรัทธาเลื่อมใสในศิษยานุศิษย์ของพระครูอุดมศีลวัฒน์(อุดม ญาณรโต) หรือที่กล่าวขานกันทั่วไปว่าหลวงปู่อุดม ในการนี้คณะผู้จัดทำมุ่งหวังเพื่อแสดงความกตัญญูกตเวทีต่อพ่อแม่ครูบาอาจารย์ผู้มีพระคุณยิ่งและต้องการเผยแผ่ต่อกัลยาณชนคนรุ่นหลังได้รู้ว่าหลวงปู่ได้เจริญรอยตามพระพุทธเจ้าและนำธรรมที่พระพุทธองค์ทรงค้นพบนั้นมาถ่ายทอดต่ออย่างไรและด้วยความยากลำบากเพียงใด ซึ่งจะเป็นเครื่องเตือนสติและยึดเหนี่ยวจิตใจให้พุทธศาสนิกชน

เกิดแรงบันดาลใจในการปฏิบัติธรรมและทำความดีทำนุบำรุงสืบสานพระพุทธศาสนาให้วัฒนถาวรสืบไปตามแบบอย่างหลวงปู่

อนึ่ง หากหนังสือเล่มนี้มีข้อผิดพลาดประการใดคณะผู้จัดทำกราบขออภัยและขออโหสิกรรมมา ณ โอกาสนี้

คณะผู้จัดทำ

ชีวประวัติ

ชาติภูมิ

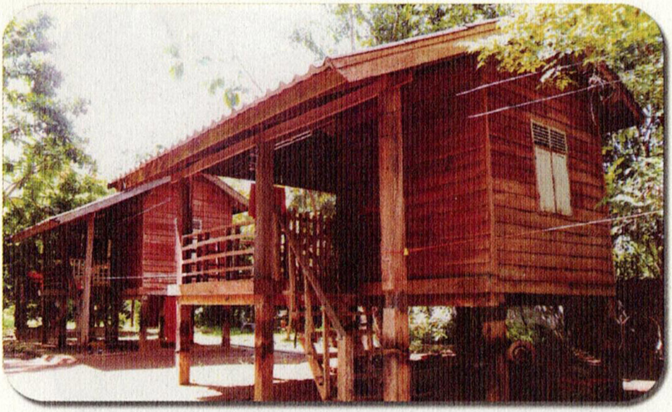

แม่ชีสม เชื้อดวงผุย (พี่สาวต่างบิดา)

หลวงปู่อุดม ญาณรโต นามเดิมอุดม เชื้อขาวพิมพ์ เกิดวันที่ 2 พฤษภาคม 2469 ปีขาล ที่บ้านดงเฒ่าเก่า ต.นาโสก อ.นาแก จ.นครพนม บิดาชื่อนายแว่น เชื้อขาวพิมพ์ ประกอบอาชีพทำนา มารดาชื่อนางบับ เชื้อขาวพิมพ์ มีพี่น้อง 3 คนและพี่สาวต่างบิดา 1 คน ตามลำดับดังนี้

1. แม่ชีสม เชื้อดาวผุย พี่สาวต่างบิดา (ถึงแก่กรรม)
2. หลวงปู่อุดม ญาณรโต
3. นายพรหม เชื้อขาวพิมพ์ (ถึงแก่กรรม)
4. นางลับ วงค์ตาหล้า

อุปสมบท

หลวงปู่อุดม ญาณรโต อุปสมบทฝ่ายพระธรรมยุตเมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2492 ที่วัดกุดเรือคำ ต.กุดเรือคำ อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร มีพระครูอุดุล สังฆกิจ (พระมหาเถื่อน อุชุกโร) เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูพิพิธธรรมสุนทร (พระคำฟอง เขมจาโร) วัดป่าศรีสำราญ บ้านจำปาดง ต.กุดเรือคำ อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร เป็นพระกรรมวาจาจารย์

ชีวิตตอนวัยเด็ก

เมื่อหลวงปู่อายุได้ 4 ขวบ ครอบครัวของท่านได้ย้ายถิ่นฐานจาก อ.นาแก จ.นครพนม เพื่อไปทำมาหากินในถิ่นที่อุดมสมบูรณ์ โดยอพยพไปที่บ้านสร้างคำ อ.พรเจริญ จ.หนองคาย (ปัจจุบันคือ จ.บึงกาฬ) โดยทางเกวียน ผ่านมาทาง อ.พรรณานิคม อ.พังโคน อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร การเดินทางในสมัยนั้นลำบากและทุรกันดารมาก จุดหมายปลายทางคือบ้านสามแยก (ปัจจุบันคือ อ.พรเจริญ) ใช้เวลาแรมเดือน เมื่อหยุดพักเกวียน ด.ช.อุดมจะงอแง ไม่อยากเดินทางต่อ จะกลับไปบ้านเก่า อยู่เรื่อย ๆ บิดาต้องวิ่งไล่จับ ส่วนมารดาก็ต้องดูแลน้อง ๆ ที่ยังเล็กอยู่ สมัยนั้นบ้านสร้างคำอุดมสมบูรณ์ ใครอยากได้ไร่นาก็ถางเอา ซื้อขายกันก็ไม่แพง บิดามารดาของท่านเป็นคนขยัน

ทำมาหากิน มีที่ไร่ที่นาและวัว ควายจำนวนมาก หลวงปู่เป็นลูกชายคนโตของครอบครัว ท่านจึงเป็นที่รักของบิดามารดาท่านกับพี่สาวต้องทำงานหนัก นอกจากทำไร่ทำนา เลี้ยงวัวเลี้ยงควาย แล้วยังช่วยทำงานบ้านทุกอย่าง ท่านเป็นผู้ที่มีจิตใจเมตตามาตั้งแต่เด็ก วัวควายที่ท่านเลี้ยงท่านจะรักและผูกพันมาก สงสารไม่อยากใช้ให้ไถนา ถ้าวัวควายหายท่านจะเสียใจมากและออกตามหาทั้งวันทั้งคืน

พออายุหลวงปู่ได้ 11 ขวบ จึงเกณฑ์เข้าเรียนหนังสือ สมัยนั้นการไปโรงเรียนต้องเดินเท้าไปเรียนที่บ้านโนนระยะทางห่างจากบ้านท่านประมาณ 3 กิโลเมตร ทุกหมู่บ้านในละแวกนั้น เช่น บ้านสร้างคำ บ้านหนองผักแว่น บ้านดงเสียด ฯลฯ ต้องไปเรียนที่โรงเรียนบ้านโนน เช่นกัน หลวงปู่เรียนจบชั้น ป. 2 คือชั้นสูงสุดในสมัยนั้นตามภาคบังคับของกระทรวงศึกษาธิการ คุณครูที่สอนคือคุณครูโสม เอกจินดา คุณครูเมือง ผิวขาว คุณครูแวง หล้าสอน นอกนั้นท่านจำชื่อไม่ได้ ซึ่งท่านไม่เคยลืมบุญคุณของคุณครูทั้งหลายเลย

ชีวิตตอนเป็นเพศฆราวาส

ซ้ายสุด แม่ชีลับน้องสาว หลวงปู่อุดม

พอเรียนจบหลวงปู่ออกมาช่วยบิดามารดา ทำนา ทำสวน และรับจ้างส่งจดหมายตามสถานที่ต่าง ๆ ครั้งหนึ่งท่านกับเพื่อน 2 คน ไปส่งจดหมายที่บ้านดอนหญ้านาง ปรากฏว่าน้ำท่วมถึงคอ กลัวจดหมายเปียก จึงถอดเสื้อผ้าแล้วนำห่อจดหมายวางตั้งบนศีรษะแล้วเดินข้ามน้ำไป

หลวงปู่มีนิสัยไม่ชอบไปเที่ยว ไปกิน ไปเล่น กับหมู่เพื่อน แม้มีงานบุญต่าง ๆ ตามหมู่บ้าน ท่านก็ไม่ไป เรื่องกินเหล้าเมายา ท่านก็ไม่ชอบ บางครั้งเพื่อน ๆ มาชวนไปกินปลาตามห้วย มีเหล้ากับแกล้มเป็นปลาหั่นสด ๆ ใส่เครื่องปรุงบางทีก็ใส่มดแดง ท่านไปเพียงครั้งเดียวก็ไม่ไปอีกเลย สมัยก่อนคนอีสานเมื่อเกี่ยวข้าวแล้ว คนหนุ่มๆจะชวนกันไปช่วยลงแขกนวดข้าว (ตีข้าว

เอาเมล็ดออกจากรวงข้าว) และขนข้าวขึ้นใส่ยุ้งข้าว(ที่เก็บข้าว) จนเรียบร้อย ท่านจะไปช่วยงานแบบนี้เกือบทุกที่ หลังจากงานเสร็จก็จะมีการหมักเหล้าสาโทหลายไหมีลาบเป็ด ลาบไก่เลี้ยงกัน ท่านบอกว่าท่านไม่เคยกินเหล้าเมากับเขาเลย เขาก็ไม่ว่าอะไร เขากินกันเอร็ดอร่อย บางคนพอเมาเหล้าแล้วร้องห่มร้องไห้ ท่านเคยเห็นน้องชายไปเที่ยวกินเหล้ากับพวกเพื่อน ๆ แล้วเมากลับมาบ้าน ร้องห่มร้องไห้โวยวายทำลายข้าวของ เป็นภาระของมารดาในการดูแล ต้องเช็ดตัว และหายาแก้เมามาให้กิน โดยนำ รางจืด มาฝนผสมกับน้ำและกรอกใส่ปากให้สร่างเมา เมื่อเห็นแล้วท่านรู้สึกเบื่อหน่ายไม่ชอบ

เนื่องจากที่บ้านท่านทำนา มีทั้งข้าวไร่และข้าวนาดำ ท่านจะออกไปไร่นาเป็นประจำโดยมีหน้าไม้เป็นอาวุธติดตัวไปด้วยเสมอ เพื่อยิงนก หนู ยิงสัตว์ป่า แต่เพราะด้วยความเมตตาสงสาร ท่านจึงไม่ยิง ท่านไม่ชอบทรมานสัตว์โดยเฉพาะควายที่ท่านเลี้ยง ซึ่งจะต้องนำไปไถนาทุกวัน วันหนึ่งน้องชายนึกสนุกจึงแกล้งให้พี่ชายมาช่วยไถนา บอกว่าจะไปปลดทุกข์ ท่านหลงเชื่อก็ไปช่วยจับคันไถ ส่วนน้องชายก็ไปแอบดูอยู่ในป่าว่าพี่ชายจะไถนาได้ไหม ท่านจับคันไถรอน้องชายอยู่นาน น้องก็ไม่กลับมาท่านก็เลยวางคันไถปลดควายให้ออกไปกินหญ้า

ท่านมีนิสัยรักการอ่านหนังสือและชอบเรียนรู้ วันหนึ่งโยมพ่อเห็นท่านอ่านหนังสือก็เลยมอบหนังสือธรรมของท่านพระอาจารย์ปิ่น ปัญญาพโล และหนังสือปฏิบัติธรรมของท่านพระอาจารย์สิงห์ ขันตยาคโมซึ่งโยมพ่อของท่านได้มาจากครูบาอาจารย์ สมัยที่ท่านบวชเป็นเณร

นิมิต

เมื่อหลวงปู่ได้อ่านหนังสือครูบาอาจารย์ทั้ง 2 เล่มแล้ว จิตใจรู้สึกเร่าร้อนฮึกเหิมอยากรู้อยากเห็นตามที่ได้อ่านในหนังสือ ท่านพยายามทำความเพียรภาวนาตามหนังสือนั้น ด้วยตนเอง ยิ่งนานวันก็มีความรู้แปลก ๆ ใหม่ ๆ เกิดในจิต ไม่ว่าจะเป็นนิมิตต่าง ๆ หรือบางครั้งก็รู้สึกเหมือนมีคนมาเตือน มากระซิบบอก

วันหนึ่งขณะอยู่ที่ท้องนา ท่านนั่งภาวนาปรากฏว่าจิตรวม เห็นแสงสว่างทั่วทุ่งนา มีเพชรนิลจินดา และทองลักษณะเป็นแท่ง ๆ กลม ๆ เหมือนหลอดไฟฟ้าก็มี หล่นลงมาจากเบื้องบนเต็มไปหมด สวยงามมาก ท่านก็นั่งมองโดยไม่ได้ถอนจิตออก เหตุการณ์เกิดขึ้นบ่อย ๆ ครั้งหนึ่งท่านเก็บมากอง เอาไว้และลองหักดูปรากฏว่าหักไม่ได้ แต่จะอ่อนนิ่มลงเล็กน้อย

ต่อมาเคยนิมิตเห็นพระพุทธเจ้าแสดงธรรมเทศนา ที่ลานอันกว้างใหญ่ มีพระ เณร ผู้คนชายหญิง อยู่กันเต็มไปหมดไม่มีใครส่งเสียงดัง ทุกคนพากันเงียบกริบเพื่อฟังธรรมท่านจึงเดินเข้าไปใกล้ ๆ เพื่อจะฟังธรรมด้วย แต่ธรรมที่พระพุทธเจ้าท่านแสดงอยู่นั้นไม่เหมือนธรรมสมัยนี้เพราะมีแต่ภาษาบาลี ท่านฟังไม่เข้าใจมีเสียงกระซิบบอกว่า **"นั่นแหละ"** พระพุทธเจ้ากำลังแสดงธรรมอย่างนี้เป็นต้น

นิมิตเห็นนั้นเกิดขึ้นบ่อยครั้งเข้า จนวันหนึ่งมีเสียงมา

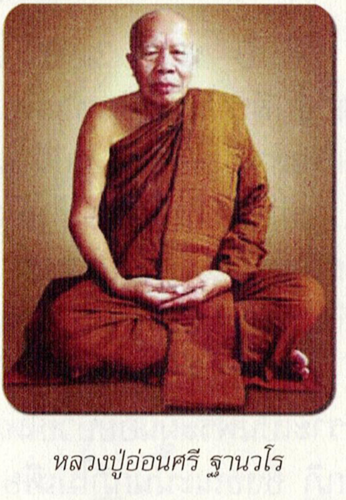
เตือนท่านว่า **"จะมามัวหลงมัวเมาอยู่ในโลกนี้หรือ เดี๋ยวก็หาทางออกไม่เจอหรอก"** หรือไม่ก็ **"มัวเมาอยู่กับโลก อะไรหนักหนาเดี๋ยวออกไปไม่ได้หรอก"**ท่านบอกว่าเป็นอยู่บ่อยครั้ง ท่านจึงเก็บมาคิดพิจารณาดู

ยิ่งใกล้วัน ท่านจะบวช มีนิมิตแปลก ๆ เกิดขึ้น มากมาย เช่น นิมิตเห็นกระทะใหญ่ ๆ เหมือนสระมีควันพวยพุ่งออกมา ผู้คนร้องไหยหวนน่ากลัว ได้ยินเสียงร้องก็เดินไปดูใกล้ ๆ มีคนอยู่ในกระทะนั้นเบียดเสียดกันมากมายต่างก็ร้องระงมคน กำลังเดินลงกระทะกันจนแน่นขนัด ท่านเห็นกระดูกหัวกระโหลกในกระทะเต็มไปหมด ผู้คนเดินเข้าออกกันมากมาย มีเสียงบอกท่านว่า **"นี่แหละเขาเรียกว่านรก"** ท่านมองดูจนหายสงสัย พอเกิดนิมิตอย่างนี้บ่อย ๆ ระยะแรกท่านไม่เคยเล่าให้ใครฟัง ภายหลังท่านได้เล่าให้บิดามารดาและญาติ ๆ ฟังทุกคนพากันตกใจบิดามารดาบอกว่า **"ถ้าอย่างนั้นเจ้าอยู่ในเพศฆราวาสไม่ได้ควรต้องออกบวช อย่างไรก็ต้องออกบวช"** บิดาจึงเล่าให้ฟังว่า ก่อนที่ท่านจะเกิด บิดาฝันว่าได้ดาบยาวเล่มหนึ่งสวยงามมาก แต่มีรอยผุที่ด้ามของดาบเล็กน้อย

ในเดือนเมษายน หลังจากทำนาปีนั้นเสร็จแล้วท่านบอกว่าจะบวช บิดามารดาก็อนุญาตให้ท่านได้เดินทางไปบวชที่บ้านกุดเรือคำ อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร โดยมีน้องชายของเพื่อน ชื่อ ทิดเขียน คำสงค์เป็นผู้พาไป วัดกุดเรือคำในสมัยนั้นเป็นสำนักเรียนปริยัติธรรม ซึ่งพื้นที่บริเวณใกล้เคียง เช่น อ.พรเจริญ อ.วานรนิวาส อ.สว่างแดนดิน ก็ต้องเดินทาง ไปบวช ที่นั่นเหมือนกัน

ชีวิตสมณะ

เมื่อหลวงปู่อุปสมบทเป็นพระภิกษุที่วัดกุดเรือคำแล้ว ท่านตั้งใจว่าจะศึกษาทั้งปริยัติและปฏิบัติไปด้วยเหมือนที่ท่านเคยปฏิบัติ เมื่อเป็นฆราวาส ท่านศึกษาปริยัติ จนสอบได้นักธรรมตรีและโทตามลำดับ แต่ท่านไม่ชอบการเรียนปริยัติ จึงหยุดแค่นั้นเพราะใจต้องการปฏิบัติกรรมฐานมากกว่า (วัดกุดเรือคำยังเป็นสำนักปริยัติธรรมจนถึงปัจจุบันนี้) ปีที่ท่านออกบวช หลวงปู่ลี ฐิตธัมโม (วัดเหวลึก จ.สกลนคร) ได้ชวนไปช่วยสร้างวัด ศาลาการเปรียญและซ่อมแซมพระอุโบสถที่วัดสีชมพู บ้านบึงโน ต.โคกสี อ.สว่างแดนดิน จ.สกลนคร อดีตวัดสีชมพูเป็นวัดมหานิกายถูกปล่อยทิ้งไว้เป็นวัดร้าง โบสถ์ยังสร้างไม่สำเร็จ ศาลาหลังเล็ก และเก่ามาก หลวงปู่ลี และหลวงปู่อ่อนศรี ฐานวโร (วัดถ้ำประทุน ต.โป่ง อ.บางละมุง จ.ชลบุรี) ซึ่งในขณะนั้นท่านอยู่ที่วัดธรรมิการาม บ้านบึงโนรวมทั้งพระเณร พวกผ้าขาว ครูใหญ่ที่บ้านบึงโนและชาวบ้านได้ช่วยกันสร้างศาลาการเปรียญก่อน แล้วค่อยซ่อมแซมพระอุโบสถ หลวงปู่เป็นพระหนุ่มที่ร่างกายแข็งแรงมาก ท่านเป็นคนไสกบ

หลวงปู่อ่อนศรี ฐานวโร

(กบมือ) โดยมีหลวงปู่ลีเป็นผู้ลับคมกบให้

หลวงปู่หนูเพชร ปัญญาวุโธ วัดป่าภูมิพิทักษ์ บ้านต้าย อ.สว่างแดนดิน จ.สกลนคร ท่านเมตตาเล่าให้ฟังว่าในสมัยนั้นท่านเป็นผ้าขาว อยู่รอบวชเพราะไม่มีพระอุโบสถหลวงปู่อุดมท่านร่างใหญ่ ธาตุขันธ์แข็งแรงมาก ดึงกบไสไม้จนท่านคุมกบไม่อยู่คุมไม้ไม่ได้ต้องช่วยกันบังคับกบไม่ให้ออกนอกหน้าไม้ท่านสามารถยกไม้ยาว 6 เมตร หน้าใหญ่ ด้วยสองมือได้และแบก เสาศาลาคนเดียว

ร่วมงานศพองค์หลวงปู่มั่น

ต้นปี พ.ศ. 2493 ได้หยุดสร้างศาลาชั่วคราว เพราะหลวงปู่ลีชวนให้เดินทางไปงานเผาศพองค์หลวงปู่มั่นท่านจึงได้เดินทางไปกับหลวงปู่ลี และหลวงปู่อ่อนศรี ฐานวโร

ท่านเดินทางด้วยเท้าเปล่าไปกับหลวงปู่ลี และหลวงปู่อ่อนศรีจากบ้านบึงโนถึงวัดป่าสุทธาวาสจ.สกลนครท่านเห็นพระธรรมยุตที่เป็น พระกรรมฐานที่ออกมาจากป่า และผู้คนจำนวนมากทำให้ รู้สึกตื่นเต้น ท่านไม่ได้ใกล้ชิดครูบาอาจารย์ที่มาร่วมงานเพราะเป็นพระผู้น้อยบวชใหม่ได้พรรษาเดียว การหลับนอนก็อยู่ในกุฏิ ซึ่งขณะนั้นกุฏิไม่เพียงพอ แต่ก็ไม่เป็นปัญหา ท่านอยู่ได้สบาย จนถึงวันเก็บอัฐิธาตุขององค์หลวงปู่มั่น ท่านมองเห็นพระอาจารย์อ่อน ญาณสิริกำลังเก็บอังคารธาตุขององค์หลวงปู่มั่น

อยู่ จึงเข้าไปขอพระอาจารย์อ่อนท่านก็ถามว่า **"เอาไปทำไม จะเอาไปกินบ่" "เอ๊า"** พร้อมกำอังคารธาตุใส่มือให้หลวงปู่ ท่านดีใจมากเก็บไว้อย่างดี ในงานหลวงปู่มั่นนี้ พระที่ท่านเห็นและจำได้ขึ้นใจมีหลวงปู่ฝั้น อาจาโร หลวงปู่อ่อน ญาณศิริ หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี หลวงปู่วัน อุตตโม หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโนนอกนั้นจำไม่ได้ชัดเจน ส่วนอังคารธาตุนั้นตอนหลังมีโยมมาขอก็เลยให้ไปเพราะท่านบอกว่าเป็นภาระในการดูแลรักษาพอเสร็จจากงานหลวงปู่มั่นก็เดินทางกลับบ้านบึงใน อ.สว่างแดนดิน และอยู่ก่อสร้างศาลา จนเข้าพรรษาที่ 2 ในปี พ.ศ. 2493 ท่านไปจำพรรษาอยู่กับพระอุปัชฌาย์ที่วัดกุดเรือคำ และเรียนปริยัติด้วย ออกพรรษาก็มาช่วยงานหลวงปู่สีทำศาลา

ในปี พ.ศ. 2494 ท่านได้พิจารณาดูตัวเองแล้วว่าจริตของท่านนั้นจะชอบการปฏิบัติกรรมฐานมากกว่า จึงขอลาครูบาอาจารย์ออกไปวิเวก ได้เดินทางไปจ.สกลนครและ จ.กาฬสินธุ์ โดยพักที่ภูค่าว อ.สหัสขันธ์ จ.กาฬสินธุ์ และในช่วงเวลาที่ท่านเดินทางนั้นมีญาติโยมนำเขียดที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งถูกหักขาแล้ว พร้อมทั้งใส่พริก เกลือ มาทำบุญใส่บาตรท่าน ท่านได้นำเขียดเหล่านั้นไปปล่อยจนหมด

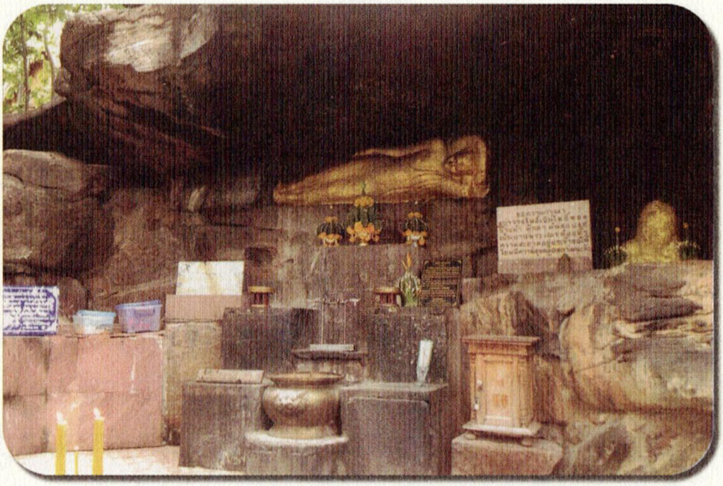
นิมิตพบครูบาอาจารย์มาสอนกรรมฐาน

หลวงปู่ได้ทำความเพียรตามที่เคยปฏิบัติมา คืนวันหนึ่งเกิดนิมิตขึ้นว่า มีครูบาอาจารย์ที่มีอายุมากแล้วมาบอกว่าที่ทำอยู่ทุกวันนั้นไม่ถูกต้อง และสอนกรรมฐานให้ท่านใหม่โดยบอกว่าต้องทำแบบนี้ ๆ เมื่อท่านได้รับการสอนและนำมาปฏิบัติปรากฏว่าได้ผลเป็นที่น่าพอใจ และเมื่อมีกำลังพอท่านก็ออกธุดงค์มาที่ภูค่าว อ.สหัสขันธ์ จ.กาฬสินธุ์ จึงได้มาพบกับพระอริยสงฆ์ที่ไปสอนกรรมฐานท่านในนิมิต คือ **หลวงปู่เอี่ยม** (ฉายาจำไม่ได้) เมื่อได้พบหลวงปู่เอี่ยมแล้ว จึงอยู่ด้วยกันกับท่านที่สำนักสงฆ์ภูค่าว หลายเดือน ถึงฤดูฝน ก่อนจะเข้าพรรษา หลวงปู่เอี่ยมท่านต้องเดินทางไปจำพรรษาที่วัดบ้านท่าน จ.บุรีรัมย์ เพื่อรักษาอาการอาพาธจากเป็นวัณโรคปอดหลังจากนั้นไม่นานหลวงปู่เอี่ยมก็ได้มรณภาพ ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันท่านได้รับฟังโอวาทธรรมจากหลวงปู่เอี่ยมเสมอ

ประสบการณ์ที่ภูค่าว

ในพรรษาที่ 3 ปี พ.ศ. 2494 ท่านจำพรรษาที่ภูค่าวสมัยนั้นป่าไม้อุดมสมบูรณ์ เล่าลือกันว่ามีผีดุร้าย เนื่องจากที่ภูค่าวมีสมบัติเก่าแก่จำนวนมาก คนในหมู่บ้านจะทำบุญเซ่นไหว้ผีทุกปีเพราะเขานับถือผีกัน พอมีครูบาอาจารย์มาอยู่ชาวบ้านก็สบายใจเพราะมีที่พึ่ง ปีนั้นท่านอยู่จำพรรษามีพระ 4 รูป และเณร 1 รูป คือหลวงปู่มี หลวงปู่จันทรา (จ.ร้อยเอ็ด) หลวงปู่อุดม พระแผงและเณรสี ตลอดพรรษาที่ภูค่าว ท่านเร่งทำความเพียรอย่างเต็มที่ สถานที่สัปปายะทุกอย่างเอื้ออำนวยท่านบิณฑบาตอยู่ 2-3 หมู่บ้าน ที่บ้านนาสีนวล บ้านโสกทราย ชาวบ้านมีศรัทธาดี

ตลอดระยะเวลาที่ท่านพักอยู่ที่นี่ท่านเร่งทำความเพียรอย่างหนัก อดนอน ผ่อนอาหาร 5 วัน 7 วัน และ 10 วันบ้าง ท่านบอกว่าอดอาหารนี้ไม่มีปัญหาสบายมาก แต่อดนอน 10 วันไม่ไหวเป็นทุกข์ทรมานมากทำอย่างไรก็เอาไม่อยู่จะหลับท่าเดียว เดินกลางสายฝน นั่งตากแดด ตลอดวันตลอดคืนก็จะหลับให้ได้ จนวันหนึ่งท่านนั่งและเคลิ้มหลับก็เห็นมืออันใหญ่มหึมาโผล่มาจากด้านเหนือศีรษะท่าน มาจับตรงท้องแล้วบิดอย่างแรงจนตัวท่านลอยขึ้นจากพื้น ท่านตกใจตื่นจึงรู้ว่าตนเองเผลอหลับไป ผีได้มาปลุกให้ลุกขึ้นทำความเพียร ที่นี่ ใครไม่สวดมนต์ไม่ทำความเพียร จะเจอดี เพราะผีดุมาก ขณะอยู่ที่ภูค่าวนี้ท่านว่าภาวนาดีมาก

พระปางไสยาสน์

คืนหนึ่งขณะที่ท่านนั่งภาวนาบนโขดหินในป่า จิตเกิดรวมใหญ่เห็นความสว่างไสวกว้างไกลมาก ทั้งใบไม้ ใบหญ้าเม็ดหิน เม็ดทราย สว่างไปหมด โดยเฉพาะบริเวณหน้าผาที่มีพระปางไสยาสน์อยู่ มีแสงสว่างเหมือนแสงสปอร์ตไลท์พอออกจากสมาธิท่านก็เดินมาดูบริเวณนั้นก็ปกติดีไม่มีแสงสว่างอะไร (เมื่อก่อนภูค่าวจะเป็นป่าไม้ดงหนาทึบไปหมด ไม่มีสภาพเหมือนปัจจุบันนี้ มีกุฏิ และศาลาโรงฉันเล็ก ๆ)

วันหนึ่งขณะกวาดลานวัดอยู่ก็ปรากฏเห็นมีเศียรพระพุทธรูปทองคำโผล่ขึ้นมาจากพื้นดิน ได้ช่วยกันขุดเอามาเก็บไว้ บางครั้งก็พบถ้วยโถโอชามและพระเก่าจำนวนมาก บางทีชาวบ้านไปพบในไร่ในนาขนเอามาเก็บไว้ที่วัด

ขณะอยู่ที่ภูค่าวมีโยมคนหนึ่งอยู่บ้านโสกทรายซึ่งหลวงปู่ไปบิณฑบาตทุกเช้าชื่อว่าแม่ลี แม่ลีบอกหลวงปู่ว่ามีที่ไร่ที่นา

มากไม่มีใครช่วยทำไร่ทำนาทรัพย์สมบัติไม่มีใครช่วยดูแล ลูก ๆ ก็มีแต่ผู้หญิง พูดแบบนี้อยู่หลายครั้ง หลวงปู่รู้ทันความคิดว่ายายลีจะมาหลอกเพราะยายลีมีลูกสาวหลายคน แต่จิตท่านไม่สนใจรู้ทัน เขาพูดไปก็ไม่ได้มีผล เขาเลยเลิกพูด

ในระหว่างพรรษา ท่านเดินทางเข้าไปในเมืองกาฬสินธุ์ เพื่อช่วยหลวงปู่แดง ธัมมรักขิโต (วัดประชานิยม อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์) สร้างกุฏิที่วัดโดยเดินทางไปกลับ ฉันจังหัน (อาหารเช้า) แล้วก็ออกเดินทาง ค่ำกลับถึงวัด ปฏิบัติอยู่อย่างนี้จนออกพรรษา หลวงปู่แดงชวนมาจำพรรษาด้วยท่านก็รับปาก พอออกพรรษาเสร็จจากงานทอดกฐินแล้ว ท่านเดินทางไปอยู่กับหลวงปู่ลี ที่วัดสีชมพู อ.สวางแดนดิน อยู่กับท่านจนพรรษา 5 ปี พ.ศ. 2495 ท่านได้ชวนหลวงปู่ลีไปจำพรรษาที่วัดประชานิยมกับหลวงปู่แดง ได้ระยะหนึ่ง ก็พากันกราบลาหลวงปู่แดงกลับมาที่วัดหลวงปู่ลี บ้านบึงไน อ.สว่างแดนดิน หลังจากนั้นท่านก็อยู่กับหลวงปู่ลีมาตลอดเดินทาง ไป มาระหว่างกุดเรือคำกับบ้านบึงไนเป็นเวลา 6 ปี

โปรดโยมบิดามารดา

ปี พ.ศ. 2500 ออกพรรษารับกฐินแล้ว สิ้นปี หลวงปู่ลาหลวงปู่ลี กลับมา โปรดโยมบิดา โยมมารดาและญาติ ๆ ที่บ้านสร้างคำ เมื่อโยมบิดา โยมมารดา ได้เห็นพระลูกชายก็

ร้องไห้ด้วยความดีใจและบอกท่านว่าวัวควายไม่มีเหลือแล้วนะ ขายหมดแล้วไม่มีใครเลี้ยงดู ท่านก็บอกว่าแล้วแต่โยมบิดากับโยมมารดา ไม่อยากได้แล้ว ก็ตามใจ โยมบิดาของท่านเคยบรรพชาเป็นสามเณรพอสึกออกมาก็เป็นหมอยา มากชาวบ้านจะเรียกว่าหมอเซียงแว่น (คนอีสานเวลาบวชเป็นเณรแล้วสึกอออกมาจะเรียกว่าเซียง) หมอเซียงแว่นเป็นหมอยาสมุนไพรที่เก่งมาก รักษาคนให้หายจากโรคมานักต่อนักมีความเมตตารักษาชาวบ้านที่เจ็บป่วยโดยไม่คิดค่าตอบแทน และไม่จำกัดเวลา จนเป็นที่รู้จักและเคารพนับถือ อีกทั้งโยมบิดาและโยมมารดาก็อยู่ในศีลธรรมมาตลอด

ต่อมาโยมบิดาของท่านได้ถึงแก่กรรมด้วยโรคบวมน้ำแต่ไม่ได้ไปหาหมอ ท่านเล่าว่าพอมาเยี่ยมแล้วเอายามาให้กิน 2-3 วัน อาการบวมมันยุบเหี่ยวลงแล้วโยมบิดาก็สิ้นใจ ท่านได้ตอบแทนบุญคุณโยมบิดาจัดงานให้เสร็จเรียบร้อย สมัยนั้นบ้านสร้างคำยังไม่มีวัดป่า ท่านได้พำนักอยู่ป่าช้าของหมู่บ้าน และต่อมาท่านได้สร้างเป็นวัดขึ้นชื่อวัดป่าสุวรรณาราม (ปัจจุบัน คือ วัดป่าสถิตย์ธรรมาราม อ.พรเจริญ จ.บึงกาฬ) เพื่อสร้างจิตศรัทธาให้กับชาวบ้านพวกเขาได้มาทำบุญสร้างศาลา กุฏิ ห้องน้ำ ขุดบ่อน้ำ จนสมบูรณ์ทุกอย่าง ท่านได้โปรดญาติโยมเป็นเวลา 5 ปี เห็นสมควรแล้วจึงลาโยมมารดาและญาติโยมไปวิเวกต่อโดยเดินทางไปอยู่กับหลวงปู่ลี ที่บ้านบึงในเช่นเดิม

เดินทางไปรักษาตัว

หลวงปู่พักอยู่กับหลวงปู่ลีเป็นเวลา 3 วัน ก็กราบเรียนหลวงปู่ลีว่า **"กระผมจะเดินทางไปเชียงใหม่ผมอยากไปรักษาตัว"** แต่หลวงปู่ลีทัดทานไม่อยากให้ไปท่านบอกถึงจุดประสงค์ที่ต้องไปหลวงปู่ลีเห็นสมควรก็เลยไม่ห้าม

ท่านป่วยเป็นริดสีดวงทวารหนัก อยู่ประมาณ 10 ปี รักษาด้วยยาหลายขนาน หลายวิธี มาสารพัด แม้หลวงปู่ลีจะหายามาให้ฉันให้ทาก็ยังไม่หาย วันหนึ่งมีโยมชื่อ อาจารย์บัวมาถวายจังหันที่วัด อาจารย์บัวเป็นคนบ้านบึงโนเคยอุปสมบทฝ่ายมหานิกาย แล้วสึกออกไปมีครอบครัว อยู่บ่อสร้าง อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ ได้เดินทางกลับมาเยี่ยมบ้านเกิด หลวงปู่บอกกับอาจารย์บัวว่า**"อาตมากำลังจะไปเชียงใหม่เหมือนกัน"**อาจารย์บัวบอก **"ถ้าอย่างนั้นไปพร้อมกันกับผมเลย"** วันรุ่งขึ้นหลวงปู่กราบลาหลวงปู่ลีไปเชียงใหม่กับอาจารย์บัว เดินทางไปขึ้นรถไฟที่ จ.อุดรธานี ขึ้นรถไฟอุดรฯ-กรุงเทพฯ มาลงที่ สถานีภาชี อ.ภาชี จ.อยุธยา ขึ้นรถไฟต่อไปที่เชียงใหม่ ถึงเชียงใหม่ก็มืดค่ำพอดี อาจารย์บัวนิมนต์หลวงปู่ไปจำวัดที่บ้านบ่อสร้างก่อน ท่านก็ไม่ขัดข้อง พอรุ่งเช้าฉันจังหันแล้วอาจารย์บัวก็ส่งขึ้นรถสองแถวมาลงเชียงใหม่ ท่านไปที่วัดเจดีย์หลวง ท่านได้เล่าให้ฟังว่าก่อนมาเชียงใหม่ท่านเคยนิมิตเห็นเมืองเชียงใหม่เจริญรุ่งเรืองมาก เป็นเมืองใหญ่ น่าอยู่ (ท่านเดินทางไปเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2507) โดยเฉพาะวัดเจดีย์หลวงท่านนิมิตเห็นชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นวัด เจดีย์ วิหารหรือศาลาต่าง ๆ ท่านว่าใน

อดีตชาติ ท่านเคยเกิดที่เชียงใหม่และเคยร่วมสร้างเจดีย์ที่นี่มาก่อน พอถึงเจดีย์หลวงก็เข้ากราบนมัสการเจ้าอาวาส ตอนนั้นเจ้าคุณขันธ์ (จำฉายาไม่ได้) เป็นเจ้าอาวาสท่านซักถามด้วยความเมตตา หลวงปู่ก็เล่าให้ฟังเรื่องมารักษาตัวและจะขอพักอยู่ที่นี่ ท่านเจ้าคุณขันธ์ไม่ขัดข้องและยังขอดูริดสีดวงทวารด้วยท่านไม่ให้ดูเพราะเป็นของน่าเกลียด ท่านเจ้าคุณขันธ์ก็ไม่ยอม ท่านจึงยอมเปิดให้ดู ท่านเจ้าคุณขันธ์ตกใจมาก บอกให้พระลูกวัดพาไปพักและพรุ่งนี้จังหันแล้วให้พาไปพบหมอที่โรงพยาบาลสวนดอกเมื่อไปถึงโรงพยาบาลหมอถามท่านว่า **"เป็นมานานแล้วหรือ"** ท่านบอกว่า **"เป็นมา 10 ปี"** หมอบอกว่า **"หลวงปู่ทนได้อย่างไร"** ความจริงคือท่านทนกับเวทนาจนขาและก้นลีบ ต้องเปลี่ยนผ้าบ่อยมากการเปลี่ยนผ้านุ่งผ้าก็ทุกลำบากซึ่งเมื่อก่อน ผ้าก็ไม่มีให้เปลี่ยนเยอะเหมือนวันนี้คุณหมอบอกกับหลวงปู่ว่า **"ท่านต้องนอนโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัด"** หลวงปู่ก็อนุญาตเพราะท่านเดินทางมารักษาตัวอยู่แล้วพอหมอจะวางยาสลบท่านก็กำหนดจิต ถอดจิตออกหลุดจากกาย ท่านอธิบายว่าเหมือนเราเอาน้ำใส่ขวดจนเต็มขวดแล้วน้ำล้นออกปากขวดหลุดปุดออกมาเลย จิตใจสบาย รู้ว่าหมอกำลังทำอะไรๆรู้หมดทุกอย่าง หมอคุยกันก็รู้และได้ยินหมด มีสติดีทุกอย่าง ท่านดูหมอผ่าตัดจนเสร็จเรียบร้อย พอผ่าตัดผ่านไปได้ 2-3 วัน นิมิตเห็นโยมมารดาท่านมาเยี่ยม โยมมารดาถามว่า **"เป็นอย่างไรลูก ได้ข่าวว่าท่านไม่สบายเป็นอย่างไรบ้าง หมอผ่าตัดก้นดีขึ้นแล้วแม่ขอดูหน่อย"** ท่านก็เปิดให้โยมมารดาดู โยมมารดาก็จับ ๆ ดูแล้วบอกว่า **"เออ! มันจะหายแล้วนี่ไม่มีอะไรแล้ว"** ท่านก็ตื่นจากนิมิต

พบหลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม และสหธรรมิก

พักอยู่ที่ โรงพยาบาลสวนดอก จนหมออนุญาตให้ออกมาอยู่ที่วัดเจดีย์หลวง ท่านเจ้าคุณขันธ์ก็บอกให้อยู่ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหายเป็นปกติไม่ต้องกังวล เรื่องการเรื่องงานไม่ต้องทำก็ได้ แต่ท่านก็ทำข้อวัตรทุกอย่างปกติเหมือนพระทั่วไป ออกไปวิเวกภาวนาที่ดอยสุเทพบ้างเป็นบางครั้ง จนท่านสุขภาพแข็งแรงและประกอบกับท่านไม่ชอบอยู่ในเมืองกับหมู่พวกมาก ๆ หลวงปู่รักษาตัวอยู่วัดเจดีย์หลวงประมาณ 2-3 เดือนก็ออกวิเวก

ท่านได้กราบลาท่านเจ้าคุณขันธ์ออกวิเวกไปทาง อ.แม่ริม ต่อไปที่ อ.แม่แตงและไปพักที่วัดป่าอาจารย์ตื้อ อจลธัมโม แต่พระลูกวัดบอกว่าท่านพระอาจารย์ตื้อไม่อยู่เดินทางไป

วัดอโศการาม จ.สมุทรปราการ เนื่องจากที่วัดมีงาน ท่านรอที่วัดนานเป็นเดือน

จนหลวงปู่ตื้อเดินทางกลับมาจึงได้เข้ากราบหลวงปู่ตื้อเพื่อฝากตัวเป็นศิษย์ หลวงปู่ตื้อพอเห็นท่านเข้ามากราบ ก็ร้องทักขึ้นมาทันทีว่า **"มาแล้วหรือช้าง"** หลวงปู่เองก็งงว่าใครคือช้าง ท่านก็เลยเมตตาเล่าให้ฟังว่า ท่านได้นิมิตเห็นช้างตัวใหญ่มาก งาเต็มปากสวยงามมากเข้ามากราบท่านตรงนี้แหละหลังจากนั้นหลวงปู่ตื้อก็เรียกท่านว่าพระช้างหรือช้างเฉยๆ ท่านเมตตาหลวงปู่อุดมมากคอยถามไถ่ดูแลเรื่องปัจจัยสี่ ตลอดจนเครื่องใช้ไม้สอยต่าง ๆ วันหนึ่งท่านบอกว่าบาตรทะลุแล้วให้เอาบาตรนี้ไปใช้ ท่านได้มาจากกรุงเทพฯ เป็นบาตรสแตนเลสแต่เล็กไปหน่อย หลวงปู่ท่านใช้อยู่ไม่นานก็มีพระรูปหนึ่งมาขอบอกว่าไม่เหมาะกับท่านมันเล็กไปท่านองค์ใหญ่ต้องใช้บาตรใหญ่ท่านก็เลยยกบาตรให้พระรูปนั้น ท่านได้อยู่จำพรรษากับหลวงปู่ตื้อ 2 พรรษา เป็นเวลาประมาณ 3 ปี ท่านได้พบกับสหธรรมมิกรุ่นอ่อนกว่าท่านคือพระอาจารย์เปลี่ยน ปัญญาปทีโปพระอาจารย์ประสิทธิ์ ฉันทาคโม วัดอรัญญวิเวกและองค์อื่น ๆ แต่จำไม่ได้หลังจากนั้นท่านขึ้นไปจำพรรษาที่สำนักสงฆ์ผาแด่น 1 พรรษาก่อนแล้วจึงกลับเข้ามาที่วัดเจดีย์หลวงอีกครั้งก็ได้มาพบกับสหธรรมมิกรูปหนึ่งคือหลวงพ่อคำบ่อ ฐิตปัญโญ (วัดใหม่บ้านตาล) ซึ่งหลวงพ่อคำบ่อเดินทางมาทำธุระที่วัดเจดีย์หลวงเช่นกัน แต่หลวงพ่อคำบ่อจำพรรษาที่สำนักสงฆ์ป่าเมี่ยงแม่สาย ต.โหล่งขอด อ.พร้าว จ.เชียงใหม่ หลวงพ่อคำบ่อ ขึ้นมาเชียงใหม่ก่อนหลวงปู่อุดม พอได้โอกาสสนทนากันก็ได้ชวนหลวงปู่อุดมขึ้นไปภาวนาสำนักสงฆ์ที่ป่าเมี่ยงแม่สายด้วยกัน

ช่วงจำพรรษาอยู่ผาแด่น-ผาเด็ง

หลวงปู่เคยธุดงค์ไปตามบ้านกะเหรี่ยง มูเซอ ลีซอ และไปอยู่กับคนหยางที่ผาแด่น-ผาเด็งที่นี่เป็นหมู่บ้านเล็กๆ ส่วนมากนับถือศาสนาคริสต์มีอาชีพปลูกฝิ่นเขาไม่ทำบุญใส่บาตร ท่านเล่าว่าเขาเก็บฝิ่นใส่ไว้ในกระป๋องนมใหญ่ กระป๋องโอวัลตินเป็นนั่งร้านขึ้นไปเป็นชั้นๆ พวกเขามีอาวุธที่ทางราชการไม่มี ลูกเมียพวกเขาใส่ทองเต็มตัว ทั้งต่างหู ข้อมือ นิ้วมือ ข้อเท้า นิ้วเท้า พวกคนที่นับถือพุทธและเคยใส่บาตรครูบาอาจารย์ที่เคยธุดงค์มาก่อน เมื่อหลวงปู่มาอยู่ เขาก็ใส่บาตร แต่อาหารที่เขาใส่บาตรเป็นห่อเนื้อดิบ สัตว์ป่าดิบ มีกลิ่นเหม็นเน่าข้าวก็แข็ง วันแรก ๆ ท่านฉันไม่ได้เลย แต่ถ้าเป็นพืชผักสวนครัวเขามีกิน เช่น แตง ฟักแฟง ฟักทอง ส่วนพริกหยวกขนาดเท่าถ่านไฟฉายบ้านเรา

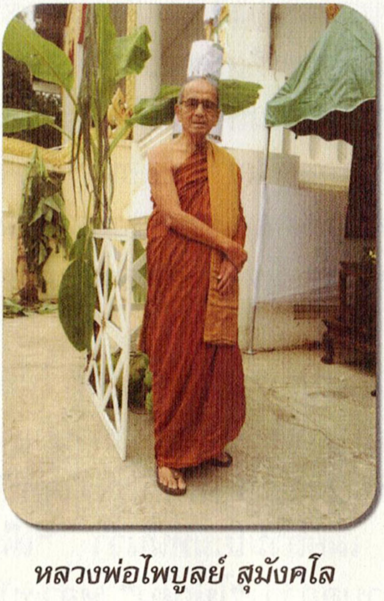
ท่านได้เล่าประสบการณ์ว่าเคยเจอโจรขณะที่เดินทางจาก

เชียงใหม่ไปผาแด่น-ผาเด็ง มี โจร 2 คนเข้ามาถามว่า **"มีเงินไหม"** ท่านก็บอกว่า **"ไม่มีเงินหรอกเป็นพระกรรมฐานถือเงินไม่ได้ มีแต่บาตรกับจีวรนี่แหละ"**แล้วเขาก็ขอค้นดูกัน เมื่อไม่มีอะไรเขาก็ไป หลังจากนั้นก็มีเจ้าหน้าที่ปลอมตัวมาและถามท่านว่า **"มีคนมาหาท่านหรือปล้นจี้ท่านไหม"** ท่านบอกว่า **"ไม่มี"** มีแต่มาถามหาว่า **"มีเงินทองไหม"** ต่อมาโจรเหล่านั้นถูกพวกเจ้าหน้าที่เก็บเงียบไปเลย

ต่อมามีเด็กชาย 2 คน ชอบมาเล่นกับท่านบริเวณที่พัก เมื่อบิณฑบาตมาท่านก็ให้เด็กก่อไฟและเผาไม้ไผ่ปล้องใหญ่ๆ เอาข้อไว้ทั้งหัวทั้งท้ายเจาะตรงกลางออกพอประมาณใส่น้ำลงไปตั้งไฟ พอน้ำเดือดก็เอาเนื้อเหล่านั้นล้างให้สะอาดใส่ลงไปและรีบบอกให้เด็กเก็บใบไม้ตามพื้นดินในป่าใส่ลงไปแล้วใส่เกลือก็ฉันได้ แต่ไม่ฉันเนื้อ ฉันแค่ผักกับน้ำท่านว่าอย่างนี้ ท่านอยู่ที่ผาแด่น-ผาเด็ง 1 พรรษารวมเวลาปีกว่า ออกพรรษาท่านก็บอกลาญาติโยมเด็กชาย 2 คนที่มาอยู่ดูแลและอุปัฏฐากก็ร้องไห้ตามท่าน ท่านก็เลยไปขอพ่อแม่เด็กให้ตามท่านไปด้วย พ่อแม่เด็กไม่ยอมให้ไปบอกว่า **"คิดฮอดมัน"** หลวงปู่ก็ออกจากผาแด่น-ผาเด็งกลับมาที่แม่สายป่าเมี่ยงอีก เดินทางมาระหว่างสำนักสงฆ์ป่าเมี่ยงแม่สาย และวัดป่าอาจารย์ตื้อ

ร่วมธุดงค์กับสหธรรมมิก

ครั้งหนึ่งหลวงปู่มาที่วัดป่าอาจารย์ตื้อ ได้กับพบสหธรรมมิกองค์สำคัญคือหลวงพ่อไพบูลย์ สุมังคโล (ปัจจุบันอยู่วัดอนาลโยทิพยาราม จ.พะเยา) พักอยู่ได้ไม่นานหลวงพ่อไพบูลย์ก็ได้ชวนท่านธุดงค์มาลำพูน ลำปางมากราบหลวงปู่แว่น ธนปาโล วัดถ้ำพระสบาย และ หลวงปู่หลวง กตปุญโญ วัดสำราญนิวาส จ.ลำปาง ซึ่งเป็นบ้านเกิดของหลวงพ่อไพบูลย์ ได้ฟังธรรมจากครูบาอาจารย์และขอตัวออกธุดงค์วิเวกต่อไปเรื่อยๆ เมื่อท่านกราบลาหลวงปู่หลวง หลวงปู่หลวงบอกว่าให้ท่านกลับมาให้ทันงานที่วัดด้วยโดยได้บอกวันเดือนปีของการจัดงานวัดทั้ง2ก็รับปากและออกเดินทางจากลำปางไป แพร่ น่าน อุตรดิตถ์ เพชรบูรณ์ ฯลฯ ค่ำไหนนอนนั่น ไม่สนใจอะไรแสวงหาธรรมอย่างเดียว

หลวงพ่อไพบูลย์ สุมังคโล

ครั้งหนึ่งที่ จ.เพชรบูรณ์ ท่านเล่าให้ฟังว่า คน จ.เพชรบูรณ์เข้าใจว่าพระป่าและพระธุดงค์จะไม่ฉันอาหารหรือเนื้อสัตว์จะฉันเฉพาะขนมนมเนยเหมือนฉันเจ พอท่านออกบิณฑบาตวันใดก็ได้แต่ขนมไม่เคยได้อาหารเลย หลายวันผ่านไป

ชักเบื่อหลวงพ่อไพบูลย์บอกว่า**"ไปกันคนละทางนะพรุ่งนี้"** พอไปกลับมา ก็ได้ขนมเหมือนเดิม หลวงพ่อไพบูลย์บอกกับหลวงปู่อุดมว่า **"ท่านฉันช้าๆนะ เคี้ยวให้แหลกละเอียดแล้วค่อยกลืนก็อร่อยดีเหมือนกัน"**

ท่านเล่าว่าที่จ.เพชรบูรณ์นี้มีวัดร้างมาหลายปีอยู่วัดหนึ่ง แต่ก็มีพระจรไปมาอยู่เรื่อยๆ ท่านบอกว่าท่านอยู่กับหลวงพ่อไพบูลย์ ถ้าไม่เก่งจริงอยู่ที่นี้อยู่ไม่ได้เพราะตายมามากแล้ว ข้าวของเครื่องใช้มีเยอะมากแต่ไม่มีใครดูแลรักษาน่าเสียดายเอาไปกองไว้ตามกุฏิ ศาลาเก่า ๆ ปลวกก็มาทำรังเต็มไปหมด โบสถ์ก็ร้างไม่มีใครอยู่ พระก็อยู่ไม่ได้ พอท่านทั้ง 2 รูป มาอยู่ชาวบ้านก็ดีใจพากันมานิมนต์ ให้ท่านอยู่ทีนี่ แต่ท่านให้เหตุผลว่ามาปลีกวิเวกจะกลับไปช่วยงานพ่อแม่ครูบาอาจารย์ทางลำปาง ท่านอยู่ที่นี่ประมาณ 2 เดือน ก็บอกลาญาติโยมเดินทางกลับขึ้นเหนือระหว่างทางช่วงเพชรบูรณ์-อุตรดิตถ์หลวงพ่อไพบูลย์เท้าเป็นแผล บวมเจ็บเท้าอย่างรุนแรงจนเดินไม่ไหว ท่านไม่อยากให้เป็นภาระ จึงบอกให้หลวงปู่อุดมเดินทางไปก่อน ท่านจะเดินทางตามไปหลวงปู่ก็สะพายบาตรแบกกลด ให้หลวงพ่อไพบูลย์เดินนำหน้าไปประมาณ 2-3 กิโลเมตร ก็หยุดพักรอพอมาเจอกัน จึงเดินต่อไป

ครั้งหนึ่งมีทางสามแพร่ง หลวงปู่ก็เดินไปตามปกติ ไปรอหลวงพ่อไพบูลย์อยู่นาน ก็ไม่เห็นมาสักที จนใกล้ค่ำท่านก็เลยเดินต่อไปเพื่อจะให้เจอหมู่บ้านนาน 2 วัน 3 คืน ก็ไม่ได้เจอกัน หลวงปู่มาพักที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง เลยถามโยมที่นั่นว่า **"เห็นพระธุดงค์เดินมาแถวนี้ไหม"** เขาบอกว่า **"ไม่เห็น"** หลวงปู่ก็

เดินไปเรื่อย ๆ ในใจคิดว่าทำอย่างไรหนอ บาตรก็อยู่ที่นี่ พอดีเจอโยมผู้ชายคนหนึ่งปั่นจักรยานมาหลวงปู่ก็เข้าไปถาม โยมคนนั้นบอกว่า **"มีพระรูปหนึ่งเมื่อคืนนอนพักอยู่ป่ากล้วย"** ท่านก็รีบเดินไปดูพบหลวงพ่อไพบูลย์ นอนไม่สบายด้วยพิษไข้ของแผลที่เท้า ก็ช่วยกันดูแล ท่านว่าพอมาถึงถนนใหญ่มีรถประจำทางวิ่ง พบรถสองแถวเล็กๆคันหนึ่งวิ่งผ่านมาถามว่า **"ตุ๊เจ้าจะไปไหน"** หลวงปู่อุดมบอกว่า **"จะไปลำปาง"** เขาก็บอกนิมนต์ขึ้นรถเลย เขาก็จะวิ่งไปลำปางเหมือนกัน พอขึ้นนั่งได้สักพัก คนเริ่มขึ้นมา รถโดยสารสองแถวเริ่มเต็ม ท่านก็เลยพากันลงเดินและอนุโมทนากับโยมเจ้าของรถ แล้วเดินไปเรื่อย ๆ จนถึง วัดหลวงปู่หลวง และอยู่ช่วยงานท่านจนสำเร็จเรียบร้อย หลังจากเสร็จงานวัดหลวงปู่หลวงแล้ว ก็กราบลาหลวงปู่แว่น หลวงปู่หลวงขึ้นเชียงใหม่ไปพักที่วัดเจดีย์หลวงแล้วเดินทางต่อไปวัดป่าอาจารย์ตื้อ

ท่านพักอยู่ที่นี่ไม่นานได้ก็ชวนกันไปกราบ หลวงปู่จามมหาปุญโญ วัดป่าวิเวกวัฒนาราม ที่วัดช่อแล จ.เชียงใหม่ เดินทางไปด้วยกัน 4 รูป ดังนี้

1) หลวงปู่อุดม ญาณรโต
2) พระอาจารย์เปลี่ยน ปัญญาปทีโป
3) พระอาจารย์ทองสุก อุตตรปัญโญ วัดอนาลโย
4) พระอาจารย์ประสิทธิ์ ฉันทาคโม วัดอรัญญวิเวก

เดินทางด้วยเท้าไปตามห้วยตามเขาซึ่งสูงเสียดฟ้าไม่เหมือนเขาทางอีสานเดินข้ามแม่น้ำลัดเลาะไปตามป่า จนไปเจอโขลงช้าง 4-5 เชือกที่เขาเลี้ยงไว้ กลัวช้างจะตื่นตกใจ

ถ้ำปากเปียง *อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่*

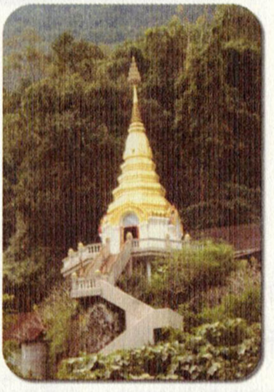
และจะทำร้ายเอาได้จึงพากันเลี่ยงเดินลงมาข้าง ๆ เขาอ้อมเชิงเขาไปจนถึงที่ปลอดภัย พระอาจารย์ทองสุกบอกว่า **"กลดผมหาย"** ไม่รู้หล่นตรงไหน ก็พากันเดิกลับมาหากลดของหลวงพ่อทองสุก มาพบใกล้ ๆ ที่เจอช้างนั่นเอง กว่าจะถึงวัดช่อแลก็ค่ำมืด เข้ากราบคารวะและรับฟังโอวาทธรรมจากหลวงปู่จามพักอยู่ 2 อาทิตย์ ก็กราบลาท่านและเดินทางต่อไปเพื่อกราบหลวงปู่แหวน สุจิณโณวัดดอยแม่ปั๋ง จ.เชียงใหม่ ท่านบอกว่าการเดินทางมาธุดงค์ที่เชียงใหม่ ถ้าไม่เก่งจริงตายลูกเดียว ทรหดมาก ป่ารกชัฎ เขาสูงชันมาก เมื่อมาถึงดอยแม่ปั๋งกราบคารวะฝากตัวและปรนนิบัติอุปัฏฐากองค์หลวงปู่แหวนนาน 3-4 เดือน หลวงปู่แหวนให้ธรรมสั้น ๆ แต่ความหมายกว้างขวางลึกซึ้งมาก อยู่กับหลวงปู่แหวน รับข้ออรรถข้อธรรมพอสมควรแล้วก็ออกธุดงค์ต่อไปที่ป่าเมี่ยงแม่สายและแยกกันไปจำพรรษาตามแต่จริตของใคร

ช่วงที่อยู่เชียงใหม่หลวงปู่ได้เข้ากราบอุปัฏฐากครูบาอาจารย์ตามโอกาสแต่ไม่ได้จำพรรษาด้วย เช่น หลวงปู่แหวน สุจิณโณ หลวงปู่สิม พุทธาจาโร ท่านไม่ได้จำพรรษาด้วยแต่เคยอยู่อุปัฏฐาก และรับฟังโอวาทธรรมเสมอ ๆ ครั้งหนึ่งหลวงปู่เล่า

ว่าวันหนึ่งที่วัดสันติธรรมวันนั้นจังหันเสร็จหลวงปู่สิมจะพาพระ เณรและโยมเดินทางไปถ้ำผาปล่องโดยเหมารถไป หลวงปู่ก็ร่วมขบวนไปด้วย ประมาณ สิบกว่าคน พอไปถึงถ้ำผาปล่องก็ค่ำ กุฏิก็ไม่พอพักท่านเลยกราบเรียนหลวงปู่สิมว่าจะธุดงค์ไปพักที่ถ้ำปากเปียงกับหลวงพ่อเจริญ ญาณวุฑโฒหลวงปู่สิมก็อนุญาตตามแต่สะดวก หลวงปู่ไปพักที่ถ้ำปากเปียงซึ่งไม่ไกลจากถ้ำผาปล่อง เดินได้อย่างสบาย ท่านมีโอกาสอยู่ใกล้และฟังธรรมจากองค์หลวงปู่สิมหลายเดือนบางครั้งก็แล้วแต่โอกาสจะโดยเดินทางมาหาท่านที่ถ้ำผาปล่องอยู่บ่อย ๆ

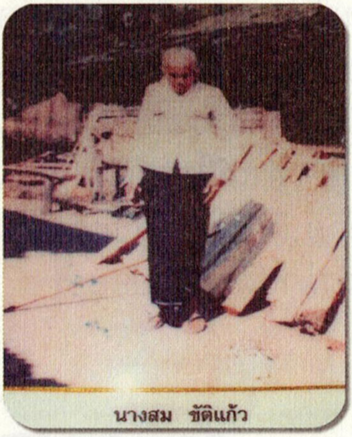

สำนักสงฆ์ถ้ำผาปล่อง

เจดีย์ที่สำนักสงฆ์ถ้ำผาปล่อง

พบมารดาในอดีตชาติ

(ซ้าย) สามียายสม ขัติแก้ว
(กลาง) ยายสม ขัติแก้ว
(ขวา) น้องสาวยายสม ขัติแก้ว

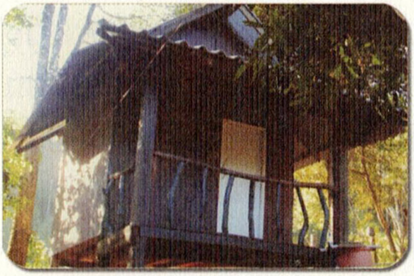
ต่อมาหลวงปู่เดินทางไปที่ป่าเมี่ยงแม่สาย สถานที่นี้ มีโยมคนหนึ่งชื่อยายสม ขัติแก้ว ได้ถวายที่ดินตรงป่าเมี่ยงแม่สายนี้ให้กับหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี หลวงปู่พรหม จิรปุญโญ หลวงปู่แหวน สุจิณโณ หลวงปู่ขาว อนาลโย และคณะสงฆ์ แล้วสร้างเป็นสำนักสงฆ์ป่าเมี่ยงแม่สาย ยายสมได้ดูแลอุปัฏฐากพระสงฆ์ที่มาพำนักอยู่ที่นี่ทุกรูป ไม่ให้ขาดตกบกพร่องใด ๆ เลยหลวงปู่ชื่นชมในศรัทธาของยายสมมากครูบาอาจารย์ก็ได้อยู่จำพรรษาฉลองศรัทธายายสมกันหลายรูป ระยะเวลาที่หลวงปู่จำพรรษาอยู่นั้น หลวงพ่อคำบ่อ พระอาจารย์เปลี่ยน

พระอาจารย์ประสิทธิ์ (วัดอรัญวิเวก) ก็เคยมาร่วมจำพรรษาด้วย จนถึงปัจจุบันก็มีพระมาจำพรรษาอยู่เรื่อย ๆ แต่ไม่มากเหมือนเมื่อก่อน ประมาณ 1-2 รูปเท่านั้น หลวงปู่ได้จำพรรษาอยู่ที่สำนักสงฆ์ป่าเมี่ยงแม่สาย 4 พรรษา เป็นเวลาเกือบ 5 ปี พอออกพรรษาหลวงปู่ได้เดินทางกลับภูมิลำเนา ทางภาคอีสาน เพื่อโปรดญาติพี่น้อง แต่โยมทางป่าเมี่ยงแม่สายก็อ้อนวอนนิมนต์ให้ท่านอยู่ต่อ โดยเฉพาะยายสมถึงกับร้องไห้ว่าไม่อยากให้ไป แต่ท่านก็ให้เหตุผลต่าง ๆ นานา จะกลับมาเหมือนเดิมไปเยี่ยมบ้านเฉย ๆ ยายสมบอกว่า **"ให้ข้าน้อยตายก่อน อาจารย์ค่อยกลับบ้านบ่ได้ก่อ" (ไม่ได้หรือ)** หลวงปู่บอกว่าชาติก่อนยายสมนี้เคยเป็นแม่ท่านมาก่อนเห็นกันครั้งแรกก็ถูกชะตาท่านรักและเมตตาหลวงปู่มากยิ่งกว่าเครือญาติกันอีก แต่หลวงปู่ก็เดินทางกลับมาบ้าน ในปี พ.ศ. 2515

ประสบการณ์ที่ป่าเมี่ยงแม่สาย

หลวงปู่อยู่พรรษาวัดป่าเมี่ยงแม่สาย 4 พรรษา ปี พ.ศ. 2510-2514

กุฏิสำนักสงฆ์ ป่าเมี่ยงแม่สาย

ศาลา หลังเก่าที่วัดป่าเมี่ยงแม่สายสมัย หลวงปู่เป็นพระหนุ่ม มาจำพรรษาที่นี่ 4 พรรษา กับหลวงพ่อคำบ่อ ฐิตปัญโญ วัดใหม่บ้านตาล

ช่วงระยะเวลาที่อยู่ป่าเมี่ยงแม่สาย 4 ปี หลวงปู่ชอบสถานที่ ที่นี่เพราะสัปปายะภาวนาดีมาก ญาติโยมมีศรัทธาอุปัฏฐากครูบาอาจารย์ไม่ให้ขาดตกบกพร่อง ญาติโยมไม่รบกวนเหมาะกับการปฏิบัติธรรม เมื่อฉันจังหันเสร็จแล้วก็จะเข้าป่าไปปฏิบัติธรรจนค่ำจึงกลับที่พักเป็นประจำทุกวันท่านปฏิบัติธรรมอย่างไม่ลดละและได้สำเร็จธรรมที่นี่

นอกจากนี้ท่านได้ใช้เวลาว่างเป็นครูสอนหนังสือให้กับเด็กๆด้วยความเมตตาโดยใช้ฝาศาลาเป็นกระดานดำ และถ่านไฟหุงข้าวเป็นชอล์ก ต่อมาท่านเจ้าคุณขันธ์วัดเจดีย์หลวงทราบเรื่องนี้ได้ขี่ม้าขึ้นไปที่ป่าเมี่ยงแม่สายจัดหาอุปกรณ์การเรียนการสอนมาให้ และขอร้องหลวงปู่ช่วยอยู่สอนหนังสือและธรรมให้กับเด็กๆและชาวบ้านที่นี้ แต่ท่านไม่รับเพราะจริตท่านไม่ชอบท่านบอกว่าท่านได้สงเคราะห์ตามสมควรแล้ว

มีอีกเหตุการณ์หนึ่ง หลวงปู่ยังจำได้ว่าท่านและพระที่วัดกำลังสร้างกุฏิ ศาลา ได้ช่วยกันงัดไม้ซุงแต่เกิดอุบัติเหตุเพราะพระที่ดันไม้ซุงอยู่ข้างล่างสะดุดล้มทำให้ไม้ซุงทับพระ

รูปนั้นมรณภาพทันตาซึ่งท่านยังจำเหตุการณ์ครั้งนั้นได้

หลวงปู่มีความผูกพันที่ป่าเมียงแม่สายมาก ครั้งใดที่มาเยี่ยมท่านจะพูดคุยถามหาญาติโยมที่เคยรู้จักอย่างมีความสุข

ส่วนคนที่ตายไปแล้วก็ทำบุญบังสุกุลอุทิศไปให้เด็กๆสมัยที่เคยเรียนหนังสือกับท่านขณะนี้อายุ ประมาณ 50 กว่าๆ (พวกเขาเคยเรียนหนังสือกับหลวงปู่ อ่านออกเขียนได้ก็เพราะหลวงปู่เมตตา) ท่านบอกกับชาวบ้านว่า **"อาตมาอยู่ไกลมาลำบาก ธาตุขันธ์ก็ไม่เอื้ออำนวย ต้องเข้า รพ. อยู่บ่อย ๆ อาตมาไม่เคยลืมบุญคุณของญาติโยมเลย"** ท่านจำชื่อญาติโยมที่เคยอุปัฏฐากท่าน ได้เกือบทุกคน

ทุกข์แลกกับธรรม

หลวงปู่เล่าว่าสถานที่ทางภาคเหนือไม่ว่าจะเป็นป่าเขาหรือ ถ้ำภาวนาได้ดีอากาศเย็นสบาย ทุกอย่างสัปปายะเหมาะกับธรรมมาก ญาติโยมก็ไม่มารบกวน แต่ธาตุขันธ์ของท่านไม่เหมาะกับถ้ำ ครั้งหนึ่งท่านไปภาวนาอยู่ในถ้ำปากเปียง ปีนั้นไม่มีพระและโยมอยู่ที่วัดเลย ท่านอยู่ในถ้ำรูปเดียวท่านอดอาหารมุ่งแต่ภาวนาอย่างเดียว เวลาผ่านไปกว่า 1 สัปดาห์ท่านเกิดอาการป่วยหนักเป็นไข้รุนแรง ปวดศีรษะแทบจะระเบิด และต้องทนต่อกลิ่นเหม็นทุกข์ทรมารมาอยู่ในถ้ำอย่างสาหัส การภาวนาก็ช่วยไม่ได้จนวันหนึ่งมีชาวบ้านเข้ามาพบท่าน และคิดว่าท่าน

มรณภาพแล้ว เมื่อทราบว่ายังไม่มรณภาพจึงไปตามหมอจาก อ.เชียงดาว มารักษา หมอฉีดยาให้และนำท่านออกมาจากถ้ำ เพราะในถ้ำเหม็นขี้ค้างคาวมากและฉี่ค้างคาวทำให้เป็นพิษจนป่วยหนักซึ่งหมอบอกว่าขี้และฉี่ค้างคาวมีสารพิษ (จำไม่ได้ว่าสารอะไร) ท่านคิดในใจว่า สงสัยจะตายในถ้ำนี้แน่ ฉันอะไรไม่ได้เลยเป็นเดือน ๆ ท่านบอกว่าท่านไม่เคยลืมบุญคุณหมอและโยมที่มาช่วยในครั้งนั้นเลย

การธุดงค์อยู่ทางภาคเหนือมีความลำบากมากแต่จิตใจท่านไม่หวั่นไหวเพราะเอาความทุกข์มาแลกกับธรรม ท่านเล่าว่าเมื่อออกจากป่าเขามาที่เชียงใหม่ ใครเห็นก็ทักว่าทำไมตัวเหลืองจัง เป็นโรคอะไรหรือเปล่า ท่านบอกว่าอยากอยู่ผาแด่น ฉันอิ่มนะแต่ขาดโปรตีนเพราะฉันแต่ผักแต่น้ำสมัยก่อนการไปมาที่ผาแด่นนี้ลำบากและกันดารมากท่านเจ้าคุณขันธ์วัดเจดีย์หลวงท่านบอกว่าพระกรรมฐานภาคอีสานไส้เหล็ก กินอะไรได้หมด พระภาคเหนือสมัยนั้นไม่มีใครขึ้นเขาขึ้นดอยกันครูบาอาจารย์ภาคอีสานไปบุกเบิก เช่น หลวงปู่มั่น หลวงปู่ชอบ หลวงปู่ขาว หลวงปู่พรหม หลวงปู่เทสก์ หลวงปู่จาม หลวงปู่สิม หลวงปู่ตื้อ ฯลฯ ชีวิตที่ธุดงค์อยู่ทางเหนือปีสุดท้าย พ.ศ. 2515 ท่านได้จำพรรษาที่สำนักสงฆ์ป่าเมียงแม่สาย ด้วยกัน 3 รูป

1. หลวงพ่อคำบ่อ ฐิตธัมโม
2. หลวงปู่อุดม ญาณรโต
3. พระอาจารย์ประสิทธิ์ ฉันทาคโม

สิ้นโยมมารดา

เมื่อหลวงปู่กลับมาบ้านเพื่อโปรดญาติแล้ว ได้เดินทางกลับไปที่สำนักสงฆ์ป่าเมี่ยงแม่สาย ไม่นานโยมมารดาของท่าน ซึ่งตาบอด เพราะเป็นโรคต้อหินมานาน 10 กว่าปีได้เสียชีวิต ท่านเล่าว่าโยมมารดาท่านตายแบบสบายไม่เจ็บป่วย แค่ว่าบอกเหนื่อยหายใจไม่ทั่วท้อง หายใจไม่อิ่ม แล้วก็หลับไป โดยไม่ได้ไปหาหมอ ท่านทำบุญตอบแทนพระคุณโยมบิดามารดาจนเสร็จเรียบร้อย

ประสบการณ์จำพรรษา ที่บ้านหนองผักแว่น

ครั้งแรกหลวงปู่ไม่ได้ตั้งใจจะมาอยู่ที่หมู่บ้านหนองผักแว่น ต.ศรีชมภู อ.พรเจริญ จ.หนองคาย (ปัจจุบันคือ จ.บึงกาฬ) ท่านมาเยี่ยมหลาน คือ ตาหอม เชื้อดวงผุย ลูกพี่สาวต่างบิดา ญาติโยมได้นิมนต์ท่านอยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรเพราะไม่มีที่พึ่งสมัยนั้นคอมมิวนิสต์มากบ้านเมืองเป็นพื้นที่สีแดง เรียกดงสีชมภู ท่านมาปักกลดอยู่ที่ป่าช้าทางทิศต้นตะวันตกของหมู่บ้าน ชาวบ้านได้มาปลูกกุฏิเป็นกระต๊อบโรงฉันเล็กๆ และห้องน้ำให้ท่านชาวบ้านก็อยู่เย็นเป็นสุข คอมมิวนิสต์มาสอบถามท่านบ่อย ท่านบอกว่าท่านอยู่คนเดียวไม่ได้ยุ่งกับใคร

เมื่อก่อนทางทิศเหนือของวัดมีผี ชาวบ้านเรียกกันว่า**"ฮู้"** เป็นแสงสว่างดวงใหญ่เคลื่อนได้ในเวลากลางคืน ชาวบ้านละแวกนี้ทำไร่ทำนาไม่ได้ต้อง มีอันเป็นไป บางครั้งท่านได้ยินเสียงร้องและรอยเท้าของเสือเดินผ่านมในบริเวณวัด แต่ท่านว่าไม่เห็นตัวมัน ส่วนงูใหญ่นั้นท่านเห็นประจำ บางทีมาขดอยู่ใต้กุฏิท่าน ตัวใหญ่มาก สามารถมองเห็นตามช่องไม้กระดานจากพื้นกุฏิ แต่ไม่มีอะไรท่านบอกว่าเขามาเฝ้าดูแล ตอนเช้าก็หายเห็นแค่รอย ท่านบอกจะอยู่ที่ไหนท่านไม่ได้กลัวผี กลัวสัตว์ แต่ท่านกลัวคน เนื่องจากประสบการณ์เมื่อครั้งเดินทางไปผาแด่นที่มีโจรมาถามหาเรื่องเงินทอง

นิมิตเห็นวิญญาณยายสม

หลวงปู่มีความคิดจะขึ้นเชียงใหม่หลายครั้งแต่ยังไม่ได้ไป เนื่องจากชาวบ้านที่บ้านหนองผักแว่นนิมนต์ท่านอยู่ที่นั่น วันหนึ่งท่านได้นิมิตเห็นยายสมมาหาท่านที่วัดนี้ หลวงปู่ถามว่า **"ยายสมมาได้จะใด"** ยายสมบอกว่า **"ถามปะมาเรื่อยจนถึงวัดอาจารย์นี่แหละ"** แล้วก็กราบลาท่าน หลวงปู่บอกว่าวิญญาณ ยายสมมาลา (ยายสมเสียชีวิตปี พ.ศ. 2525) หลวงปู่ก็แผ่เมตตาให้ วิญญาณยายสมก็ลอยไปพร้อมกับแสงสว่างจนลับตา

ภาพครูบาอาจารย์ถ่ายที่ป่าเมี่ยงแม่สาย วันที่ 11 ธันวาคม 2543

จากซ้าย – พระอาจารย์สมัย ธัมมโฆสโก, พระอาจารย์บุญมา ฐิตธัมโม,
พระอาจารย์ประสิทธิ์ ฉันทาคโม, พระอาจารย์เดช เตชวัณโณ,
พระอาจารย์ไพโรจน์ วิโรจโน, พระอาจารย์เจริญ จัตตสัลโล,
พระอาจารย์ประสิทธิ์ ปุญญมากโร (ถ่ายเมื่อ 11 ธค. 2543)

หลวงปู่อุดมเป็นพระที่มีเมตตาต่อลูกศิษย์ทุกคนอย่างเสมอภาค ปัจจุบันนี้แม้ธาตุขันธ์ของท่านจะไม่แข็งแรงเพราะความเสื่อมของสังขาร อาการอาพาธด้วยโรคกระดูกสันหลังและข้อเข่าเสื่อมแต่จิตใจท่านก็ไม่เคยท้อแท้กับเรื่องสังขารเลย ท่านได้ใช้ชีวิตเหมือนปกติ เช่น บิณฑบาต นั่งภาวนา รับกิจนิมนต์และต้อนรับญาติโยมที่ไปกราบคารวะอยู่เสมอบางครั้งญาติโยมมากราบอาราธนานิมนต์ให้ท่านดำรงธาตุขันธ์ถึง 100 ปี หรือ 120 ปี หลวงปู่ก็จะบอกว่า "ถ้ามันอยู่สบาย ๆ ก็อยากอยู่หรอก แต่นี่มันเจ็บมันปวดมันกัดมันต่อยเราอยู่ตลอดทุกวัน ขี้เกียจดูแลบริหารมัน"

แม่ชี ปิยาพรรณ บรรจง มีโอกาสรับใช้หลวงปู่เล่าว่า ครั้งหนึ่ง เคยกราบเรียนนิมนต์ท่านว่า **"ไม่อยากให้หลวงปู่ออกบิณฑบาตทุกวัน เพราะหมอไม่ให้นั่งนานเนื่องจากผ่าตัดหลังและหัวเข่ามาใหม่ ๆ อาทิตย์หนึ่งออกบิณฑบาต 3-4 ครั้งก็พอ"** ท่านบอกว่า ***"ปล่อยมันโลดไม่ต้องเยี่ยวยามันหรอก ดูแลบริหารมันก็เท่านั้น ของมันร้างแล้ว"*** (ของมันพังแล้ว)

หลวงปู่เคยเล่าว่าเวลาฟังธรรมจากครูบาอาจารย์ จิตใจมันเร่าร้อนฮึกเหิมปลุกใจเหมือนนักมวยจะลงแข่ง หรือเราจะออกศึก เหมือนมรรคผลนิพพานมันอยู่ใกล้ แค่มือเอื้อม ท่านเทศน์ปลุกใจให้อดทนเข้มแข็ง ต่อสู้กับความทุกข์เพื่อแลกกับธรรม ท่านเคยได้รับโอวาทและปรึกษาปัญหาธรรมจากครูบาอาจารย์หลายองค์ เช่น หลวงปู่แหวน หลวงปู่ตื้อ หลวงปู่สิม หลวงปู่ขาว หลวงปู่ชอบ และหลวงปู่เทสน์ เป็นต้น

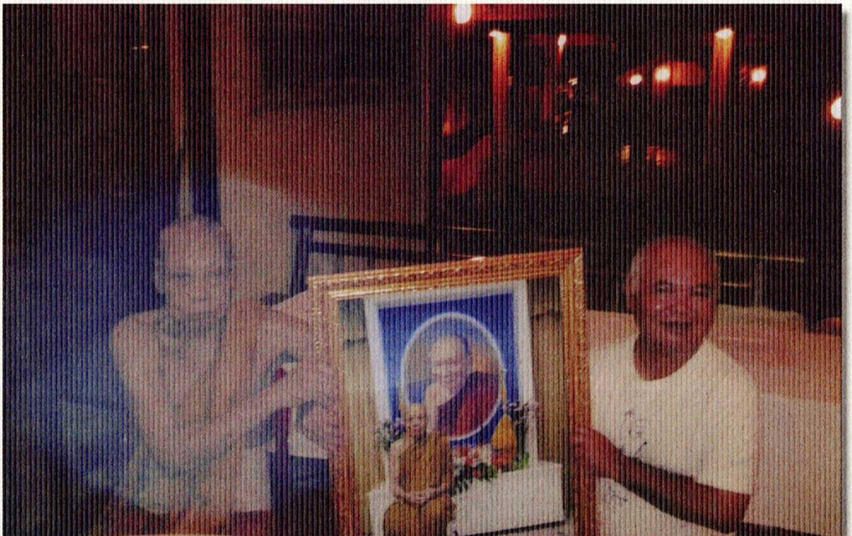
หลวงปู่เป็นพระเถระผู้ใหญ่ ที่มีปฏิปทาเรียบง่าย พูดน้อย ละเอียดรอบคอบเป็นที่ไว้วางใจของครูบาอาจารย์ให้เป็นผู้อุปัฏฐาก เปี่ยมล้นด้วยความเมตตาบางครั้งหลวงปู่ก็มีอารมณ์ขันให้ลูกศิษย์ได้ยิ้มและหัวเราะกัน เช่น เมื่อหลวงปู่มาตรวจที่โรงพยาบาลศิริราชท่านเห็นอุปกรณ์การแพทย์ที่ทันสมัยจึงให้ลูกศิษ์คนหนึ่งไปถามราคาเครื่องวัดความดันโลหิตเพราะคิดจะซื้อให้โรงพยาบาลพรเจริญขณะนั่งรออยู่ท่านได้พูดว่า ***“อยากซื้อไปบริจาคให้โรงพยาบาลถ้าตายแล้วไปนิพพานจะได้ไม่เจ็บไม่ป่วย”***

ประวัติการจำพรรษา

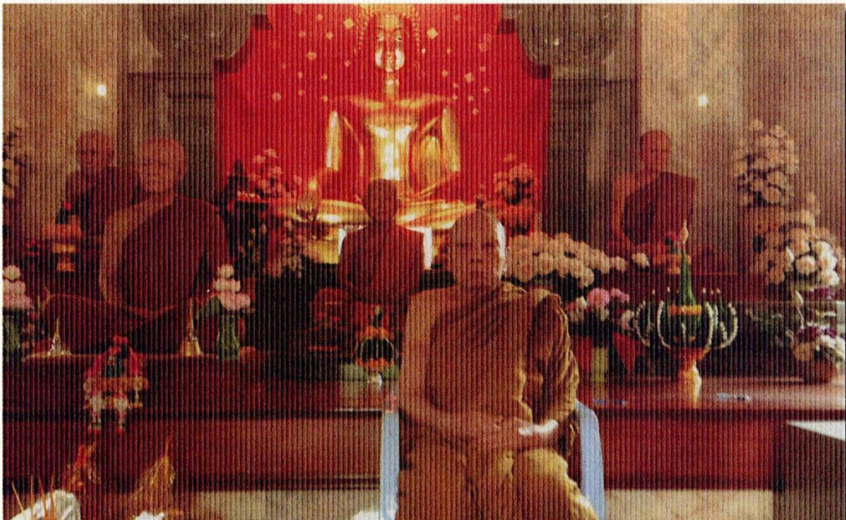
พรรษาที่ 1-2 (พ.ศ.2492-2493)	จำพรรษาที่วัดกุดเรือคำ ต.กุดเรือคำ อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร
พรรษาที่ 3 (พ.ศ.2494)	จำพรรษาที่สำนักสงฆ์ภูค่าว อ.สหัสขันธ์ จ.กาฬสินธุ์
พรรษาที่ 4 (พ.ศ. 2495)	จำพรรษาที่วัดประชานิยม อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์
พรรษาที่ 5-10(พ.ศ.2496-2501)	จำพรรษาที่วัดสีชมพู ต.บึงโน อ.สว่างแดนดิน จ.สกลนคร
พรรษาที่ 10-16(พ.ศ.2501-2507)	จำพรรษาที่ป่าช้าบ้านสร้างคำ ต.ดอนหญ้านาง อ.บึงกาฬ จ.หนองคาย (ปัจจุบันคือ ต.วังชมภู อ.พรเจริญ จ.บึงกาฬ
พรรษาที่17-18 (พ.ศ.2507-2508)	จำพรรษาที่วัดป่าอาจารย์ตื้อ ต.สันตพน อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
พรรษาที่ 19 (พ.ศ.2509)	จำพรรษาที่สำนักสงฆ์ผาแด่น-ผาเด็ง ต.แม่หลอด อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
พรรษาที่ 20 (พ.ศ.2510)	จำพรรษาที่วัดจิตตาราม ต.ช่อแล อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

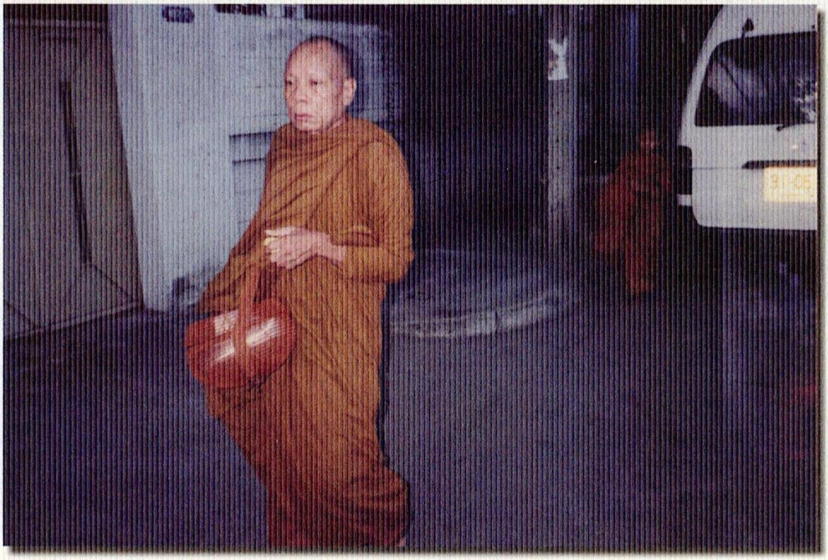
พรรษาที่21-24(พ.ศ.2511-2514)	จำพรรษาที่สำนักสงฆ์ป่าเมี่ยงแม่สาย ต.โหล่งขอด อ.พร้าว จ.เชียงใหม่
พรรษาที่ 25-ปัจจุบัน (พ.ศ.2515-ปัจจุบัน)	จำพรรษาที่ป่าช้าหนองผักแว่น ต.ดอนหญ้านาง อ.บึงกาฬ จ.หนองคาย (ปัจจุบันคือวัดป่าสถิตย์ธรรมาราม บ้านหนองผักแว่น ต.ศรีชมภู อ.พรเจริญ จ.บึงกาฬ)

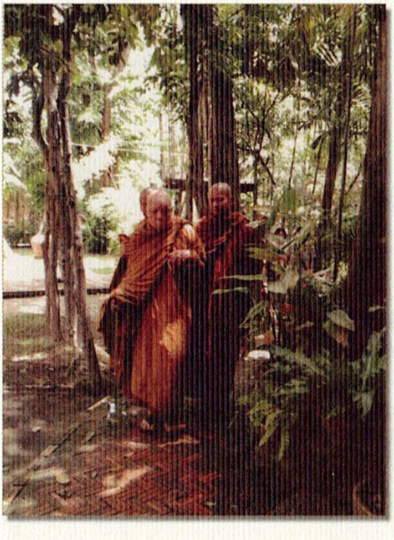

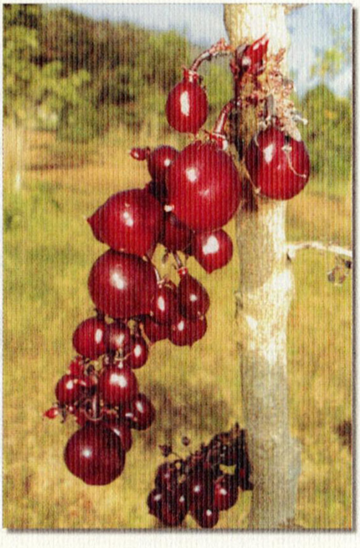

ธรรมเทศนา

มรรคผลไม่มีเสื่อม

หลวงปู่อุดม ญาณรโต
วัดท่าพง วันที่ 8 มกราคม2555

การฟังธรรมการปฏิบัติธรรมมีมาตั้งแต่พระพุทธเจ้าประชุมอยู่ ตอนนี้ก็มีครูบาอาจารย์ถ่ายทอดมาสั่งสอนเราอย่างเดิม หมายความว่าความดีความชั่วไม่มีเสื่อมไป มรรคผลไม่มีเสื่อมไป ของจริงพระพุทธเจ้ากล่าวไว้ครูบาอาจารย์มาสั่งสอนเราอย่างเดิมอย่างเก่านั่นและนะ นิพพานของเดิม สัจธรรมของจริงไม่มีระบบอะไรลบล้างได้ ของมันของจริง ครูบาอาจารย์เป็นมาหลายองค์ บางองค์ก็เทศน์เหมือนพระพุทธเจ้านิสัยใจคอเหมือนพระพุทธเจ้าเพราะท่านเอามา

ปฏิบัติตาม มาปฏิบัติที่ใจของท่าน มาภาวนา การภาวนานี่สำคัญมากทำให้ใจเราเยือกเย็นสุขุมลุ่มลึกเอามาคิดอะไรก็ทะลุปรุโปร่งในใจเพราะว่าใจสงบแล้วมันดีแล้ว เอามาปฏิบัติทะลุปรุโปร่งตามรู้เท่าตามความเป็นจริง ที่ท่านกล่าวไว้ ***เราทั้งหลายก็เหมือนกัน ถือว่าเป็นญาติพระพุทธเจ้าเป็นสาธารณทายาทของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ญาติทางสายโลหิตแต่เป็นญาติทางธรรมจะเป็นคนที่ไหนหรือชาติใดก็ตามจะเป็นแขก เป็นฝรั่งชาติใดก็ตาม พอเข้ามาในศาสนาก็เหมือนกันหมดเรียกว่าสามัญญตา คือมีธรรมเหมือนกันที่จริง ทิฏฐิสามัญญตา คือคิดเห็นตรงกัน สาวกของพระพุทธเจ้านั้นมาต่างกัน ต่างพ่อต่างแม่ต่างนิสัยใจคอเข้ามาในศาสนาก็เหมือนกันหมดโดยจิตใจของท่าน*** ก็เอาทางปฏิบัติของท่านมาปฏิบัติ พอปฏิบัติไปก็เกิดฉลาดขึ้นมาเชี่ยวชาญขึ้นไปเรื่อย ๆ เหมือนเราสร้างโลกสร้างโลกก็เชี่ยวชาญขึ้นไปเรื่อย ๆ ทำไร่ ทำนาค้าขายทำอะไรทำบ้านทำเรือนอะไรก็แล้วแต่ มันเฉลียวฉลาดไปเรื่อยและก็เชี่ยวชาญขึ้นไปเรื่อย ๆ จะทำบ้านทำเรือนก็เชี่ยวชาญขึ้นไปเรื่อย ๆ อันนี้ก็เหมือนกันการปฏิบัติธรรมก็เชี่ยวชาญ เขาว่าปฏิบัติเอาความดีของครูบาอาจารย์เอามาปฏิบัติ เอามานั่งภาวนาในใจเอามาคิดมานึกคิดเป็นประโยชน์ คิดสร้างสรรค์ ***ในใจของเรามีประโยชน์มีคุณภาพ อย่าให้กิเลสมาปรุงแต่งในใจเรา ตามปกติคนเราเอากิเลสมาปรุงแต่งใจตัวเอง มาเผาตนเอง ทำให้เร่าร้อนไม่สงบไม่สบายกลุ้มอกกลุ้มใจ ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นเครื่องปราบกิเลสในใจของเรา ใจแต่ละคนไม่เหมือนกัน มาต่างจิตต่างใจกัน ไม่เหมือนกันต่างพ่อ***

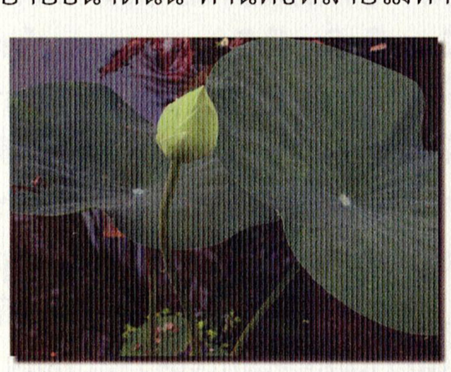
ต่างแม่ เมื่อเข้ามาในพุทธศาสนาก็เหมือนกันหมด เหมือนน้ำทะเลเหมือนกันนะน้ำทะเล น้ำหลายแม่ไหลลงสู่ทะเล น้ำทะเลมันเค็มอยู่แล้ว น้ำหลายแม่ไหลลงทะเลก็เค็มหมดเลยเป็นรสอันเดียวหมดเรียกว่าอมตรส มันก็เหมือนใจของเรา ต่างจิตต่างใจกัน พอเข้ามาในศาสนาก็เหมือนกันหมด เป็นอมตรส อมตธรรม ธรรมไม่ตาย ธรรมเป็นจริงเหมือนกับความเป็นจริง โลกของคนทุกคน จึงไม่สงสัยในโลกที่ได้ยินได้ฟังมาแล้ว สงสัยเรื่องโลก สุขเรื่องโลกมันไม่สุขแท้ สุขปลอม ๆ อย่างที่เห็นมา พระพุทธเจ้าหาให้เราสุข สุขนี้ดี ดีกว่านี้คือการสอนให้ปฏิบัติธรรมตาม

ถ้าจะว่าละก็ ศีลธรรมในพระพุทธศาสนานั้นว่ากันมากมาย แต่ก็ยังไม่เชี่ยวชาญเพราะทำยาก ได้นั่งภาวนาได้คิดได้นึกมายังโลกเขาและโลกเรา ได้ประพฤติปฏิบัติตามได้นั่งภาวนาได้บริกรรมศึกษาจิตใจของเราไม่ไหลไปสู่อารมณ์ของโลก รักษาใจของเรา ใจเรานั้นสุขทางโลกมานานแล้ว เอามาฝึกเดี๋ยวนี้มันไม่ได้คือน้ำไหลมันจะไหลสู่ความต่ำ จะเอามาใช้ เอาอะไรมากั้นมันยากที่สุด เพราะมันไหลไปสู่ที่ต่ำ มันยากทำชลประทานไว้ทำประโยชน์ให้เป็นประโยชน์ ทำเขื่อนต่าง ๆ ไว้ทำชลประทานผลักดันไฟฟ้าไว้มีประโยชน์มาก หรือน้ำเข้าทุ่งนาเข้าสวนเป็นประโยชน์มาก นี่ก็เหมือนกัน น้ำใจของเราถ้าเรากั้นรักษามันไว้ คุณภาพของใจของเรามีมากมายก่ายกอง มีอานุภาพมากเอาไปใช้ที่ถูกที่ดี เหมือนครูบาอาจารย์สอนเราของดีที่ใจเรามีหลายอย่าง *ใจของเรานี่มันใหญ่ไม่ใช่เล็ก พระพุทธเจ้าว่ามหาโคตรรูป รูปใหญ่ไปไกลไปได้เร็ว คิดตรงนี้*

ไปได้ไกล เอามาใช้ประโยชน์ หมั่นเอาความดีในพระพุทธศาสนามาคิดมานึกมาปรุงแต่งให้มันหายพยศ ให้มันหายฤทธิ์เดชไม่ดีไม่งามให้มันหายไป ของเดิมมัน ธาตุขันธ์เดิมจิตเดิมไม่มีอะไรมาอยู่ในนั้น เหมือนจิตของพระพุทธเจ้า จิตของครูบาอาจารย์ จิตของท่าน จิตเดิมเหมือนเราซักผ้าซักก็ซักผืนเดิม ขาวก็ขาวผืนเดิมลายผืนเดิมสวยดีงามดี กลิ่นอะไรไม่มีกลิ่นเหม็นสาบไม่มี อันนี้ก็เหมือนกันเรามาปฏิบัติธรรมศีล 5 ศีล 8 ตามอัธยาศัยของใคร ๆ มากมาย ศีล 5 ก็ทำได้ ศีล 8 ก็ทำได้ พระพุทธเจ้าว่าเอาไว้ว่าให้เหมาะสมของใจแต่ละคน *เพราะใจของเราแต่ละคนคุณภาพไม่เหมือนกัน จะเอาศีล 5 ก็ได้ ศีล 8 ก็ได้หรือธรรมของพระพุทธเจ้าจะเป็นชั้นต่ำชั้นสูง ชั้นกลางชั้นอะไรก็ได้ เอามาประพฤติปฏิบัติ บริกรรมรักษาใจของเรา บริกรรมใจของเราให้สะอาดสะอ้าน บริสุทธิ์มีความสุข ถ้าใจมีธรรมมีความดีในใจจะมีความสุขมากพระพุทธเจ้าเป็นเจตคติ เจตธรรม จิตเดียว ธรรมเดียว เราต้องเก็บไว้อารมณ์ของโลก เก็บไว้ในใจของเราอยู่ ธรรมเกิดขึ้นมันเสียไปสู้โลกไม่ได้โลกมันสกปรกธรรมของพุทธเจ้าสะอาดสะอ้านบริสุทธิ์อยู่ด้วยกันไม่ได้ เมื่ออะไรเข้ามาใจเรามันก็เสียหายไปเลยเสื่อมไปเลย* ใจเราก็เสื่อมไปตลอดเวลาไม่ปกติ ชอบเสื่อมตลอดเวลา ศรัทธาเสื่อมไป เคยทำบุญทำทานก็เสื่อมไป ห้ามไม่ได้ความโลภความโกรธความหลงของเราตัณหาราคะที่อยู่ในใจของเรามันเป็นนามธรรมของอันนี้มันพาทำให้เราเกิดมา ถ้าไม่มีของอันนี้เราไม่เกิด อันนี้ทำให้เราเกิดมาเดี๋ยวนี้ถ้ามีอันนี้มันก็จะเกิดไปเรื่อยๆ เพราะของนี้มันเป็นปัจจัย

ที่เกิดไปเรื่อย ๆ ไม่จบสิ้นจะเกิดเป็นอะไรก็แล้วแต่กรรมบุญที่จะแต่งให้เป็น เป็นเปรต เป็นผี เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นมนุษย์หรือเทวดา อะไรก็แล้วแต่กรรมมันจะสร้างให้เป็นนั่น คือ ***พระพุทธศาสนาจึงสอนให้เราทำดีประพฤติปฏิบัติตาม ปฏิบัติตามให้มันเจริญขึ้นดีขึ้นก็เหมือนบ้านเราหมั่นปฏิบัติ หมั่นเก็บกวาดน่าอยู่น่าอาศัย เหมือนผ้าเราก็เหมือนกันหมั่นซัก มันก็หอมขึ้นสะอาดสะอ้าน พืชผักสวนครัวเราก็เหมือนกันเราหมั่นรดน้ำใส่ปุ๋ยมันโตขึ้นมาก็ยอดใหญ่ยอดอวบลูกใหญ่ลูกอวบขายก็ได้ราคา อันนี้ก็เหมือนใจเหมือนกันปฏิบัติให้ความดีเกิดขึ้นในใจของเรา*** ครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติเป็นตัวอย่างมา นอกจากพระพุทธเจ้า ก็เป็นครูบาอาจารย์นะ ทุกวันนี้ท่านปฏิบัติธรรมดีมากเลยนะ ประเมินไม่ได้ ธรรมอย่างเก่าเลยนะ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเพราะธรรมอย่างเก่าพระพุทธเจ้ากล่าวไว้แล้ว พระพุทธเจ้าบอกของจริงไว้ แต่ว่าเราทำอะไรก็ไม่ค่อยจริงหมด พระพุทธเจ้าพบอย่างไรเราก็จะพบอย่างนั้นจริง ท่านก็บอกไว้แล้วทุกคนๆไม่มีเรื่องสงสัยเพราะว่าเป็นของจริง ***ไม่ต้องสงสัยเรื่องบาปเรื่องบุญอะไรพวกนั้น บุญมีจริง บาปมีจริง ถ้าไม่มีบุญมีบาปทุกคนเท่ากันหมด*** ในโลกนี้ดีก็ดีหมด ชั่วก็ชั่วหมด บุญเลยจำแนกให้เราต่างกัน บาปเลยจำแนกให้เป็นเราต่างกันไม่เหมือนกันในโลกนี้พระพุทธเจ้าบอกปุพเพกตปุญญตา บุญแต่งมา บาปแต่งมา ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาดีบ้าง ชั่วบ้างในโลกนี้มีหลาย ๆ อย่าง ในโลกนี้มีหลายชั้นหลายเชิงแล้วแต่ใจของแต่ละคนเมื่อเป็นอย่างนี้แล้วละก็ธรรมไม่เหมือนกัน มีขโมยกันมีฆ่า ฟัน แทง กันในโลกนี้ไม่มี

ความสุขนั่นคือศีลธรรมของพระพุทธเจ้าคือปกติ ศีลธรรมบอกเราว่าปกติถ้ามีศีลมีธรรมเหมือนกันหมดในโลกนี้น่าอยู่น่าอยู่มีความสุขมากทุกวันมันปกติ ผิดศีล 5 ข้อหนึ่งข้อใดก็ไม่ปกติ ศีลของพุทธเจ้าคือปกติ ธรรมของพระพุทธเจ้าปกติสามารถหยั่งใจให้เราสงบระงับความชั่วทั้งหลาย แก้ไขตัวเองได้ เอามาประพฤติปฏิบัติได้เอามารักษาใจตัวเอง ใจของเรานี่ละดีมาก ถ้ารักษาใจดีมาก เราก็มีความสุขมากพระพุทธเจ้าจึงมาสอนเรา ความสุขของพระพุทธเจ้ามาต่าง ๆ กันสมัยพุทธกาล เมื่อเข้ามาในพุทธศาสนาก็เหมือนกันหมดเพราะประพฤติปฏิบัติตามเราทั้งหลายก็ต่างจิตต่างใจ เมื่อเข้ามาอยู่ในนี้พันคนก็พันใจร้อยคนก็ร้อยใจ สิบคนก็สิบใจสิบนึกสิบคิดเมื่อเข้ามาในพุทธศาสนาก็วางก่อน วางไว้ก่อน ทิ้งเสียสิ่งที่ไม่ดีไม่งามเอาความดีของพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติตามอย่างพระสาวกของพระพุทธกาลบางคนก็ทำไม่ดีมาก่อนอย่างองคุลีมาล ก็ทำชั่วมาก่อน พอเข้ามาในพุทธศาสนาก็เป็นพระอรหันต์หมด เราก็คงไม่ขนาดนั้นหรอกเราก็ทำธรรมดา ๆนี่แหละเราไม่ทำบาปขนาดนั้น ท่านทั้งหลายไม่ทำบาปมากขนาด

นั้นพอบอกพอสอนกันได้ เอามาสอนกัน ทุกวันนี้ ถ้าไม่สอนไม่ได้ พระพุทธเจ้าบอกว่าคนเราต้องการดีก็มี พอรับธรรมก็ดีขึ้นไปอีกพระพุทธเจ้าเปรียบไว้ว่าดอกบัวสี่เหล่าอุคฆฏิตัญญู ดอกบัวบานวันนี้ก็มี วิปจิตัญญู บานพรุ่งนี้ก็มีเนยยะ บานมะรืนนี้ก็มี ปทปรมะ ไม่บานเลยนะ เปลืองคำสอน เปลืองอากาศ เปลืองน้ำ เน่า จะตกเป็นอาหารของเต่าปลา*ก็เหมือนใจคนเรา ฉันใดก็ฉันนั้น มืดมา สว่างไปบ้าง มืดมามืดไปบ้าง สว่างมาสว่างไปบ้าง สว่างมามืดไปบ้างใจคนเราข้างหนึ่งมันดี ข้างหนึ่งมันชั่ว บอกว่ามโนสังขาร ใจมันปรุงใจเราเป็นบุญบ้างเป็นบาปบ้างไม่สม่ำเสมอ ถ้าเป็นบุญสม่ำเสมอให้มันดีควรแก่การยกย่องเหมือนพระพุทธเจ้าหรือนักปราชญ์ ให้เกียรติน่ายกย่องว่าดี*

เราทั้งหลายอย่าน้อยเนื้อต่ำใจว่าไม่มีบุญวาสนา บุญวาสนาทำเอาได้ไม่ยากเท่าไร ไม่ง่ายเท่าไรนัก *พระพุทธเจ้าบอกว่าทางสายกลาง มัชฌิมาปฏิปทา ไม่ตึงนักไม่หย่อนนัก* ตึงนักก็ฟุ้งซ่าน ใจมันพอดี มีอารมณ์ดีมาคิดมานึกให้เป็นกุศลใจเราก็จะเยือกเย็น อารมณ์โลกนี่แหละทำให้ใจเราไม่ปกติ เศร้าหมอง มีโลภ มีรส มีกลิ่น มีเสียงตามอารมณ์ของโลก ทำให้ใจสัตว์โลกตกอยู่ในกามคุณ คนเราเกิดมาเพราะกามคุณคนนี่แหละจึงมีสุขบ้างทุกข์บ้างในโลกนี้ ตามปกติมันทุกข์มากในโลกนี้ โรคเกิดแก่เจ็บตายสังขารไม่เที่ยงมันเป็นมาตลอดเวลางั้นเราทั้งหลายเมื่อเข้ามาและได้ยินได้ฟังในพุทธศาสนาแล้วว่าอันใดที่เป็นบุญกุศลเราก็นำมาประพฤติปฏิบัติตาม อันไหนที่เป็นบาปที่ทำให้เราเสียจิตเสียใจเศร้าหมองใจ เราก็ละเสีย

คำว่าละคือนั่งทำบุญนั่งภาวนา ใจเราจะเยือกเย็น จะหยั่งลงสู่ฌานญาณข้างหน้า เป็นสมาธิอาศัยฌานญาณ ทำให้มันเกิดขึ้นในวันนี้ ทำได้ทุกคน เรามาวันนี้เรามาปฏิบัติธรรมมานั่งฟังธรรม ฟังข้อปฏิบัติจากครูบาอาจารย์ที่ท่านสอน สิ่งใดที่เหมาะสมกับจิตใจของเราก็ปฏิบัติตามอันไหนที่ยังไม่เหมาะสมกับจิตใจเราก็วางไว้ก่อน อะไรที่มันยาก ๆ ลึก ๆ ลงไปเราก็วางไว้ก่อน เราก็ค่อย ๆ ทำขึ้นไปเรื่อย ๆ นั่นแหละเราถึงจะขึ้นชื่อว่าพุทธบุตรของพระพุทธเจ้าพุทธบุตรเกิดจากธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่ได้เกิดจากคนธรรมดาเกิดกัน เกิดจากธรรมของพระพุทธเจ้าเลื่อมใสพระพุทธเจ้า ได้ทำตามพระพุทธเจ้าไปเป็นพระอริยเจ้าเป็นพระอรหันต์หมดไม่ยากนัก ที่ว่านั้นพยายามนั่งกันคิดให้เป็นประโยชน์คิดบริกรรม รักษาใจของเรา ***เพราะใจของเรามีทรัพยากรหลายอย่างเหมือนที่ว่ามาแล้ว ทรัพยากรหลายอย่างที่ว่าเป็นของใหญ่พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกว่าหาที่อื่น หาที่ใจของเราแบบนี้นี่ครูบาอาจารย์ที่สั่งสอนเหมือนกันมันอยู่ที่ใจของเรานี่แหละ*** เมื่อมันอยู่ที่นี่มันพาตกนรกพาตกความชั่วได้ ความชั่วนี่ชั่วชีวิตแก้ยาก ที่ว่าติดลักขโมยติดยาเสพติดชั่วชีวิตมันแก้ยาก ถ้าตกไปอยู่ความดีก็เหมือนกันแก้ไปอยู่ความชั่วยาก ทำความชั่วไม่ได้ ทำความดีต่อไปเราทั้งหลายพยายามทำดีให้เกิดขึ้นมาก ๆ เชี่ยวชาญ ฉลาดเฉลียวการประพฤติปฏิบัติธรรม ได้ยินได้ฟังมาก ๆ ได้ยินได้ฟังตลอดเวลาครูบาอาจารย์สั่งสอนตลอดเวลาเอามาปฏิบัติเอามาคิดมานึกบ้างเราคิดให้ดีมันก็จะทำให้เราดี ใจถึงก่อนใจเป็นก่อน ก็เราต้องฝึกใจให้หายพยศ ไม่มีพยศในใจของเราเหมือน

นายสารถีฝึกม้าฝึกช้างเขาไล่ม้าไปสู่ในทางที่ดีทางที่ถูกม้าก็เดินไปในทางที่ดีที่ถูก เป็นม้าที่ใช้ประโยชน์ได้ เป็นช้างที่ใช้ประโยชน์ได้ อันนี้ก็เหมือนกันพระพุทธเจ้าสั่งสอนเรา ท่านไล่ให้ไปสู่มรรคผลที่ดี ไปสู่โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี พระอรหันต์ โดยมีครูบาอาจารย์สั่งสอนให้เราปฏิบัติตามมีศีลมีธรรมเหมือนกัน ความคิดเห็นตรงกันในความดี ***ความดีมันทำยาก คนดีทำดีไม่ยาก อย่างพระพุทธเจ้าบอกว่าคนดีทำดีได้ง่าย คนชั่วทำชั่วได้ง่าย*** นอกจากให้บุญให้ทานแล้ว จิตใจของเรานี้สำคัญมาก ก็นั่งภาวนารักษาจิตใจของเราไว้อย่าให้อารมณ์ไปตามโลกตามปกติตามอารมณ์ที่ว่ามา แล้วจิตอารมณ์ที่ปรารถนาคือรูปไม่ดี เสียงไม่ดี คือใจเรามันอ่อนไปไม่มีกำลังเหมือนกับน้ำมันรั่ว ไฟฟ้ามันรั่วสายไฟมันช๊อต มันรั่ว ไฟไม่มีกำลังมันตก นี่ก็น้ำมันรั่วท่อมันแตกน้ำไม่แรง นี่ก็ฉันใด ก็ไปตามประสาของโลกการดูแลจิตใจของเรามันดีหมดดูที่สร้างโลกเถอะมันคิดอยู่ในใจเราทั้งหมด จะสร้างบ้าน สร้างเรือนก็แล้วแต่ ความรู้จะสร้างอะไรก็ตาม เรียนแล้วก็เอามาใส่ใจเรานี้หมด ไม่ได้ไปอยู่ที่อื่น มาเอ็กซเรย์ อัลตราซาวด์ก็ไม่พบเป็นนามธรรม ***เราทั้งหลายเป็นญาติสาขาของพระพุทธเจ้าเคยได้ยินได้ฟังมาตลอดเวลาไม่ใช่ฟังมา แต่เมื่อวาน ทำดีขึ้นมีประโยชน์ขึ้นรักษาพิจารณากายอาการ 32 ของเรา เพราะของเหล่านี้ของไม่สะอาด ของไม่สวยไม่งาม เราเคยเห็นของสวยงาม เคยอยู่ตรงนี้มันสวยมันงามมันติดตรงนี้ ก็มาพิจารณากันอาการ 32 สวยให้เราเห็นด้วยปัญญาของเรา ว่าสีมันก็ไม่งามรูปพรรณสัณฐานก็ไม่น่ารัก ที่อยู่ของมันก็คือ***

บุพโพโลหิตไม่มีอะไรมีแต่ของเน่าเหม็น มีแต่เลือดไหลเวียนในตัวของเรามีน้ำมูก น้ำลายมันไหลออกจากร่างกายเรา เราติดเพียงแค่นี้อยู่ เราเห็นแต่ตานอกเฉยๆ ตาในเราไม่เห็น ปัญญาเราไม่เห็น เรายังรักเรายังยึดติดอยู่ธรรมดา ๆ อยู่หลายอย่าง อุปาทานยึดมั่นอยู่กับความดีว่าแม่ของข้าพเจ้า พ่อของข้าพเจ้า เมียข้าพเจ้า สามีข้าพเจ้า ลูกของข้าพเจ้า มันผูกพันกันอยู่ตลอดเวลาพระพุทธเจ้าบอกว่า สังสารวัฏ วัฏสงสาร คือการวน วนคือกิเลสไม่ใช่วนความตาย ตายคือเกิดอีกชอบเกิด ไม่ให้เกิดนะยาก ถ้าไม่เกิดนี่ยาก คนเราที่เกิดมีเยอะแยะ ไม่ใช่มีแค่คน มันหลายภูมิทีเดียว มันมีหลายภูมิหลายภพอยู่ ไม่ได้เกิดกันได้ง่าย ๆ การเกิดไม่ยาก มันเหมือนแค่กระพริบตา ดูพระพุทธเจ้าท่านเถอะท่านสร้างบุญดีมา 510 ชาติกว่าจะเป็นพุทธเจ้าได้ ท่านสร้างบารมีมาไม่ใช่ธรรมดา ๆ เราทั้งหลายก็เหมือนกันท่านทำด้วยตนเองสมัยนั้น เราทั้งหลายมีปัญญามีศรัทธา ศรัทธาที่จะยิ่งด้วยศรัทธา ปัญญาจะยิ่งด้วยปัญญา ศีลยิ่งปัญญายิ่ง คุณงามความดียิ่ง เราเอามาประพฤติปฏิบัติตามได้ปฏิบัติธรรมการทำดีการมาวัดไหว้พระไหว้เจ้าครูบาอาจารย์ให้โอวาทสั่งสอนตลอดเวลา ได้ยินได้ฟังก็อย่าท้อถอยทำด้วยศรัทธาของเราตามความเชื่อของเราทำด้วยปัญญาของเราเชื่อในสิ่งที่ถูกที่ดี อย่าไปเชื่อในสิ่งที่ไม่ถูกไม่ดีตามปกติคนเราเชื่อในสิ่งที่ไม่ถูกไม่ดีมันง่ายที่สุด เชื่อพระพุทธศาสนามันเชื่อยาก ไม่เหมือนโลก ศาสนามันขมขื่นกินฝาดกลืนฝืด เข้าใจยาก ไม่เหมือนอย่างโลกเขา ***เขาว่าโลกมันหวาน แต่มีภัยข้างหน้าคือความชรา ความแก่อยู่ข้างหน้าโลก***

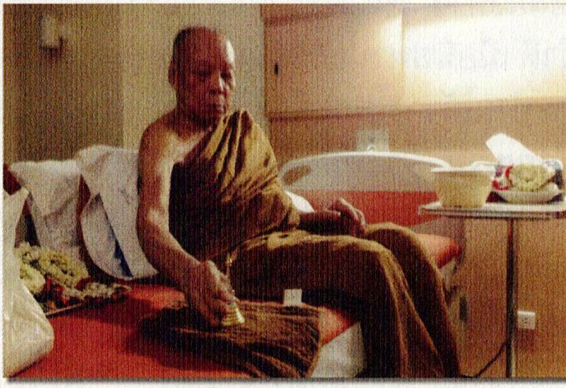
มันเหมือนละครโรงใหญ่มีการร้องไห้ หัวเราะ ดีใจ เสียใจ ร้องไห้ ตลอดเวลานะเกิดแก่เจ็บตายมันมา โลกไม่ใช่สุขแท้ มันสุขปลอมๆ สุขอาศัยอามิสอยู่ เหมือนอาศัยร่มไม้อยู่ ตะวันสายมามันก็ย้ายหนีเราไป ย้ายจากเราไปเราก็ร้อน เหมือนกับเราอยู่ตามโลก ตามเสียง ตามกลิ่น ตามรสตาม ลูก ตามหลาน ตามพ่อ ตามแม่ เมื่อพ่อแม่สิ้นไปเราก็โศกเศร้า เสียใจ ความรักมากทุกข์มาก ความรักน้อย ทุกข์น้อยพระพุทธเจ้า ว่าโลกมีทุกข์ตลอดเวลา ถ้าเรามาปฏิบัติธรรมเราก็จะมี ความสุขเกิดขึ้นมาก็จะปราบความทุกข์นั้นได้ ให้พิจารณา ความทุกข์นั้นยิ่งๆขึ้นไป

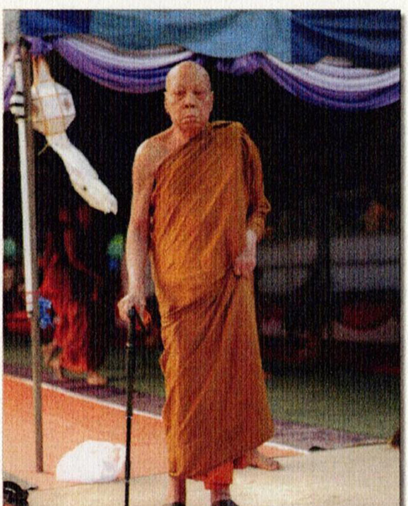
พระพุทธเจ้าสอนเราให้ประพฤติปฏิบัติ ให้มีศีลมีธรรม เยี่ยงอย่างพระพุทธเจ้าทำคนเรารักบุญอาศัยบุญ พึ่งบุญกุศล ถ้าไม่มีบุญกุศลเราก็ทุกข์ บุญกุศลดีงามทำอะไรบุญก็ช่วย บุญช่วยก็ทำง่าย บุญ บาป มันต่างกันนะโยมไม่เหมือนกันทุกข์ จน ไม่เหมือนกันในโลกนี้ ร่ำรวยไม่เหมือนกัน บางคนรวยมาก ไม่มีที่เก็บแต่ทุกข์มากบางคนจนมากคนเราไม่มีอะไรเหมาะสม ในโลกนี้ เพราะบาปกรรมสร้างมาไม่เหมือนกัน เราทั้งหลาย หวังบุญกุศลก็ต้องทำดี ***ทำดีมันทำยากหน่อยไม่ใช่ทำง่ายๆนะ ต้องรักษาศีล ต้องให้ทานต้องเจริญเมตตาภาวนา แผ่ส่วน บุญส่วนกุศลให้เกิดในใจเรา บุญจะเกิดขึ้นมาในใจเราได้ บุญ หนักศักดิ์ใหญ่ บางคนน้อยเนื้อต่ำใจอย่าไปคิดเรื่องเหล่านั้น ทำไปเรื่อย ๆ รักษาศีลไปเรื่อย ๆ จิตใจยิ่ง ธรรมยิ่ง ปัญญา ยิ่ง ฉลาดเฉลียว***ไปข้างหน้าเหมือนกับเรียนหนังสือเรียนถึง ดอกเตอร์ เราเรียนและประพฤติปฏิบัติมาก ๆ เราเรียนเพื่อ

ปฏิบัติไม่ละทิ้ง รู้และปฏิบัติตามให้มรรคผลเกิดในจิตใจของเรา สมกับเราที่มุ่งมั่นปั้นมือมาเพื่อปฏิบัติธรรมตามศรัทธาของเรา ศรัทธาความเชื่อว่าบุญมีจริง บาปมีจริงมรรคผลมีจริง ครูบาอาจารย์สั่งสอนมาอย่างนั้นก็ปฏิบัติเอา พระพุทธเจ้าบอกว่าเป็นผู้บอกทางเราเป็นผู้เดินทาง ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นแสงสว่างส่องทาง ตถาคตผ่านแล้ว ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นหนทางทำดี เมื่อนิพพานแล้วก็ไม่เกิด พระพุทธเจ้าตายแล้วก็ไม่เกิด เพราะท่านได้วางโลกแล้วก็มันดีในจิตใจของเรา ***ใจของเรานี้ มันสำคัญมาก บางทีมันดี บางทีมันชั่ว บางทีมันเกิดอะไรขึ้นมามากมายเรียกว่าสังขารใจ มันเป็นมโนสังขาร เป็นบุญเป็นบาปมันปรุงนั่นปรุงนี่ ปรุงมรรคปรุงผลขึ้นมาให้รู้ตามพระพุทธเจ้ากล่าวไว้ว่าบุญบาปมีจริง มรรคผลนิพพานมีจริง มีมืดก็มีสว่าง มีร้อนก็มีหนาวแก้ มันเป็นของแก้กัน มีเกิดแก่เจ็บตาย พระพุทธเจ้าท่านไม่เกิดแล้วท่านได้ละอุปาทานไม่ยึดมั่นไม่ยึดติด ท่านวางสังขารไม่ยึดติด***ว่าเป็นพ่อเป็นแม่ ตัดสังสารวัฏ ตัดจนออก เมื่อเราได้ฟังธรรมที่อาตมาได้พูดเล็ก ๆ น้อย ๆ อะไรที่เป็นประโยชน์ก็ให้เอาไปปฏิบัติตาม อะไรที่มันไม่ได้ประโยชน์ก็วางไว้ก่อน คนเราฟังธรรมสวนะจงนำไปประพฤติปฏิบัติตาม เมื่อประพฤติปฏิบัติตามธรรมใดที่พระพุทธเจ้ากล่าวไว้ ดีทุกเวลาตลอดราตรีกาล

สุขได้เพราะมีศีลธรรม

หลวงปู่อุดม ญาณรโต

ไฟมีประโยชน์มาก ไฟมีโทษมหันต์คุณอนันต์ คุณมีมากนะไฟ โทษก็มีมากเหมือนกัน โลกเราเหมือนกันมีสุขมีทุกข์อยู่ตลอดเวลา โลกนะเปลี่ยนไปตลอดเวลาเดี๋ยวทุกข์เดี๋ยวสุข พระพุทธเจ้าบอกปกิณกะทุกข์ปกิณกะสุข สุขในตัว มีสุขใหญ่โต ไม่เคยกลัวอะไร มีทุกข์เล็กๆน้อยๆพระพุทธเจ้าว่าปกิณกะทุกข์ ทุกข์เล็กๆน้อยๆในตัวเราแก้มันอยู่ตลอดเวลา แก้ทุกข์อยู่ตลอดเวลาส่วนการทำงานแก้ทุกข์ แก้โลกงานอะไรอย่าได้ขาด *งานโลกทำไม่มีจบสิ้นทำตลอดเวลา ขาดก็มีความทุกข์เลยอย่างนี้ ขาดรายได้รายจ่ายจะทุกข์ทางโลกฉันใด ใช้ธรรมพระพุทธเจ้าเยียวยาใจเรา บุญกุศลเราก็พยายามทำเอาพระพุทธเจ้าทรงสอน เราฟังคำสอนพระพุทธเจ้า นำธรรมไปปฏิบัติตามอย่าอยู่เฉยๆ อย่าเป็นโมฆะบุคคล ฝากตัวเองไว้ในศาสนา*

เทพมีเมตตาสูงมีเมตตามาก ก็ต้องการจะพ้นทุกข์ พรหมวิหาร 4 ถ้าหมอ มีพรหมวิหารมากๆ... ทำส่วนของความคิดสุจริตทำแต่ความมุ่งมั่นทำความดี นี่คือกุศลของเรา ความเมตตานี่ดีมากนะตั้งใจฟังทำอะไรทำด้วยความเมตตา ศีลเราเหมือนกันศีลทางกายก็สร้างกายให้สะอาดเรียบร้อย ศีลทางวาจา ศีลทางใจ ไม่ลัก ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง ศีลรักษาของเรารับไว้เฉยๆไม่ได้ประโยชน์อะไร พระพุทธเจ้าบอกว่าเป็นนกแก้วสาลิกา ปากว่าตามพระไปเฉยๆ ไม่ได้ประโยชน์อะไร ให้เอาไปปฏิบัติรักษาจริงๆ และแค่ศีล 5 ก็พอแล้ว ธรรมรักษาคนเราไม่ให้ตกไปสู่ความชั่ว นี่คือธรรมของพระพุทธเจ้า ห้ามให้ความดีมันขาดช่วงไม่ให้ความชั่วมันเกิดขึ้น เราจึงฟังธรรมตลอดเวลา

ประพฤติปฏิบัติธรรมตลอดเวลา ถ้าจะว่าละก็ธรรมพระพุทธเจ้าทำตลอดเวลา ทำมากกว่าทุกอย่าง สอนมากกว่าทุกอย่าง ในวัดในวา ทุกบ้านทุกเรือน ทุกสถานที่ที่ธรรมเผยแผ่ ธรรมของพระพุทธเจ้า เราจึงประพฤติปฏิบัติตาม เชี่ยวชาญไม่น้อย ทำมานานแล้วเหมือนกับหมอทำงานนี่ละเชี่ยวชาญในการรักษาโรค รักษาคนป่วยรู้จักใช้ยาให้ถูกกาลเทศะพอคนป่วยหายจากโรคไป ก็เป็นกำลังของประเทศชาติบ้านเมือง ลดรายจ่ายโลกก็เจริญขึ้นเราทั้งหลายที่เป็นคนป่วยนี่ละ เป็นกำลังของประเทศชาติ ถ้าคนป่วยดูดีทุกคน ประเทศชาติก็เจริญนะ ผลผลิตทางโลกก็เจริญขึ้นเพราะเกิดจากคนเราคนธรรมดานี่ละ โลกมันก็เจริญเองนั่นแหละ การเยียวยารักษาต้องใช้จรรยาบรรณของหมอ ทำด้วยความซื่อสัตย์ สุจริตและความหวังดี ไม่ใช่ว่าทำไปเฉยๆ นี่ละเป็นบุญกุศล ที่เราทำกันอยู่มีประโยชน์ต่อโลก ทำประโยชน์กับโลกหมายมั่นปั้นมือให้โลกมีความสุข พระพุทธเจ้าบอกว่าโลกัตถจริยา ประพฤติดีต่อกับโลก พระพุทธเจ้าท่านมุ่งหมายมา ญาตัตถจริยา ทำตัวเป็นญาติ กับโลกไว้ พุทธจริยาทำตัวเป็นพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านเผยแผ่ธรรม เหล่าสาวกของท่านและเราทำเป็นเยี่ยงอย่าง อุบาสกอุบาสิกา ไม่ว่าเป็นเหล่าอะไรของพระพุทธเจ้าก็ต้องฟังคำของพระพุทธเจ้าเพราะเราเป็นพุทธบุตรของพระพุทธเจ้า พุทธบุตรเกิดจากธรรมอย่างไร พระพุทธเจ้าเรียกพุทธบุตร เป็นคนแก่คนเฒ่าอะไรก็ตามเข้ามาในศาสนาก็เหมือนกันหมด อยู่ที่จิตใจของเรา เรียก สามัญญูตา มีศีลเหมือนกัน มาตรฐานธรรมเหมือนกัน ทิฏฐิสามัญญูตาก็คิด

เห็นตรงกัน ในโลกนี้พระอรหันต์ทั้งหลายท่านทำเหมือนกันในโลกเหมือนกับพระพุทธเจ้าที่สั่งสอนมา ก็ทำได้หมด ได้เป็นพระอรหันต์เลย พระอรหันต์ไม่มีกิเลส ละกิเลสหมด มีแต่บริสุทธิ์ ธาตุท่านบริสุทธิ์ ขันธ์บริสุทธิ์ ท่านเผากระดูกท่านไม่เหมือนกับเรานะใสเหมือนแก้วเป็นแก้วเป็นแหวนไปเลย ส่อว่าใจของท่านบริสุทธิ์จริงๆ กระดูกเราธรรมดาเนี่ย ดำ เหมือนกระดูกควายได้ประโยชน์อะไร น่ารังเกียจ นี่ของครูบาอาจารย์ท่านพอเผาศพ เนี่ย แย่งกันกระดูก พระพุทธเจ้าท่านดีหมด ครูบาอาจารย์ท่านดีหมดท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอย่างหลวงตาบัว ผ้าจีวรขาดแย่งกัน ผ้าห่อศพเปื้อนเลือดเปื้อนหนองก็แย่งกัน เอาไปทำเป็นพระพุทธรูปไปทำเหรียญ เป็นพระศักดิ์สิทธิ์นะสามารถคลาดแคล้วอันตรายทั้งหลายได้ มีคุณมาก คนก็พากันกราบก็ไหว้ ไหว้พระไหว้เจ้า ***อย่าให้พระไปอยู่ที่อื่น ให้พระอยู่ในใจ พระนอกท่านจูงใจเราให้ประพฤติปฏิบัติธรรม พระในเรานี่พระเมตตาคุณ พระมหากรุณาธิคุณ พระวิสุทธิคุณ พระ 3 องค์นี้ขลังมากนะดีมากในใจเรา ถ้าแขวนคอเฉยๆ ไม่มีประโยชน์อะไร พระพุทธเจ้าท่านมีกุศโลบายครูบาอาจารย์ท่านมีกุศโลบาย แจกเหรียญ แขวนคอไว้ เอากุศลจิตคิดถึงพระในคอนั่น ไม่ให้ทำชั่ว แต่คนทุกวันนี้ไม่นับถือหรอก มีพระในคอนั่น ถือปืนเข้าป่าล่าสัตว์ นี่มันขัดกินเหล้าเข้าไปข้ามหัวพระพุทธเจ้ายกจอกเหล้าเข้าปากข้ามหัวท่านไป นี่ประมาทนะ มันบาปนะให้มันเกรงกลัวต่อบาปละอายต่อบาปละอายต่อความชั่วทั้งหลาย***

มันอยู่ที่ใจเรามันคือความคิดเฉยๆ มันเป็นบาปที่พร่อง

องค์ 3 คือ กาย วาจา ใจ เจตนามันเป็นบาป ถ้าไม่เจตนาไม่เป็นบาป อย่างเราเดินไปไม่เจตนาไปเหยียบสัตว์ตายนี้ไม่เจตนาไม่เป็นบาป อย่างพระอริยสงฆ์พระสงฆ์ท่านฉันทุกวัน โยมเอามาให้ฉัน เป็นเนื้อเป็นอะไรทุกอย่างต้องฉัน ไม่ถือ พระจะเป็นบาป ของทานทั้งหลายที่ญาติโยมสร้างบารมีนะ สร้างบุญสร้างกุศลทำบุญทำทานเอาอะไรมาทำกับพระภิกษุสงฆ์ท่านไม่รู้ ไม่เห็น ไม่ได้ยิน ไม่ยินดี ของท่านญาติโยมทั้งหลายที่เอามาบริจาคท่าน ท่านก็ฉันไปตามธรรมวินัย รักษาจิตของเราอย่าให้เป็นอกุศลจิตมันจะเป็นบาปมาก คิดมากถ้าใจเราเสียก็เสียหมด เสียใจก็เสียหมดถ้าเราไม่รักษาจิตใจของเรา ใจเรานี่ละเป็นพระ พระใจเราบริสุทธิคุณ เป็นพระเขาเรียกว่าร่างกายเป็นพระ ใจเป็นพระ วาจาเป็นพระมีพระในใจของเรามากถ้ารักษาศีลก็จะมีความสุข ความเจริญรุ่งเรืองบุญกุศลในตัวเรา ถูกทำนองครองธรรม การทำมาหากินก็เหมือนกันเอาเยี่ยงอย่างท่านพระพุทธเจ้า เรียกว่า อริยวงศ์ อริยวาททำตามคำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นธรรมของพระพุทธเจ้ารักษาตัวเองอย่าให้ใจตกไปอยู่ในความชั่วได้ ถ้ามีโอกาสเราก็นั่งภาวนาเสียหน่อย ใจเราสงบก็มีความสุข***ถ้าเราเอาอารมณ์โลภอารมณ์บูด อารมณ์เน่า ความสกปรก ใจเราก็สกปรกเศร้าหมอง รักษาใจเราให้สะอาด รักษาใจอย่างเดียวขันธ์บริสุทธิ์มุ่งมั่นทำดีในพระพุทธศาสนา มันเจริญขึ้นทุกอย่างศีลเจริญทานเจริญ ธรรมเจริญ จิตใจเจริญ ธรรมพระพุทธเจ้าเจริญปัญญาเจริญขึ้นจิตใจของเราต่อต้านกับความชั่วได้ อย่าประมาทต่อความชั่ว*** เรียกว่าการปฏิบัติธรรมไม่ยากเท่าไรนักไม่ง่ายเท่าไร

นัก มัชฌิมาปฏิปทา คือทางสายกลาง ไม่ตึงนักไม่หย่อนนัก ทำได้ทุกคนเป็นอริยมรรคในพุทธกาล พระก็มี โยมก็มีในพุทธกาลพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้เราก็ปฏิบัติตาม เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นมูลเดิมตั้งแต่ไหนแต่ไรมา ถ้าเรามีธรรมของพระพุทธเจ้าอยู่ไม่เดือดร้อนไม่หลง ในโลกนี้ยังมีปล้นจี้ เป็นเรื่องของคนมันไม่มีศีลธรรมพระพุทธเจ้ามีวุฒิธรรมให้ทุกคน จึงเจริญ มีความสุข คิดทำความชั่วนี่ไม่ดี นั่งภาวนาคิดแต่ดีๆนั่งค้นคิดแต่จะทำดีๆ ทั้งตัวและหัวใจของเราจะได้มีกำลัง ต่อต้านความชั่วได้ นั่งภาวนากำหนดลมหายใจของเราให้ควบคุมอารมณ์ทั้งหลาย สัมผัสต่างๆโลภะ โทสะ โมหะ ดูเถอะทุกวันนี้หนัง โทรทัศน์ โทรศัพท์ มีคนพูดว่า พระทั้งหลายติดโทรศัพท์นี่ก็ยั่วยวนใจ โลกของเรามีแต่ของงามๆดีๆ เขายั่วยวนให้เรา ล่อลวงเราคล้ายกับมีเหยื่อล่อเรา มีบ่วงมีแร้วเครื่องล่อ บทบาทที่เขาทำมันล่อใจเรามันสกปรกไม่สะอาดต้องภาวนา รูปเสียงนี่แหละเป็นภัยอันใหญ่หลวงของทางโลก ทุกวันนี้มีหนังมีอะไรดู หนังโป๊อะไรก็มี หนังโป๊ไม่นุ่งผ้าไม่สวมเสื้อสวมผ้าอะไรเลยเปลือยหมดตัวเลยทำให้เกิด โลภะ โมหะ ขึ้นมา เขาก็ยังว่าดูดี หนุ่มสาวเดียวนี้ก็ดูหนังกัน ไม่บอกนะว่าดูหนังเขารู้จักเอง เกิดมาเขาไม่สอนกันหรอกเรื่องเหล่านี้ มันเกิดขึ้นมาเองเรียกว่าธรรมชาติ เขาเป็นเองอาตมาเองไม่ฟุ้มเฟือยนักไม่ฝืดเคืองนัก เหมาะกับจิตใจของตัวเองฟังประโยชน์ พระในพุทธกาลก็มีเหมือนกันดูหนัง ดูละครแต่ก่อนอย่างพระโมคคัลลา พระสารีบุตรก็เบื่อหน่ายไม่เป็นประโยชน์ต่อทางโลก พระโมคคัลลาชวน พระสารีบุตรไปประพฤติปฏิบัติ

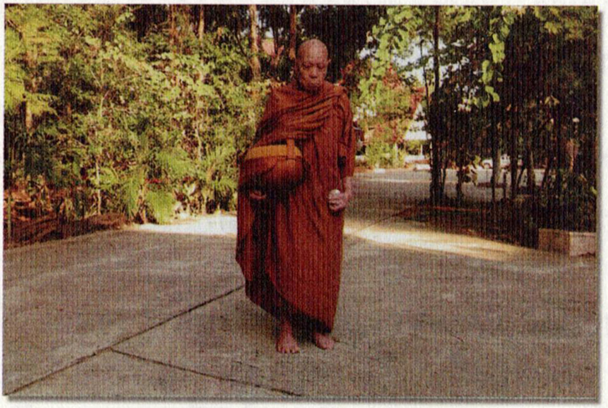
ตามคำสอนพระพุทธเจ้า ท่านทั้งหลายให้เชี่ยวชาญปฏิบัติธรรมศีลธรรม ธรรมที่ได้รับจากพระไปศีลธรรม ความชั่วทั้งหลายมันอยู่ต่อหน้าเรา ศีล 5 ฆ่าสัตว์ มันอยู่ต่อหน้าเรา ต้องพยายามละไว้ พระห้าม สวรรค์นิพพานนะฆ่าสัตว์นะ คนหูหนวกตาบอดเป็นบ้าใบ้เสียจริต เศษคนไม่ใช่คนหมดตัวนะ เหมือนเศษแก้ว เศษเหล็กนี่ละ ทำอะไรได้ยากขายถูกๆ ขายเอาไปทำเป็น เศษเหล็กเศษรถเขาซื้อไปหล่อใหม่เป็นเหล็กใหม่ ทำเป็นเครื่องอะไหล่รถ เครื่องรถต่างๆได้ คนเราเหมือนกัน เป็นบ้าเป็นใบ้แก้ไขแก้ยาก มืดมามืดไปเสียหมดทุกอย่างแก้ไม่ได้เหมือนคนไข้คนป่วยป่วยหนักๆแก้ไม่ได้ก็ตาย โรคมากนี่เป็นภัยกับโลก อาตมาเป็นห่วงอย่าประเจิดประเจ้อมากเกินไป อย่างโบราณว่า ***"ไม่กินเกินได้ ไม่ใช้เกินมี"*** คนเราชอบกินก่อนใช้มาก ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย สุรุ่ยสุร่าย มันเป็นทุกข์ พระพุทธเจ้าท่านว่า คำเศรษฐีคาถาเศรษฐี เหมือนคาถาไม่ใช่เอาไปบ่นไปเสพเอามาปฏิบัติตาม ***ศีลเราก็เหมือนกันเอาไปบ่นไปเสพ มันไม่ขลังไม่ศักดิ์สิทธิ์ มาปฏิบัติตามมีประโยชน์เรียกว่าปฏิบัติตาม ศีล 5 ศีล 8 ปฏิบัติให้หมดหน้าที่ของเรานี่ละปฏิบัติบูชาเรื่องของภายนอก ภายใน พระพุทธเจ้าบอกว่าบูชาคือปฏิบัติตาม พระพุทธเจ้าเรียกว่าอามิส เราก็ปฏิบัติตามคำสอนพระพุทธเจ้านั่นแหละ ละอายบาป กลัวบาป ก็มีบาปอย่างที่เราเห็นทุกวัน พิกลพิการหูหนวกตาบอด นี่บาป เศษบาปกรรมมันติด เปลี่ยนไม่ได้ทำอะไรไม่ได้คนเราสวยงาม ร่ำรวยพอกินพอใช้ นี่ละบุญกุศลเกิดมา บุญคือความดี เราเกิดมาไม่ใช่ของเราต้องพยายามทำบุญให้เกิดขึ้นแก่เรา บุญคือ***

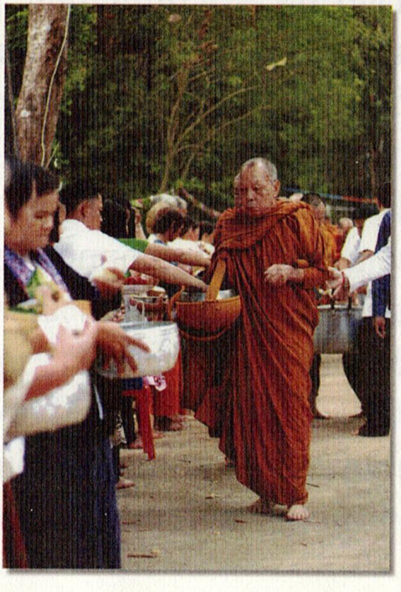
ความสุข สุขดี งาม ง่าย ทำอะไรก็ง่ายบุญช่วย ทำบาปมันก็ทุกข์ คนกรุงเทพฯบางคนทุกข์มาก อาตมาเคยไปฉันในบ้านเขาในกรุงเทพฯนี้ เป็นสลัม ใต้ถุนมีน้ำอยู่ตรงนี้ น้ำเหม็นๆ นั่งเฉยๆ ก็มีกลิ่นเหม็น น้ำมันไหลมา เขาก็อยู่ได้ พระไปฉันได้อยู่ ทำบุญให้เขา โปรดเขา โปรดคน ต่อไปจะได้ไม่มีความทุกข์ไปกว่านี้ เลยไปโปรดเขา ทุกข์มากไม่สบาย อาตมาจึงเอาคำพระพุทธเจ้ามาสั่งสอนโลก ให้พวกเราทั้งหลาย ให้รู้จักบุญจักบาป อะไรเป็นบาปเลิกเว้นเสียทำแต่บุญ เราเสาะแสวงหาความดีในตัวเราให้เกิดขึ้น ***ถ้าไปอยู่ในทางโลกมากเกินไปมันมีความทุกข์นะ ความชั่วทุกข์ ความชั่วนะคิดก็ทุกข์แล้วคิดเรื่องชั่วจิตใจก็ทำชั่ว ทำอีกก็ทุกข์อีก เราควรจะปฏิบัติรักษางดเว้นของเหล่านั้น ปลีกตัวออกจากความชั่ว ความชั่วมันอยู่ในใจเรา ความชั่วมันบังคับให้เราทำชั่ว บังคับกาย บังคับใจ บังคับวาจาให้ทำชั่ว ให้คิดชั่ว คนทั้งหลายที่หวังบุญกุศลก็ต้องปฏิบัติบูชา นั่งวิปัสสนาดูสิว่าปัจจัยเราดี ดีหมดทุกอย่าง ให้ทานรักษาศีลไม่มีปัญหา นั่นแหละพระพุทธเจ้าว่า คนดีทำดีได้ง่าย คนชั่วทำชั่วได้ง่าย พระอริยเจ้าไม่เคยทำชั่วเลย งดเว้น ทำแต่สุจริต*** เราต้องการความเจริญก้าวหน้าสร้างโลกให้มันเจริญขึ้น พออยู่พอกิน ไม่อดไม่อยาก นี่ละบุญกุศลที่เราทำมาจะส่งผลให้เราประสบความสุขความเจริญเกิดขึ้นได้ ญาติโยมทั้งหลายที่มาหาอาตมา อาตมาก็จะเสนอสนองให้ วันนี้อาตมาไม่สบายมารักษาตัว ไม่สบาย ธาตุขันธ์ของเรานี่ก็เหมือนกันทุกข์ขันธ์เจ็บปวดไม่สบายพยายามมารักษาตัวทุกข์ขันธ์นี่ทุกข์มากในทุกข์ก็มีเชื้อ ทุกข์ใจเราก็มีเชื้อ ถ้าเราเกิดอีก

ทุกข์ขันธ์ก็มีเชื้ออีก ถ้าเราเกิดต่อไปอีกทำดีก็ไปเกิดที่ดี ทำชั่วก็ไปเกิดที่ชั่ว การเกิดของเราเกิดไม่ยากเกิดง่ายๆ *ภพชาติที่เราเกิดข้างหน้าเยอะแยะเลยนะ ไม่ใช่ครั้งเดียวนะสัตว์เดรัจฉาน อะไรหลายๆ อย่างที่ไปเกิดพระพุทธเจ้าบอกจิตส่งไป "ทุคติ" จิตที่มาจากทุคติ ทำให้จิตเราเศร้าหมอง* ถ้าจิตเราร่าเริงเบิกบาน การงานของเรา อย่างคุณหมอทั้งหลายนี่ละร่าเริงเบิกบาน งานของเราทำ บุญกุศลของเราทั้งหลาย เมตตาสูงหมอมีเมตตาสูงมากๆ พระมหาวิสุทธิคุณปรารถนาให้เขาหายหมดทุกคน บางคนมารักษาที่โรงพยาบาลบางคนโรคมากไม่หายตายต่อหน้าหมอเลย โรคภัยไข้เจ็บ อาตมาก็มาพร่ำสอนให้เราสำนึกใจในข้างหน้า ในปัจจุบันข้างหน้า

ความไม่ประมาท

หลวงปู่อุดม ญาณรโต

วันนี้อาตมาจะพูดธรรมเทศนา เราทั้งหลาย ความไม่ประมาท พระพุทธเจ้าสอนเราไม่ให้เราประมาทให้ทำดี ถือศีล ทำทาน วันหนึ่งหรือเดือนหนึ่ง หรือวันหนึ่งเอาอย่างนี้ คิดในทางที่ดีที่ชอบ ไม่งั้นเราจะประมาท ให้ระลึกถึงความตาย วันหนึ่งจะมาหาท่าน อย่างพระอานนท์ พระพุทธเจ้าถามพระอานนท์ว่า ***“อานนท์เธอระลึกถึงความตายวันละกี่ครั้ง”*** พระอานนท์ตอบว่า ***“วันหนึ่ง หนึ่งครั้งพระเจ้าข้า”*** พระพุทธเจ้าตอบว่า ***“เธอประมาทยังห่างไปต้องระลึกถึงทุกลมหายใจเข้าออก”*** ความไม่ประมาทนี่ต้องขยันทำดีมากๆ ยิ่งขยัน ยิ่งเพิ่ม ควรทำดีไม่ประมาท ในวัยความทุกข์ ความรวย ความจน ฉะนั้น เราทั้งหลาย มีเกิด มีแก่ มีเจ็บ ก็มีตายความตายเป็นภัยใหญ่หลวงในโลก พระพุทธเจ้ากล่าว **ภูเขาสูงจดท้องฟ้ายาวสุดขั้วโลกนี้ บดขยี้สัตว์มา คือกาลเวลา เราแก่วันแก่เดือนแก่ปีไปเรื่อยๆ สังขารร่างกายทรุดโทรมไปเรื่อยๆ ตายวัน ตายคืน ตายเวลา กาลเวลานี่กินสรรพสัตว์ทั้งหลายให้ตายไปเรื่อยๆ** ตายแบบปกปิดที่ผ่านมาตายสังขารเราตายปกปิด ยังไงคือตายเปิดเผย คือตายแล้วเอาไปเผานั่นเอง ตามปกติสังขารร่างกายของเรามีเสื่อมติดต่อกันสืบต่อกันอย่างนี้ หายใจเข้าหายใจออก ถ้าหายใจเข้าไม่หายใจออกก็ตายถ้าหายใจออกไม่หายใจเข้าก็ตาย ตายไปเรื่อยๆ ถ้าเราไม่ประมาทเราก็ตายดี ทำดีวันดี เดือนดี ถ้าไม่ประมาท ให้พวกเราสร้างบุญกุศลรู้จักว่าสิ่งนี้มาถึงเรา ถ้ารู้จักสิ่งนี้เราจะไม่เศร้านัก ไม่เสียใจนัก พระพุทธเจ้าสอนให้เราตั้งมั่นในความดี สุขในโลกไม่เที่ยงแท้ สุขเล็กๆ น้อยๆ ทุกข์เล็กๆ น้อยๆ เหมือนเราอาศัยร่มไม้ตะวันส่ายไป

ก็ส่ายไปตามตะวัน ร่มไม้ก็หนีจากเราไป เราก็ร้อน ในโลกนี้รักมากก็ทุกข์มาก รักน้อย ทุกข์น้อย เรียกปกิณกะสุข ปกิณกะทุกข์ โลกนี้มีอย่างนี้ตลอดเวลาพระพุทธเจ้าเตือนเราให้ทำดีอยู่ตลอดเวลาอย่าประมาทในวัยของเรา ความตายไม่เลือกชนชั้นวรรณะ ไม่ว่าหนุ่ม ว่าแก่ คนยกย่องสรรเสริญคนมีอำนาจมาก พระพุทธเจ้าว่าภูเขาสูงเสียดท้องฟ้า บดขยี้มาทับคนตายไปเรื่อยๆ กาลเวลาไม่เที่ยงพระพุทธเจ้าให้ทำดีเอาไว้ ทำดี วันดี ฤกษ์ดี ยามดี เดือนดี ปีดี ไปเรื่อยๆ อายุยาวไปเรื่อยๆ อายุมากยิ่งมีบุญมาก ทำบุญไว้มากๆ ถ้าเราสะสมบุญเก็บหอมรอมริบบุญเอาไว้ ประเพณี อริยวาท อริยวงศ์ อริยประเพณี ก็เป็นผลดีกับตัวเรา พระพุทธเจ้าก็ทำแบบนี้ พระอรหันต์ก็ทำแบบนี้ทุกวัน เป็นพุทธบัญญัติ เพื่อให้ปฏิบัติตามเพราะว่าสังขารร่างกายคนเรามันธาตุหลายอย่าง ไม่ใช่ธาตุอย่างเดียว ***กาลเวลาทำให้มันเสื่อมไปเรื่อยๆ แก่วัน แก่เดือน แก่ไปเรื่อยๆ ร่างกายสังขารเสื่อมไปเรื่อยๆ ตายไปเรื่อยๆ ตายทีละเล็กละน้อย เป็นอย่างนี้แต่ไรมา ถ้าเรารู้จักทำให้เราไม่เศร้าโศกมาก ไม่เสียใจมาก พระพุทธเจ้าเตือนเรา ภาวนาอยู่ตลอดเวลา เราเป็นไปด้วยบุญกุศล คนดีตายอย่างคนดี คนชั่วตายอย่างคนชั่ว เราเห็นกันอยู่คนนั้นตายคนนี้ตายตลอดเวลา จะว่าไปคนในโลกนี้ต้องตายหมดทุกคนแต่ใครจะตายก่อนหลังถ้าดีไว้มากๆ มรรคผลที่เราทำจะนำดวงวิญญาณของเราไปในที่บุญนิมิตบาปนิมิตมีในใจของเรา***

ครั้นพุทธกาลมีอุบาสกท่านหนึ่งท่านทำบุญมาก ตอนท่านตายเทพมารับดวงวิญญาณท่านไปสวรรค์ นี่ละบุญนิมิตของเรานี่มันไปสวรรค์ ทำชั่วก็มีคนมาเอาไปเดี๋ยวนี้เหมือนกัน ทำชั่ว

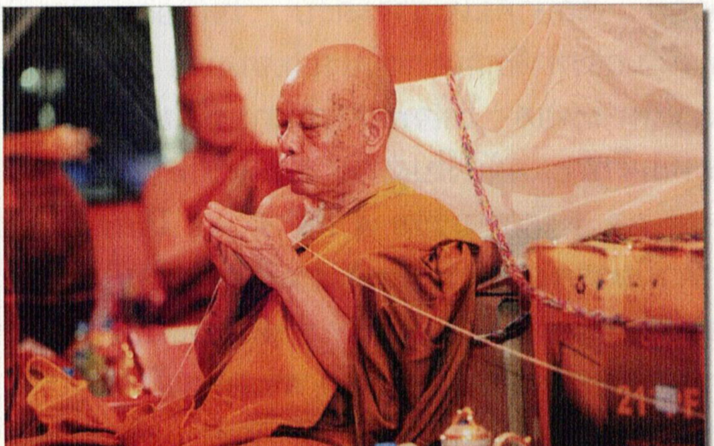
ตำรวจทหารก็มาจับกัน อย่างนี้ บุญนำมา บาปนำมากรรมนำมา กรรมมีทั้งบุญทั้งบาปสร้างบุญสร้างดีมีกรรมทั้งนั้น ทำดีก็เป็นกรรมดีทำชั่วก็เป็นกรรมชั่ว เป็นอย่างนี้ทำทุกวันพระพุทธเจ้าจึงให้รักษาศีล 5 ศีล 5 พระพุทธเจ้ากล่าวไว้ไม่ใช่ย่อยๆ ไม่ใช่หญ้าปากคอกแค่ศีล 5 ไปนิพพานได้ ถ้าเราทำให้จริงไม่ได้ว่าอะไรมากมายก่ายกองศีลธรรขของพระพุทธเจ้าบอกอยู่ตลอดเวลา ยังไม่เข้าใจกัน เข้าใจว่าของเร้นลับละเอียดป่านนี้เข้าใจยากก็ไม่ใช่ โลกเราเดี๋ยวนี้เขาเรียนหนังสือกันจบมาหลายหมื่นหลายแสนคน แล้วก็ได้งานทำ แต่พระพุทธศาสนาของเรานี่ทำยาก ผู้ที่มาเข้าวัดไม่กี่คน เหมือนพระพุทธเจ้ากล่าวว่าคนไปนิพพานเหมือนเขาโค คนอยู่ในโลกเหมือนขนโค ทำบุญดีไปทางดี ทำชั่วก็ไปทางชั่ว เป็นบุญที่เราเห็นตอนเราตายไปเห็นปราสาทวิมาน เรียกว่า บุญนิมิต บางคนทำชั่วก็บาปนิมิตเห็นนายนิรบาลจับเอาไปนรก *อย่างพระเจ้าอชาติศัตรู ฆ่าพ่อตัวเองนิมิตเห็นนายนิรบาลจับไปนรกจึงเศร้าโศกเสียใจ ทุกข์ขนาดไปหาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า จึงให้นึกถึงพุทธคุณ ธรรมคุณ คุณพระพุทธ พระธรรม บุญกุศลที่เราทำไว้ไม่ใช่ธรรมดานะเราต้องพึ่งบุญ บุญเป็นที่พึ่งของเรา เรามีบุญพึ่งบุญ เรามีสมบัติพัสถานเพราะเรามีบุญสร้างมาแต่ชาติปางก่อน ขวนขวายเอาสมบัติภายนอกไปทำบุญ ถ้าเราทำบุญจะเป็นมนุษย์ร่ำรวย หรือไปสวรรค์ นิพพาน ไม่เสียทีไม่เสียประโยชน์ บุญกุศลใส่ใจทำตลอดเวลา การทำบุญนึกถึงบุญ ก็มีความสุขถ้าเราไม่ทำบุญ ก็จนในความดี เป็นอนาถา* ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกความดีในพระพุทธศาสนา ไม่ง่ายนักไม่ยากนัก มัชฌิมาปฏิปทา ทางสายกลาง ทำได้ทุกคน ทำเอา

ไม่ได้ยกให้เหมือนสิ่งของทั้งหลาย พระพุทธเจ้าบอกว่าเราเป็นผู้สั่งสอน ท่านทั้งหลายเป็นผู้เดินทาง เราเป็นผู้บอกทาง เดินทางตามมรรคผล ของพระพุทธเจ้า ตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ท่านกล่าวว่า อริยมรรคมีในศาสนาใด ศาสนานั้นมีพระนิพพาน มีพระอริยเจ้า ศาสนาใดไม่มีอริยมรรค ศาสนานั้นไม่มีนิพพาน ไม่มีพระพุทธเจ้า ไม่มีพระอริยเจ้า คนเราธรรมดานี่นะ สร้างบ้านสร้างเมืองธรรมดา นั่นก็ทำอย่างเดียวมันก็เก่า ธรรมทันสมัยตลอดเวลา มีตลอดเวลา ทำบุญก็ได้บุญมีความสุข ทำชั่วได้ความทุกข์ ก่อนทำ พูดดี ทำอยู่ก็ดี ก็ได้ดี ทำดี ทำชั่วก็ตรงกันข้าม ก่อนทำก็ไม่ดี คิดไม่ดีก็ตกนรก ความนึกความคิดเรามันตกนรกก่อนที่จะเจอนรกข้างหน้า ตกอยู่ในความชั่วแล้ว ชั่วชีวิตมันแก้ได้ยาก ติดการพนันขันต่ออะไรนี่นะ ลักขโมยนี่ติดนะ แก้ไขได้ยากความชั่ว ชั่วชีวิตทำได้ยาก ความดีก็เหมือนกันทำดีจนเป็นนิสัย ชิน เคยต่อการทำดี ทำชั่ว ทำมาหากินก็ทำดีไม่ใช่ทำไม่ดี ***บุญทำเถอะไม่ล้าสมัย ไม่มีระบบอะไรเกิดขึ้นในโลกมาลบล้างความดี บุญบาปนั้นได้ จะเอาอะไรมาลบล้างความดีความชั่วไม่ได้ เป็นของสัจธรรมของจริงทำตามคำที่พระพุทธเจ้าสอน เราทั้งหลายเป็นศาสนทายาท ของพระพุทธเจ้า ทำตามพระพุทธเจ้าเชื่อว่าบาปมีจริงบุญมีจริง เราเดินทางตามคำสอน สักวันหนึ่งเราก็จะถึงที่หมายปลายทาง*** เราจะรู้ว่าธรรมพระพุทธเจ้ามีจริง เวลามีชีวิตเราก็ทำดีแม้ตายวันนี้ ญาติ โยมที่ล่วงลับเราก็ทำบุญอุทิศให้ บุญเกิดขึ้นในใจเราทั้งหลาย สร้างบุญให้เกิดขึ้น คิดก็เป็นบุญ พูดก็เป็นบุญ ทำก็เป็นบุญ คือความสุข

ความดี มรรคผลก็สะสมไว้เก็บหอมรอมริบไว้มากๆก็ไปสวรรค์นิพพานมากได้ พวกเราทั้งหลายวันนี้เป็นวันอัปมงคล วันคนตาย ไม่ใช่วันมงคล มันเศร้าโศกมาก เสียอกเสียใจ ทุกข์นักอกหัก ชักกระดูก วันนี้เคยรุ่งเรืองมากเกินไป เพลิดเพลินมากเกินไปเจ้าภาพเศร้าหมองมาก จากของรักของถูกใจอาตมาขอแสดงความเสียใจ ตามกระแสโลก กระแสสังขาร มีอย่างนี้ท่านทั้งหลายก็ได้ฟังอภิธรรมที่อาตมาพูดมา อภิธรรมไม่ใช่ง่ายๆ พระพุทธเจ้าเคยไปสวดอภิธรรมให้แม่ท่าน ตอนนั้นแม่ท่านไปเกิดเป็นเทวดาที่สวรรค์ชั้นดุสิต ท่านไปสวดอภิธรรมให้แม่ 3 เดือนเข้าพรรษา 3 เดือน ที่สวรรค์ ในขณะที่พระพุทธเจ้าเทศน์อภิธรรมคนเลื่อมใสมาก คนฟังเป็นโสดาบัน สกิทาคามีอนาคามี เป็นพระอรหันต์มากมายหลายหมื่นหลายแสนคนเทวดาบนสวรรค์ คนทำบุญมากถึงไปอยู่สวรรค์ ก็เกือบเหมือนโลกเรานี่ละ เขาทำบุญมากก็ไปสวรรค์ มีรูปร่างสวยงาม มีอะไรมากมายก่ายกอง ทรัพย์สมบัติมาก จะว่าไปทรัพย์สมบัติมันหลั่งไหลมา ถ้าจะว่าไปก็เหมือน**ในหลวง**ทุกวันนี้ ทำอะไรทรัพย์สมบัติ ก็หลั่งไหลมา นี่ก็เหมือนคนทำบุญทานก็ร่ำรวย ไม่รวยก็พอกินพอใช้ไม่อดอยาก ทำให้มาก ในโลกนี้ถ้าไม่ทำก็มืดไปเรื่อยๆโลกมันสกปรกทำดีให้มากๆ เราทั้งหลายการได้ฟังธรรมก็เหมือนได้เติมต่อที่ครูบาอาจารย์ที่ได้สอนธรรมมา ให้สติไปบ้างเล็กๆน้อยๆ ให้เตือนในขณะที่ความชั่วเกิดขึ้นในใจหรือกำจัดความชั่วนั้นได้หลังจากได้ฟังธรรมสวนะวันนี้จงนำไปปฏิบัติตามหรือพิจารณา ถ้าเราพิจารณาอันใดที่เป็นพระพุทธเจ้ากล่าวไว้ นำไปประพฤติปฏิบัติตามก็จะพบเห็นกับสิ่งที่ปรารถนาทุกประการ

ขาดธรรมขาดสุข

หลวงปู่อุดม ญาณรโต

....ใจเราฝึกยาก ทำบ่อยๆใจมันสูงขึ้นมามันก็เลื่อมใส ทำบ่อยๆ เมื่อเราไม่มีสมาธิเราก็รักษาศีลกันก่อน ไม่ให้เดือดร้อนใจ ถ้าเราไม่รักษาศีลมันจะเดือดร้อนใจเราภาวนาไปใจมันเดือดร้อน เหมือนเห็นโทษของการทำชั่วของเราดึงดูดให้ใจไม่สงบฟุ้งซ่าน เราต้องรักษาศีลให้กาย วาจา ใจ ของเราเรียบร้อย รักษาศีลใจเราจะสงบ ใจเยือกเย็นใจหนักแน่นเอามาใส่ในการทำดีทุกอย่างมีประโยชน์มาก เราต้องฝึกใจของเราให้หายพยศ ให้ใจพยศก็วุ่นวายไปหมด ให้ใจใช้งานได้ ***พระพุทธเจ้า***ท่านไล่สัตว์ไปสู่ทาง 4 แพร่งทาง 4 แพร่ง คือมรรค 4 ผล 4 นี่นะ ***มรรค 4 ผล 4 มีโสดาปัตติมรรค สกิทาคามิมรรค อนาคามิมรรค อรหัตตมรรคนั่นนะ คือเส้นทางของอรหันตเจ้า ท่านบอกให้เราเดินทางไปตามทาง ทางนี้หนทางอริยมรรคหนทางอริยเจ้า*** พระพุทธเจ้าไล่ให้เราไปบอกให้เราไปแต่เราไปได้ยาก มรรคนี่สำคัญมาก***พระพุทธเจ้าท่านว่า ศาสนาใดมีอริยมรรคศาสนานั้นมีพระอริยเจ้า ศาสนาใดไม่มีอริยมรรคศาสนานั้นไม่มีพระอริยเจ้า*** ศาสนาอื่นเขาไม่มีพระพุทธเจ้าอย่างเรา พูดกันคนละอย่างคนละทางจะเข้ากันเป็นไปไม่ได้ศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลามก็ไม่เหมือนกันจะให้ได้ผลที่เท่ากันเป็นไปไม่ได้เพราะการกระทำไม่เหมือนกัน พระพุทธเจ้าของเราทำอย่างทุกวันนี้นะ พระอริยเจ้าที่มาบวชตามพระพุทธเจ้าได้เป็นพระอริยเจ้าเป็นอรหันต์กันหมด ทำอย่างเหมือนพระพุทธเจ้า เรียกว่าเป็นอริยวาท อริยวงศ์ อริยประเพณี ของพระพุทธเจ้าที่ทำมา พระอริยเจ้าทำอย่างนี้ ถ้าทำอย่างนี้ตราบใดโลกเราทุกวันนี้ ไม่สิ้นพระอรหันต์ ยัง

มีพระอรหันต์อยู่ แต่เราไม่รู้จักท่านหรอกเพราะไม่มีญาณไปดูท่าน ไม่รู้จัก คือมีธรรมอะไรมีอยู่ ธรรมของพุทธศาสนามีอยู่ พระอริยเจ้ามีอยู่ในโลกนี้ ศึกษาเรื่องเหล่านี้ ทุกวันนี้เขามีการศึกษากัน อย่างสอนนักธรรมนั่นแหละ เรียกว่า ศึกษาอภิธรรม ธรรมตรี ธรรมโท ธรรมเอก ศึกษาเล่าเรียนกัน แล้วก็ไปสอบกัน ไปตอบปัญหาเล่าเรียนกันแล้วก็ไปสอบกัน เกี่ยวกับเหล่านี้ทั้งนั้น เกี่ยวกับกาย วาจา ใจ นี่แหละการประพฤติปฏิบัติธรรมนี่แหละ ทำอย่างไรจึงรักษาศีล นี่ปัญหาของเขาที่ออกมาในสนามสอบ เราก็เขียนตอบไป บางคนสอบได้ บางคนสอบตก อย่างเขาเรียนทุกวันนี้ เขาเรียนเปรียญนี้แหละ เปรียญประโยคนั้น ประโยคนี้ ไม่ใช่ธรรมดา อย่างทุกวันนี้แหละ เกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมทั้งนั้น แต่เขาไม่ได้ปฏิบัติธรรมนะเขาเรียนเอาความรู้เฉยๆ เปรียญธรรม 9 ประโยค จากนั้นก็ยังมีเพิ่มอีก ศาสนศาสตร์บัณฑิตเกี่ยวกับศาสนา เขาศึกษาศาสนาอินเดียนะ คริสต์ อิสลาม หลายอย่าง เอามาเทียบเท่ากัน มันไม่เหมือนกันหรอก แปลกกันมาก ศาสนาพุทธเราสำคัญมาก ศาสนาของเขานะศาสนาพระเจ้า เป็นลัทธิไม่ใช่ศาสนา ลัทธิฤๅษีที่อินเดีย ไปดูที่อินเดียเถอะ พวกเดียรถี ไม่นุ่งผ้า เขาว่าเขาเป็นพระพุทธเจ้า คนก็นับถือกัน นอนในหลุม ไม่มีผ้า เคยชิน ธาตุขันธ์คงหลายปีคงไม่หนาว เขาไม่อายนะ เขาถือศาสนาเขา เขาไม่อาย แต่พวกเรายังอายนะ นุ่งผ้าผืนเดียวยังอาย เขาไม่อาย เขาว่าการอายเป็นกิเลส ศาสนาพุทธเราให้มีการละอายบาป ไม่อายอย่างอื่นไม่กล้าทำบาป กลัวบาป มันบาปไม่ทำมัน อย่างว่าครั้นพุทธกาลนะ

พระพุทธเจ้าบำเพ็ญเป็นพระพุทธเจ้านะครั้งหนึ่งท่านเป็นลูกพระราชา คือพระเตมีย์ นั่นนะ เป็นพระราชาอยู่ ขณะนั้นพระราชาอยู่เหนือกฎหมาย ฆ่าก็ฆ่าเลย ตัดคอเลย เอาพระเตมีย์ตัดคอ สั่งฆ่าทิ้ง พระเตมีย์จำชาติได้แล้วเกิดกลัวกลัวมาก พอเกิดมาชาตินี้กลัวว่าจะต้องไปสั่งประหารชีวิตอีกเลยแกล้งทำเป็นใบ้เป็นบ้า นอนในป่าในดง ให้อะไรก็กิน ไม่ให้ก็ไม่กิน พระราชาก็จะเอาลูกคนนี้เป็นพระราชาแทน พอลูกคนนี้เป็นอย่างนั่นไม่มีประโยชน์อะไร พระราชาก็ให้เอาไปฆ่าทิ้ง ท่านก็ทำเป็นบ้าใบ้ ให้อะไรก็กิน ไม่ให้ก็ไม่กิน บำเพ็ญเป็นพระพุทธเจ้า สร้างบารมี พระราชาก็ให้ทหารเอาไปฆ่า ขี่ม้าไปจะเอาลงตะแลงแกง ประหารชีวิต พอจะลงตะแลงแกงท่านทักเลยใครว่าเราเป็นบ้าใครว่าเราเป็นใบ้ ยกรถม้าทิ้งเลยเข้าป่าเลย พ่อนี่ขนาดเป็นพระราชาก็ยังไม่มีธรรมเลยไม่มีเมตตาเลย ลูกแท้ๆยังฆ่าทิ้ง จากนั้นหนีไปสร้างบารมีไปบวชเป็นฤาษี เพื่อสร้างบารมี พอตายไปเกิดที่พรหมโลก แล้วมาเกิดเป็นพระพุทธเจ้าของเรา ท่านสร้างบารมีมานะท่านกลัวบาปพวกเราทั้งหลายก็เหมือนกัน การกินการอยู่ของเรากินแต่เนื้อสัตว์ คำข้าวคำไหนไม่มีเนื้อสัตว์นี่ไม่อร่อย แต่พระอริยเจ้าท่านกินอยู่ง่ายไม่ถึงบาปถึงกรรม คนเรานี่ถ้าคำข้าวคำไหนไม่มีเนื้อสัตว์นี่ไม่อร่อย ไม่กลัวบาปกลัวกรรม ***โรงฆ่าสัตว์นี่เขียนตัวอย่างใหญ่เลยนะโรงฆ่าสัตว์ ฟังแล้วขยะแขยง น่ากลัว น่าขนพองสยองเกล้าเลยนะฆ่าวัว ฆ่าควายฆ่าสัตว์กันตลอดเวลา ฆ่าวัว ฆ่าควาย คนฆ่าสัตว์ทำบ่อยๆมันก็ชิน ไม่กลัวบาปกลัวกรรม*** เนื้อก็ไม่ได้กินเอาไปขาย ก็มีคนบอกว่าฆ่าเขา

ไม่ฆ่าสัตว์จะเอาอะไรไปทำบุญพระไม่ได้บอกให้โยมฆ่าสัตว์มาทำบุญถวายพระนะ ท่านอยู่ตามบุญตามกรรม พระสงฆ์ท่านกินตามมีตามเกิดไปแต่ละวัน โยมให้อะไรก็ฉัน อาตมาฉันมื้อเดียว ให้อะไรก็ฉันตามนั้นสนองศรัทธาที่ญาติโยมบริจาคมา ไม่ได้บอกว่าไปฆ่าสัตว์มาให้อาตมาฉันนะพระพุทธเจ้าบอกว่า เรื่องนี้ไม่รู้ ไม่เห็นไม่ยินดี ทุกวันก็ยังเป็นแบบนี้ ฉันฉลองศรัทธาเขา การฆ่ามันเป็น บาป ทำบุญนี่เป็นบุญ บุญกับบาปนี่เกื้อกูลกันค้ำจุนกันมันเป็นบาปถ้าทำบาปอย่างเดียว มีพระราชาท่านหนึ่งกินเนื้อสัตว์ประจำ ไม่กินเนื้อสัตว์ไม่ได้วันหนึ่งไม่ฆ่าสัตว์กัน วันพระหรืออะไรก็ไม่รู้ ไม่มีเนื้อขายในตลาดเลยคนใช้ก็ซื้อเนื้อไม่ได้ ไม่มีขาย พระราชานี่เด็ดขาดนะ เลยสั่งฆ่าคนใช้ทิ้ง คนฆ่าก็ปาดเนื้อคนตายมาทำอาหารถวายให้พระราชาเสวยพระราชาบอกอร่อยมากต่อไปให้นำเนื้อนี้มาทำเป็นอาหารให้เราเสวย ต่อมาเนื้อไม่ได้ เลยไปทูลว่าวันนี้เขาไม่ฆ่าสัตว์ พระราชาเปิดประตูมาเห็นเด็กคลานซึ่งเป็นลูกพระราชาเอง พอคนใช้มาทูลว่าวันนี้ไม่มีเนื้อสัตว์โกรธ เห็นเด็กตัวเล็กลูกพระราชาคลานอยู่เลยจับหักคอแล้วบอกให้ไปทำอาหาร สมัยก่อนพระราชาอยู่เหนือกฎหมายพระราชาเป็นคนโหดร้าย ในพุทธศาสนาเราทุกวันนี้เลยบอกว่าอย่าเห็นแก่ปากแก่ท้อง อย่าเห็นแก่อยู่แก่กินมากเกินไป อาตมานี่ไม่ได้อยากกินนะ กินก็กินได้ไม่ได้หาความสุขจากการกิน การใช้การสอย ดูสิผ้าจีวรของอาตมาผืนเดียวงานไหนงานนั้น งานหลวง งานราษฎร์นี่ไปทั้งนั้น บาตรลูกเดียวไปได้ทุกงาน ตามวินัยของพระพุทธเจ้ากล่าวไว้ ทีนี้ว่าอริยวาท อริยวงศ์ อริยประเพณี ที่พระพุทธเจ้าทำให้

เห็นถ้าทำไม่ได้แบบนี้พระๆนั้นคนๆนั้นเป็นอลัชชี ไม่อายบาป ไม่กลัวบาป ฆ่าสัตว์ลักทรัพย์อยู่นั่นไม่กลัวบาปกลัวกรรม เห็นแก่ปากแก่ท้องไม่ดี ***พระพุทธเจ้าจึงกลัวบาปและสอนให้เรากลัวบาป เขาว่าบาปนี่เป็นของไม่ดี พิกลพิการเกิดมาชาติใด หูหนวก ตาบอด เป็นบ้า เป็นใบ้ เสียจริต ใหญ่เกินไป ผอมเกินไป สูงเกินไปต่ำเกินไป นี่น่าดูไหม ไม่น่าดู นี่ละบาปสร้างมากรรมสร้างมาจึงกลัวบาปพระพุทธเจ้าจึงสอนเราว่ากรรมสร้างมา คนตาบอด บ้า ใบ้ เสียสติดาษดื่นขอทาน อดอยาก*** อย่างอินเดียนี่อดอยากมาก เป็นขอทาน ไปขอทานเขาก็สาปแช่งเขาไม่ยินดีนะ เขาสาป เขาว่าให้ มันขี้เกียจขอทานไม่เข้าบ้านนั่นนะ เขากลัว แต่บางคนก็เมตตาเอาอาหารมาให้ ตามมีตามเกิด จึงมีกินแต่ละวัน คนเราทุกข์ยากไม่เหมือนกันเพราะบุญบาปสร้างมา บุญก็ไม่เหมือนกัน บาปก็ไม่เหมือนกัน บางคนบาปมาก หูหนวก ตาบอด เป็นบ้า เป็นใบ้ เสียจริต พิกลพิการ แขนกุด แขนขาด เกิดมาไม่มีแขน บางคนเกิดมามีแขน บางคนเกิดมาไม่มีแขน ขาด้วนเลย พ่อแม่เลี้ยงไว้ หาอาหารใส่ปาก พาไปรับจ้าง ขอเงินขอทอง เอากายไปให้เขาดู เขาก็ให้ตังค์นิดหน่อย พออยู่ได้ บาปสร้างมา บุญสร้างมาก็เหมือนกันใหญ่โตรไหฐานบุญ บางคนบ้านเขาใหญ่โตรไหฐานต้องขึ้นลิฟท์ รถมีเป็น 10 คัน นี่แหละบุญบาปสร้างมาไม่เหมือนกัน น่าเกลียดน่ากลัว พระพุทธเจ้าจึงให้เราสร้างบุญไปเรื่อยๆสร้างบุญตามศรัทธา อยากได้สร้างเอาไม่ได้บังคับอาตมาไปเที่ยวสุโขทัย ไปตาก ไปเพชรบูรณ์ เดินไปนะฝึกเดินไปแถวสุโขทัย แพร่ น่าน นี่พระธุดงค์ก็ผ่านก่อนเขาไม่มี

เนื้อ เขากินเจ เขาไม่เอาอะไรให้เราเลยนะมีแต่ของหวาน มีแต่ขนม มีแต่น้ำตาลใส่บาตรได้เต็มบาตรเลยนะ พอเปิดบาตรมามีแต่ขนม มองหน้ากันเลิกลั่กไปหมด เลยบอกกันว่า ***"ท่านอย่ารีบนะกินช้าๆมันไม่บูด อร่อยดี"*** จนผอม มันผอมเหมือนกันมันกินจุ ไม่ได้กิน ขาดอาหาร ขาดวิตตามินอุบายของพระท่านประสงค์ให้ฉันมื้อเดียว คือ พุทธวจนะกล่าวไว้อย่างนั้น ไม่ได้บอกเป็นอย่างอื่น ไม่ให้หากินอย่างอื่น ***เอกภัตติโกหมายความว่าให้กินมื้อเดียว ไม่ให้กินไปหลายๆวัน อย่างเขากิน*** 2มื้อกินเพลอาตมากินเพลนะ แต่กินมื้อเดียว เอกภัตติโก พุทธวจนะกล่าวไว้อย่างนั้น อย่าให้มันเสื่อมสูญไป ถ้าคนเราไม่ได้ทำ ศาสนาก็เสื่อมไปเสื่อมไปเรื่อยๆ ***พระพุทธเจ้าว่ากาลใดเวลาใดที่เราตีราคาศาสนาให้ต่ำลงศาสนาเสื่อม กาลใดเวลาใดที่คนตีค่าศาสนาสูงขึ้นราคาศาสนาเจริญฉะนั้นโลกเจริญบางครั้ง เสื่อมบางคราว*** อย่างอินเดียกลิ่นอายศาสนาแทบจะไม่มี ไม่มีบิณฑบาตอย่างบ้านเรา พระไปสั่งอาหารร้านกิน หมดงบไปหลายแสนไม่บิณฑบาตกินมื้อเดียว อาหารอินเดียไม่อร่อยหรอกไม่อร่อยอย่างบ้านเรา จืดๆยังไงไม่รู้ ไม่อร่อยอย่างบ้านเรา อาหารเยอะแต่ไม่อร่อยเหมือนบ้านเรา มันเป็นเมนูต่างกันกระมัง ที่อินเดียมีอะไรเกิดขึ้นหลายอย่างกลิ่นอายศาสนาแทบจะไม่มี ครูบาอาจารย์พูดไมค์อยู่ทุกวัน สร้างวัดใหม่ ก็เอามาฝึกหัดกัน เพื่อจะเปิดวัดที่อินเดียมันเสื่อมนะ ***ถ้ามันเสื่อมละก็คนทำชั่วมันจะมากขึ้นนะ การลักขโมยมันจะมากขึ้น การฆ่าสัตว์ การปล้น การลัก การฆ่าสัตว์การขโมยมันจะมากขึ้นนะ จะรักษาตัว รักษาสิ่งของ รักษาสมบัติพัสถานมันจะยาก***

นะ คนไม่ถือบุญถือบาป คนจะเดือดร้อนใจเดือดร้อนมาก พระพุทธเจ้าถือศีลถือธรรม ธรรมพระพุทธเจ้าบอกคือ เครื่องทรงของความดีทั้งหลายธรรมของพระพุทธเจ้า ถ้าทำอย่างนี้ทำต่อไป ก็ทรงความดีเอาไว้นานๆ ถ้าไม่ทำดี ก็ทรงความชั่วไว้ ไม่มีประโยชน์ พวกเราควรถือพุทธวจนะ ที่พระพุทธเจ้ากล่าวนับถือบาลีที่พระพุทธเจ้ากล่าวไว้ พระอรหันต์บาลี พระอรหันต์กล่าวไว้ เทวดาบาลีเทวดา กล่าวไว้ พระอินทร์บาลีพระอินทร์กล่าวไว้ ครั้นพุทธกาล บาลีของพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ เอามาศึกษาข้อปฏิบัติของ พระพุทธศาสนาเอามาสอนกันก่อนศาสนามันจะเสื่อม บางคน ไม่เลื่อมใสในศาสนาเรา มันเลื่อมใสยากไม่เหมือนธรรมดา ลัทธิ อื่น มันเกี่ยวกับจิตใจของคนบางคนไม่ชอบทำดี ทำความชั่วจน เคยชินอยู่ตลอดเวลา มันทำชั่วอยู่ไม่ได้ชอบลักขโมยจนเคย ธรรมดาโลกเป็นอย่างนี้นะมีทุกอย่าง มีชั่ว ไม่ใช่มีดีอย่างเดียว มีชั่วทุกอย่าง พระพุทธเจ้าเกิดมามองดูโลกพระพุทธเจ้าบอก โลกนี้ช่างน่าอนาถใจ มีกรรมสร้างมา บาปสร้างมา บุญมาไม่ เหมือนกัน บางคนทุกข์มากบางคนจนมาก บางคนรวยมาก บ้านใหญ่โตรโหฐานมีบริษัทรถยนต์เงินทองมากมายก่ายกอง พระพุทธเจ้าบอก บุญ สุข ดี งาม ง่าย ทำอะไรบุญช่วย ถ้าบุญไม่ช่วยก็ทุกข์มาก เราทำอะไรทุกวันนี้ ถ้าเราทำดีบุญ ช่วยเรา เรียกว่าบุญ เขาสร้างมาต้องทำดีทุกวันบุญจะช่วยเรา จะง่าย พออยู่พอกินทุกวันนี้ เพราะบุญสร้างมาไม่ทุกข์มาก ไม่จนมาก พอมีพอกิน พออยู่ได้เรียกว่าบุญสร้างมา บางคน ทุกข์มาก ที่กรุงเทพฯนี้ ถ้าคนจนมาก ต้องอยู่กระต๊อบน้อยๆ

ไม่มีอะไรหรอก มุงหญ้ามุงแฝกน้อยๆ มีทั้งนั้น ขอทานบางคนขี้เกียจทำงาน ไม่ชอบทำงาน ***พระพุทธศาสนาถือว่างานสำคัญมากงานทำให้เรามีทรัพย์สมบัตินะทำเราร่ำรวยพระพุทธเจ้าจึงว่างานคือเกียรติ งานคือความสุข*** การทำงานนะ คนเลยทำงานเกือบทุกคนอยู่ที่ไหนทำงานกันหมดบนรถไฟ บนเครื่องบินบริษัทก็เจริญขึ้น ต้องทำงานนะที่ไหนๆก็มีคนทำงานมันก็เจริญขึ้น นี่ก็เหมือนกันเราทั้งหลายนะอย่าได้ประมาท อย่าขี้เกียจขี้คร้าน หมั่นทำมาหากิน ทำมาถึงหากิน พระพุทธเจ้าบอกว่าคนที่หากินเฉยๆไปเรื่อยๆ หาเลยกินเลย เหมือนสัตว์เดรัจฉานโน สัตว์เดรัจฉานมันไม่ทำงานอะไรไปเรื่อยๆ หาได้กินเลยเอาเลยคนเราก็เหมือนกัน มนุสสติรัจฉาโน มนุสสเปโตมนุสสมนุสสาโน มนุสสเทโว กายเป็นมนุษย์ บางทีใจเป็นสัตว์เดรัจฉาน กายเป็นมนุษย์ ใจเป็นเปรตเป็นผี ใจไม่เหมือนกันใจก็เป็นได้ กายก็เป็นได้ ถ้าใจมันไม่ดีถ้าใจบริสุทธิ์ต้องรักษาศีลรักษาธรรม เอาธรรมของพระพุทธเจ้ามาประมวลปฏิบัติให้ความดีมันเกิดขึ้นบุญมันจะส่งเสริมเรานะ ทำอะไรก็ง่าย บุญก็ส่งเสริม เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงให้เราทำบุญ ทำทานรักษาศีล เจริญภาวนา เพื่อรักษาโลกให้รุ่งเรืองมีความสุข ไม่เบียดเบียนกัน ไม่มีศีลธรรม ลักกัน ปล้นกัน เพราะไม่มีศีลมีธรรม คนบางคนพระพุทธเจ้าว่าเป็นโมฆะบุคคล คือเป็นคนเปล่าประโยชน์ทุกอย่าง เปล่าประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา ไม่มีประโยชน์อะไร คนบางคนนะ อยู่เฉยๆ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหากินไปวันๆเท่านั้นแหละ เราทั้งหลายต้องทำดีประพฤติปฏิบัติธรรม ศีลธรรมจึงเกิดขึ้น นอกจากสมบัติ

โลก มรรคผลมีในคราวหน้า มันจะเปลี่ยนเราไปสู่ความดีนะ ศาสนามีแต่ความดีให้ ที่มากกว่าคือนิพพาน ผลพลอยได้ คือมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ สูงสุดคือนิพพาน คนร่ำรวย บางคนประมาท แต่บางคนยิ่งร่ำรวยยิ่งทำบุญมาก ยิ่งทำดี มาก เราทั้งหลายเป็นศาสนทายาทของพระพุทธเจ้า คือ อาตมากับท่านทุกวันนี่นะ พุทธกาลพระอรหันต์ศิษย์พระพุทธเจ้า มาต่างๆ กันเหมือนน้ำในมหาสมุทรที่เกิดจากหลายแม่น้ำไหล ลงสู่มหาสมุทรนะ น้ำสกปรก น้ำอะไรก็ไหลลงหมด น้ำทะเล ก็ไม่ยอมขุ่น ใสแจ๋วเลยนะ มีรสเค็มอย่างเดียวเป็นอมตรส พุทธศาสนาก็เหมือนกันเป็นอมตรส พ้นทุกข์หมด ทำดีพ้นทุกข์ พระพุทธเจ้าท่านบวชจนตาย เอาชีวิตเป็นเดิมพันเลยนะ ต่อสู้ จนได้ดี อาตมาบวชมา กว่า 60 พรรษานะ 63-64 พรรษา มันสุขนะจึงอยู่ได้จนบัดนี้ถ้ามันสุขก็ทำให้ดี รักความสุขทำแล้ว มีความสุขมันก็เลยอยู่ได้ ปลื้มใจ ปิติยินดี ในการทำความดีต่อ การบวชของตัวเอง อยู่อย่างนี้ได้ทำประโยชน์กับโลก เป็น ญาตัตถจริยาพระพุทธเจ้าทำประโยชน์กับโลกมากเผยแผ่ ธรรม สั่งสอนคนให้รู้บาปรู้บุญ ให้คนไปนิพพาน ไปสู่ความดี สั่งสอนมาแต่ครั้งพุทธกาล นี่อาตมาเอาเยี่ยงอย่างพระพุทธเจ้า เป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า เป็นพุทธบุตรของพระพุทธเจ้า เป็น บุตรที่เกิดจากพระธรรมของพระพุทธเจ้าไม่ใช่เกิดจากครรภ์แต่ เกิดจากพระโอษฐ์ที่แสดงธรรมของพระพุทธเจ้าจึงอยู่อย่างมี ความสุข ถึงทุกข์ก็ทุกข์แต่กายใจยังมีความสุข ปีติยินดี พอได้ กิน พอได้อยู่ ญาติโยมเลื่อมใสพอได้อยู่ได้กิน พอได้พึ่งพา อาศัย ไม่ทุกข์ เพราะบุญที่สร้างมา มันส่งเสริมให้เราทำดีมี

ความสุข เราฝึกทำบุญให้ทานรักษาศีล ฟังเทศน์ฟังธรรม ประพฤติธรรมนั่งภาวนา นั่งให้มันสบาย คิดให้มันสบาย มันจะสบายในใจเรา คิดไม่สบายใจเราก็ทุกข์เพราะใจเราเป็นเหตุแห่งทุกข์ทั้งหลายคิดให้มันสบายมันก็สบาย คิดให้มันทุกข์มันก็ทุกข์ในใจเรา นั่งภาวนาให้มันสบาย พุทโธ ธัมโม สังโฆ ของที่มันเป็นมงคลมันคือความสุข หรือเราเองคิดให้มันสบาย มันก็สบายมากอย่างเป็นฆราวาสก็เหมือนกัน ความสุขจะค้ำจุนโลกเรา สุขเพราะศาสนานะเรียกว่าบุญค้ำจุนโลกเราให้เจริญ ในการสร้างเนื้อสร้างตัว บุญรักษาบุญจะส่งเสริมรุ่งเรือง เราอย่าประมาทในวัยของเรา แก่ก็ตาม หนุ่มก็ตาม ร่ำรวยก็ตาม ยากจนก็ตาม ให้เราพยายามทำดีให้มากๆ ถ้าไม่มีว้าเหว่ใจ ไม่มีที่พึ่งในพระพุทธศาสนา ส่งเสริมให้เราทำบุญทำทาน ในวัดในวา ในบ้านในเรือน ศาสนาเป็นหลักใจ*ศาสนาสร้างโลกถ้าไม่มีศาสนาไม่มีหลักใจ ถ้าไม่มีก็ว้าเหว่นะ อ้างว้างไม่มีที่พึ่ง เป็นอนาถา จนความดี ไม่มีที่พึ่งไม่มีหลักใจ ไม่มีบ้านเรือนอยู่ ศาสนาคือหลักใจของเรา ทำให้เรามีที่พึ่งเหมือนเรามีครอบครัว คนเรามีบ้านอยู่ มีเรือนอยู่นั่นแหละเป็นบุญกุศลของเรา ทำบุญทำทานบ้างนะ ต่อไปจะเป็นพ่อเป็นแม่ที่ดี เป็นข้าราชการโตไปเรื่อยๆเป็นพลเมืองดีของชาติ เป็นกำลังของประเทศชาติบ้านเมือง ต่อไปข้างหน้า ทำดีต่อไปจะได้เป็นใหญ่เป็นโต ทำปัจจุบันทำให้อนาคตเรารุ่งเรืองได้สร้างตัวทำบุญทำทานนะ ประพฤติปฏิบัติศีลธรรม ทำบุญมาช่วยกัน พระก็ทำอย่างหนึ่ง โยมก็ทำอย่างหนึ่ง ส่งเสริมกันศาสนามันก็เจริญ* โยมก็เจริญ พระก็เจริญรุ่งเรือง

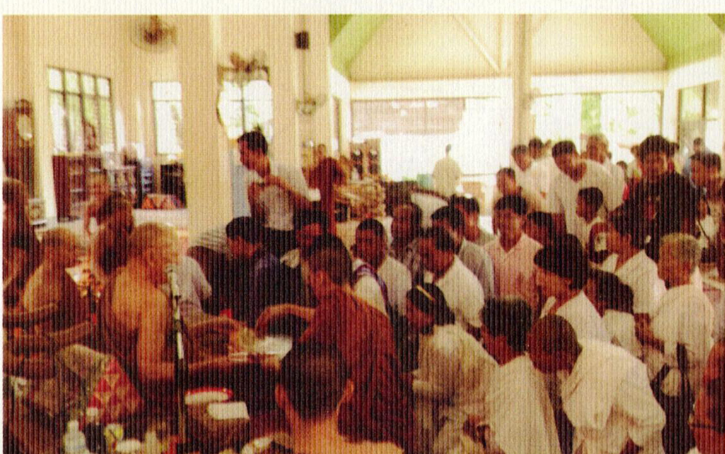
ศาสนารุ่งเรืองขึ้น ความรู้ก็มี ความประพฤติดีก็พร้อมมันก็มีความสุขความเจริญ ศาสนาส่งเสริมโลกแก้ไขโลกให้มีความสุข ถ้าไม่มีศาสนาอยู่ในโลกเรามันร้อนนะไม่สบาย มีลัก มีปล้น มีแต่จะร้อน มีสงครามเกิดขึ้นนี่ร้อนมาก ที่มันเกิดที่ประเทศนอก เราเห็นข่าวในทีวี เขารบราฆ่าฟันกันไม่สบายมันขาดศีลธรรมแบบนั้น ขาดศีลธรรม เราต้องรักษาศีลธรรมให้เจริญรุ่งเรืองอย่าให้มันเสื่อมไป บางครั้งบางคราวถ้าเราตีราคาศาสนาให้ตกต่ำลงศาสนาเสื่อมบางครั้งบางคราวที่เราตีค่าศาสนาเจริญขึ้นศาสนาเจริญรุ่งเรือง ศาสนาจึงเจริญขึ้นบางครั้งเสื่อมลงบางคราว นี่นะศาสนาพุทธ บางครั้งมีรบราฆ่าฟันในสมัยพุทธกาล ไม่มีเวลาทำความดีนี่ก็ขาดตกบกพร่องอดอยาก อย่างเขมรมันรบราฆ่าฟันกันตลอดเวลาไม่มีเวลาสร้างเนื้อสร้างตัวสร้างบ้านสร้างเรือน เงินก็ถูกลงอย่างเมืองลาว เงินลาวถูกเกินไปเคยไปเมื่อปีกลายนี้นะ ไปเมืองลาวคราวหนึ่ง ไปสวดมนต์ได้เงินมาหมื่น เงินกีบนะไปหลายๆบ้านเขาถวายมา ต้องเอาผ้าห่อมา มันเยอะนะ ค่ารถจากเวียงจันทร์มาท่าเรือเอา 200 กีบนะ ค่าข้ามเรืออีก 200 กีบต่อคน มันแพงนะของเขาแต่ที่จริงไม่แพงเพราะเงินเขาถูกต่างหาก แตงโมลูกละ 1,000 กีบ ไก่ตัวละ 2,000-3000 กีบ โลกเรานะมันเสื่อมนะ ให้เรามีศีลมีธรรมมันจะยืดยาวไป ถ้ามันเสื่อมก็ป่าเถื่อนมากนะ รบกัน ฆ่ากัน ไปเรื่อยๆ เราต้องช่วยกันรักษา พระ โยม ช่วยกันค้ำจุนศาสนาจะได้เจริญรุ่งเรืองขึ้น ศีลธรรมในตัวเราด้วยมีโอกาสเราก็นั่งภาวนารักษาศีลหรือไม่ก็ให้ทานสำคัญมากนะ การให้ทานเป็นการยกฐานะจิตใจเราให้สูงขึ้น การรักษาศีลเหมือนกัน เป็นการยกฐานจิตใจ

เราให้สูงขึ้นกว่าคนธรรมดาๆ ให้สูงขึ้นๆ เป็นการทำดีจะเป็นบุญกุศลให้เรา ดีใจ ภูมิใจที่ได้ทำดี คิดขึ้นมาก็ดีใจภูมิใจ ถ้าคราวใดจิตใจเราเศร้าหมองเราไปทุกคติคราวใดจิตใจเราเจริญหวังสุคติ เราตกในความชั่วนั่นแหละ หรือคนไร้ศีลธรรมทำความชั่วเป็นนิสัย ชั่วชีวิตแก้ตัวยากไม่เจริญ ศาสนาสอนให้เราเจริญไม่สอนอย่างศาสนาอื่น เขาสอนต่างกันคนละวิชา คนละแขนงจึงไม่เหมือนกันแต่ก็ยังมีคนนับถือ เหมือนกับทองปลอมทองจริงนี่ละมีหมดทั้งจริงปลอม เราต้องเลือกนะใช้ของดีอย่าใช้ของปลอม ทำดีเหมือนกัน ทำชั่วกับดีเหมือนกัน คนเราก็มักทำชั่ว มักง่ายเอาแต่ใจตัวเองหากินง่าย ๆ ปล้นกิน ลักกิน ไม่มีที่พึ่งชั่วชีวิตไม่มีความสุขไม่มีที่พึ่ง แต่ถ้าทำดีมีที่พึ่งมีความสุขนะภูมิอกภูมิใจมีหลักมีฐานมีครอบครัวที่ดี มีความสุข ความเจริญ ญาติโยมทั้งหลายที่มาหาอาตมาก็มีเรื่องเล่าให้ฟังเป็นการสั่งสอนเท่านี้แหละนะ

ธรรมคือหนทางดับทุกข์

หลวงปู่อุดม ญาณรโต

เราเป็นพุทธบุตรของพระพุทธเจ้า บุตรที่เกิดพระธรรม ความดีของพระพุทธเจ้าท่านเป็นนักปฏิบัติ ท่านปฏิบัติทุกอย่าง ปฏิบัติกาย วาจา ใจของเรา ปฏิบัติอารมณ์โลกของเราให้บริสุทธิ์ ใจของเราบริสุทธิ์เพราะอารมณ์โลกนี่ละเพราะอารมณ์โลกมันเจือปนอยู่ในนั้น มันเลยด่างๆพร้อยๆ คนเรามาต่างกันเหมือนกับต้นไม้ในป่าในดงคนละอย่างคนละชนิดมาอยู่ในโลกนี้ พระพุทธเจ้าว่า นานาจิตตัง นานาชนิด คนละชนิด ไม่เหมือนกันหรือผลไม้ที่เกิดบนต้นไม้มันจะแก่ไม่พร้อมกัน แก่ก่อนแก่หลังไม่เหมือนกัน เหมือนสังขารร่างกายของเรามันก็เป็นอย่างนั้น เราเอามาพิจารณาเรื่องกายของเรา กายของเราของดีอยู่นี่หมดหลายอย่างแต่เราไม่ได้คิดได้นึกมัน ไม่รู้ว่าจะเอาอะไรไปยึดมัน เหมือนแผ่นดินของดีมีเยอะแยะเลย มีธาตุหลายอย่างพระพุทธเจ้าว่าโคตรรูป รูปใหญ่ ไปได้ไกล เราจึงเอามาพิจารณาเหมือนกับเขาเอาแร่ธาตุมาใช้นี่ละ เขามีความรู้ความฉลาดเขาก็เอาแร่ธาตุในดินมาใช้เป็นประโยชน์กับเขา เป็นทองคำ เป็นอะไรต่างๆเยอะแยะเลย แต่ต้องรู้จักวิธีใช้นะ *นี่ก็เหมือนกันใจของเรา กายของเราทรัพยากรมีหลายอย่างแล้วไม่เอามาใช้กัน พระพุทธเจ้าครูบาอาจารย์ท่านสอนธรรมให้เราทุกวันนี้นะ นานไปก็ลืมไป ก็เสื่อมไปเพราะเราเป็นปุถุชน ผู้หนาด้วยกิเลส ธรรมมันอยู่ไม่ได้ อยู่ยาก เหมือนคนดีมันไปอยู่กับคนชั่วมันอยู่ไม่ได้ต้องจากกันไปจะมาอยู่ที่สกปรกไม่ได้ต้องอยู่ในที่สะอาด เราจะเอาบางอย่างมาคิดรักษาใจของเรา เอาความคิดของเราบางอย่างบริกรรมบางอย่างให้มีคุณภาพขึ้น พุทโธ ธัมโม สังโฆ หรือศีล*

ธรรมอะไรต่างๆ ที่เราได้ศึกษาเรียนมา เอามาพิจารณาของเหล่านั้นมันมีของดีมาก เรามารับศีลแล้วก็หายไป หยุดไป ไม่ได้ประพฤติปฏิบัติอะไรแล้วฟังเทศน์ฟังธรรมก็เฉยๆ อยู่ ไม่ได้ประพฤติปฏิบัติอะไร พระพุทธเจ้าว่านกแก้วสาลิกา ฟังตามพูดตามเฉยๆ ไม่ได้เอาความหมายธรรมอะไรจึงไม่ได้ดื่มอมตธรรม ไม่ได้ดื่มอมตรสของพุทธศาสนา มันสงสัยตลอดเวลา มันเป็นของละเอียด สุขุม ลุ่มลึก ไม่ใช่ของตื้นๆธรรมดา คนบางคนเขาไม่คิดเลยมันยุ่ง มันยาก มันละเอียด เขาเลยไม่เอามาคิดกันบางคน เราเป็นผู้สนใจในศาสนาเอามาคิดกันว่าของที่พระพุทธเจ้าว่าไว้เป็นของดีมาก คือครูบาอาจารย์ได้ดีไปมากมายก่ายกองแล้ว หรือรุ่นพระพุทธเจ้าหรือรุ่นไหนมานี่ก็ตามครูบาอาจารย์ได้ถึงจุดหมายปลายทางของพระพุทธศาสนามากมายก่ายกองนับไม่ถ้วนเพราะว่าเดินตามพระพุทธเจ้าอยู่สักวันหนึ่งเราจะถึงจุดหมายปลายทาง เราทั้งหลายก็เหมือนกันเราเดินตามพระพุทธเจ้าอยู่สักวันเราจะไปถึง เราปฏิบัตินำเอาธรรมของพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติที่ใจของเรามาปฏิบัติ เราเอาความหมายของธรรม ข้อใดข้อหนึ่งมาปฏิบัติเป็นอริยมรรคเป็นหนทางดับทุกข์หนทางพระอริยเจ้า ธรรมของพระอริยเจ้าศาสนาใดมีอริยมรรค ศาสนานั้นมีพระอริยเจ้า ศาสนาใดไม่มีพระอริยเจ้า ศาสนานั้นไม่มีอริยมรรค เช่นคำสั่งสอนของเดียรถีย์ต่างๆ ครั้นพระพุทธกาล พระตถาคตมีอริยมรรคจึงมีพระอริยจ้า เขาก็เลยถอดที่เขาทำมาต่างๆ ที่ว่าไม่จริง เข้ามาหาพระพุทธเจ้า แล้วเป็นพระอรหันตมากมายก่ายกอง คืออุรุเวลกัสสปะหรือชฎิล 3 พี่น้องนั่นนะ เขาทำมาหลายปีไม่มี

อะไรเกิดขึ้นมา มาเข้าพระพุทธศาสนาไม่กี่เดือนกี่ปี เป็นพระอรหันต์ นี่ก็เหมือนกับน้ำในมหาสมุทรที่เกิดจากหลายแม่น้ำไหลลงสู่มหาสมุทร รสเค็มอย่างเดียวเป็นอมตรส ไม่จืดจางต่อความเค็ม ในศาสนาของเราเหมือนกัน ไม่เคยอิ่มในคนปฏิบัติไม่เคยพอ คนปฏิบัติรับได้หมดเป็นนามธรรมไม่เคยอิ่ม ไม่เคยพอพระพุทธเจ้าท่านคิดใหญ่ไม่เหมือนกับเราทั้งหลาย คิดอยากสอนโลกให้ไปพระนิพพานหมด สงสารโลก สงสารสัตว์ในโลกนี้สงสารคนนี้แหละว่าง่ายๆ จะกู้สัตว์ สงสารหมด มันทุกข์ ชาติทุกข์ พยาธิทุกข์ มรณะทุกข์ เหมือนเราเป็นทุกวันนี้นะ แต่เป็นไปไม่ได้ทั้งหลายในโลกนี้มันทุกข์หมด เพราะบุญวาสนาของเราไม่เหมือนกัน ปัญญาไม่เหมือนกัน สอนท่านก็สอนท่านโปรดได้ก็โปรด ดีก็ดีไปเลยก็มากมายก่ายกอง เหมือนกับหมอรักษาโรค เขาสร้างโรงพยาบาลใหญ่โตรโหฐาน เงินเป็นหลายร้อยล้านงบประมาณในการสร้าง เอาหมอมาจากเมืองนอก มาจากอเมริกา สามารถผ่าตัดฉีดยาให้ยาอะไรได้อยากให้คนหายจากโรค ที่เป็นไปไม่ได้ก็ตายต่อหน้าหมอเลยนี่ก็ฉันใด ***เราทั้งหลายมาต่างๆ กัน มีบาปมีกรรมต่างๆ กันพระพุทธเจ้าจึงบอกว่าดอกบัว 4 เหล่า อุคฆฏิตัญญู ดอกบัวบานวันนี้พระอาทิตย์มาวันนี้บานเลยก็มี วิปจิตัญญู บานพรุ่งนี้ก็มีพระอาทิตย์มาบานเลย เนยยะ พอแนะนำได้พระอาทิตย์มาบานมะรืนนี้ก็มีปทปรมะ ไม่บานเลยนะ จมอยู่ในน้ำ เป็นอาหารเต่าปลา มืดมามืดไปคนเราก็ มืดมาสว่างไป สว่างมามืดไป สว่างมาสว่างไป สอนได้ก็มีสอนไม่ได้ก็มี เปลืองหมด เปลืองคำสอน เปลืองธรรม เปลืองวินัยเปลืองคำพูดสอนไม่เข้าใจ พื้นฐานความดี***

ไม่มีปัญญา อุปนิสัย ไม่เคยมีปุพเพกตปุญญตาคือไม่เคยสร้างไว้แต่ปางก่อน ไม่เข้าใจ ไม่เลื่อมใส ฟังมาหลายปีแล้ว ดูวิชาการอื่นเขาสอนกันจบมหาวิทยาลัยในโลกปีหนึ่งหลายหมื่นหลายแสนคน จนไม่มีงานทำล้นงานในโลก ศาสนาเรานี่สอนยาก ให้เข้าใจได้ยากขมขื่นกินฝาดกลืนฝืด นั่งภาวนาก็เจ็บนั่นเจ็บนี่เจ็บตัวเจ็บบั้นเอวเจ็บขาไม่ธรรมดานะไม่เหมือนฟังเพลงไม่เหมือนฟังร้อง ฟังเพลงฟังร้องเราเคยฟังมามันยั่วยวนจิตใจของเราให้จิตใจร่าเริงมีความสุข ไม่เหมือนอย่างเราฟังธรรมพระพุทธเจ้านะ นั่นเป็นเรื่องของโลก ดูหนัง ดูละครเป็นเรื่องของโลกดูแล้วก็เพลิดเพลินใจเกิด ราคะ โทสะ ขึ้นมา จึงอยากฟังอยากดู จ้างมาดูเป็นหมื่นๆร่าเริงเพลิดเพลิน เกิดเป็นกิเลสเกิด ราคะ โทสะ ฟังเทศน์ฟังธรรมนี่เข้าใจยากนั่งฟังง่วงเหงาหาวนอน คนจึงไม่อยากฟังธรรม ธัมโมของพระพุทธเจ้ามันเป็นอย่างนั้น เหมือนกับกินยานี่ละ ยามันไม่อร่อย มันจะขม ฝาด หลายๆ อย่างของพระพุทธเจ้าก็เหมือนกันนะขมขื่น เข้าใจยาก ของดีถึงขมกันก็ดี ยาถึงดีครูบาอาจารย์ได้ดีมาแล้ว ญาติโยมทั้งหลายทั้งอดีตหรือปัจจุบันก็ตามก็ดีมาแล้ว ผู้ที่เลื่อมใสในศาสนานี่เลื่อมใสยาก พระพุทธเจ้าเปรียบไว้ว่าผู้ไปสวรรค์นิพพานเปรียบเหมือนเขาวัว ผู้ที่อยู่ในโลกนี้เหมือนขนวัว ภพชาติของเราในข้างหน้านี่มันไปได้ง่ายๆ ภพภูมิต่างๆนี่ละมีแก่เจ็บ ตาย อยู่อย่างนั้นเกิดอยู่อย่างนั้นวัฏสงสารอุปาทานคือการยึดมั่นถือมั่น แม่ข้าพเจ้า พ่อข้าพเจ้า ญาติข้าพเจ้า ยึดมั่นไปเกิดตามสายโลหิต ตามสายญาติที่เคยเกิด นี่นะรักษายาก ทำให้เกิดนี่ง่ายไม่ยาก ทำให้ไม่เกิดนี่มันยาก

มนุษย์สัตว์เดรัจฉานนี่หลายภพเกิดได้ง่ายๆการเกิดพระพุทธเจ้าว่าเหมือนกับกะพริบตา ภพชาติของเราที่เราเกิดมีเยอะแยะเราจะไปไหม เราจึงพยายามทำใจเราให้มันสูงกว่าของเหล่านี้อยากเกิดอีกมาอีก เราเห็นทุกข์ไม่ได้เห็นด้วยปัญญา เห็นด้วยตาเนื้อเฉยๆ เห็นไม่เบื่อไม่หน่าย เราอยู่มานี่เห็นคนตายมาหลายครั้ง เห็นคนตายมาหลายคนแล้ว เราไปเผาศพคนตายหลายคน ไม่ได้คิดว่าตัวเราจะเป็นอย่างนั้น จึงไม่เบื่อไม่หน่าย ทุกคนฟังธรรมมามากมายก่ายกองไม่ได้ความปีติ ไม่ได้ความยินดีไม่มีความกระตือรือร้นที่จะทำความดี จึงไม่ได้เกิดอะไรขึ้นมาสงสัยอยู่ตลอดเวลาเรื่องความดีในตัวศาสนา อย่าไปสงสัยเลยของเหล่านี้ไม่ใช่คนอื่นกล่าว ไม่ใช่คนธรรมดากล่าวไว้พระพุทธเจ้ากล่าวไว้ ท่านไปนิพพานมาแล้ว พระอรหันต์ท่านทำตามพระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์มานับไม่ถ้วนครูบาอาจารย์ก็เหมือนกันได้ดีกันไปหมดแล้วอริยวาท อริยวงศ์ อริยประเพณีพระพุทธเจ้าทำมาอย่างนี้เป็นการกระทำเพื่อออกจากโลกนี้ ครูบาอาจารย์ว่าเสขะ อเสขะ อเสขะคือสิ้นกิจคือไม่มีอะไรทำอีก หลุดพ้น เป็นอริยเจ้าทั้งหลายเสวยวิมุตติสุข อาจารย์ท่านสอนมาอย่างนั้น ท่านพระพุทธเจ้าท่านว่าไม่ง่ายนักไม่ยากนัก มัชฌิมาปฏิปทา สายกลางทำได้ทุกคน ถ้าเป็นอาหารก็เด็กกินได้ผู้ใหญ่กินดี กินได้ทุกคน เราทั้งหลายอย่าไปคิดว่ามันยากเกินไปของเหล่านี้มันต้องยากหน่อยความดี อย่างพระพุทธเจ้าบอกไว้ว่าคนดีทำดีได้ง่าย คนชั่วทำชั่วได้ง่ายพระอริยเจ้าทั้งหลายไม่ทำชั่วเลย เพราะฉะนั้นเราก็เหมือนกัน เรามุ่งดี ไม่ใช่ธรรมดาๆ ***เราผ่านครูบาอาจารย์มาหลายๆท่านหลายๆ องค์***

เคยได้ยินได้ฟังมาแล้ว หลายท่านหลายองค์ ท่านสอนมาว่า มันอยู่ที่ใจไม่ใช่อยู่ที่อื่น เป็นอะไรก็เป็นเพราะใจนี่ละ ตกนรกก็ตกเพราะใจ ใจเราตกไปสู่ความชั่วนี่แก้ใจยาก มันเป็นนิสัยชินเคย มันแก้ยากชั่วชีวิตแก้ไม่ได้ ที่เขากินยาเสพติดอะไรนั่น ลักขโมยนั่นเป็นนิสัยมหาโจร เป็นนิสัย แก้ยาก ชั่วชีวิตแก้ไม่ได้ ไม่คิดแก้มัน มันชอบแบบนี้ก็เลยไม่แก้มัน เราทั้งหลายก็เหมือนกันอยากเป็นเหมือนที่พระพุทธเจ้ากล่าวไว้ อยากเป็นญาติของพระพุทธเจ้าอยากเป็นศิษย์ของพระพุทธเจ้า อยากเป็นแบบอริยเจ้าทั้งหลาย ไม่ใช่มีแต่พระอย่างเดียวนะ โยมเยอะแยะแต่ครั้งพุทธกาล คือทำตามพระพุทธเจ้า เดินตามพระพุทธเจ้าเหมือนกับเราขึ้นรถไฟจากอุดรฯมากรุงเทพฯ นั่นแหละคนบนรถไฟถึงกรุงเทพฯหมด เราทั้งหลายก็เหมือนกัน เราประพฤติปฏิบัติธรรมตามพระพุทธเจ้ามากเท่าไรย่อมถึงปลายทางหมดทุกคนเลย เหมือน*พระพุทธเจ้าบอกว่า "จะกู้เอาคนออกจากวัฏสงสารให้หมด"*ท่านสงสารเรามาก ท่านจึงบำเพ็ญเป็นพระพุทธเจ้า กู้คนออกจากวัฏสงสารให้หมด มันทุกข์ บำเพ็ญมาไม่ใช่ธรรมดาๆ นะ หลายอสงไขยนั่นแหละ บำเพ็ญมาไม่ใช่ง่ายๆ เราทั้งหลายควรจะคิดนึกอย่างนี้ เพราะมันยากกว่าเราอีกนะมันยาก ไม่ใช่นั่งนึกนั่งคิด ไม่ใช่นั่งธรรมดาปรุงแต่งจิตใจของเรา เอาธรรมมาปรุงแต่งจิตใจของเรา สร้างใจของเราให้มันว่างจากความชั่วทั้งหลาย สร้างพระนิพพานขึ้นที่ใจของเรา ทำที่นี่ใจของเรามันเป็นที่รวมใหญ่ ถ้าเป็นฝ่ายโลกก็ถือว่ามันเป็นสนามบินสุวรรณภูมิ หรือสนามบินดอนเมืองหรือหัวลำโพง กรุงเทพฯไปเมืองนอกเมืองนาได้หมด

นั้นฉันใด ใจของเรานี่นะ บางครั้งมันไปไหนไม่รู้นะ คิดเดี๋ยวนี้ไปตามที่อยู่ที่กินไปตามสัญญาอารมณ์ของโลกเพราะใจเราไม่มีคุณภาพ มันไปบ่อยๆ เอามาใช้มันยาก เอามาฝึกใจเรานะ พุทโธ ธัมโมผูกมันไว้ เอาอารมณ์ของพระพุทธเจ้ามาผูกไว้ ไม่ให้มันวิ่งไป ให้มันเห็นโทษความชั่ว โทษของโลก มันจะได้ไม่วกกลับไปสู่ความชั่วอีก มันจะกลับมาใจของเรานี่ มันเบื่อ มันกลัวทุกข์ ปัญญามันเกิดขึ้นมันจะกลัวทุกข์มันจะได้สนใจในพระพุทธศาสนา ใจของเรานี้เอามาคิด มาปรุง มาแต่ง มาบำเพ็ญที่ใจของเรา เอาความดีในศาสนามาบำเพ็ญ เอาทานบารมี ศีลบารมี ที่เราทำทุกวันนี่ละมาบำเพ็ญใจของเราพระพุทธเจ้าสร้างบารมีมาแล้วเราก็เอาเยี่ยงอย่างพระพุทธเจ้าบ้าง พระพุทธเจ้าสอนมาอย่างนี้ ท่านทั้งหลายถึงแก่ก็ตามถึงหนุ่มก็ตาม คุณภาพเหมือนกันหมดคุณงามความดีเหมือนกันหมด ท่านสอนเสมอกันหมดธรรมเสมอกันหมด พระพุทธเจ้าว่าสีลสามัญญตา มีศีลเหมือนกัน มีธรรมเหมือนกัน ทิฏฐิสามัญญตามีความเห็นตรงกัน คือพระอรหันต์ครั้งพุทธกาลนะ ท่านมาต่างพ่อต่างแม่ต่างตระกูล ต่างฐานะ ความรู้ต่างๆ กัน เมื่อเข้ามาในศาสนาเหมือนกันหมดเป็นพระอรหันต์หมด ไม่เชื่ออะไรที่เป็นของไม่สวยไม่งามของไม่ดีอย่าเอามาหาพระพุทธเจ้าต้องนั่งเอาธรรมที่พระพุทธเจ้าสั่งสอนมาปฏิบัติให้ได้ ในที่สุดก็เป็นพระอริยเจ้าหมด เราเองก็เหมือนกัน เราเชื่อว่าเป็นอย่างนั้น คำว่าพระอริยเจ้าคือว่างจากกิเลส ว่างจากความชั่วทั้งหลาย จิตใจว่างจากกิเลส ธาตุขันธ์บริสุทธิ์ ใจบริสุทธิ์ เพียงอยู่หายใจเข้าหายใจออก เราละมานานแล้ว เราทำมานานแล้ว

ไม่ใช่ทำอันนี่เมื่อวาน ครูบาอาจารย์สอนมาอย่างนี้ ให้บริสุทธิ์ เราเคยเห็น อัฐิธาตุของครูบาอาจารย์ท่าน ใสเหมือนกับแก้ว ไม่ต่างไปจากแก้ว มีสีต่างๆ กัน ส่อว่าท่านมีใจบริสุทธิ์จริงๆ ไม่เหมือนคนธรรมดา กระดูกดำๆธรรมดา น่ารังเกียจ แต่พระอริยเจ้าท่านใสหมดเลย กระดูกท่านใสหมดเลยเป็นอัฐิธาตุ ส่อถึงว่าท่านบริสุทธิ์จริงๆ น่าเลื่อมใสพวกเราทั้งหลายจงเชื่อว่าเป็นไปได้ เพราะว่าธรรมขัดเกลา เจียระไน เหมือนเขาเจียระไนเพชร เอากรวดหินออกจากเพชรหมดเป็นเพชร 100% ฉันใด เหมือนกับเราเจียระไนกรวดหินออกจากใจของเรา ด้วยใจก็ดี กายก็ดี ทุกสิ่งทุกอย่างก็ดีธาตุขันธ์ทุกอย่างก็ดี ให้บริสุทธิ์ไม่มียินดี ยินร้าย ใจของพระพุทธเจ้าท่านสม่ำเสมอ ไม่ต่ำๆ สูงๆ อย่างจิตใจเรา ปุถุชนทั้งหลายสม่ำเสมอทุกอย่าง ส่อว่าท่านดีหมด ท่านปฏิบัติทำมานาน เราก็เหมือนกันนะเมื่อไรถึงจะทำดีก็ยังไม่ถึงที่สุดครั้น ไม่ใช่ตายก็ยังคากิเลสอยู่ กายตายกิเลสไม่ตายก็เกิดอีกเป็นวัฏสงสาร ตายเกิดอยู่นี่ละไม่จบสิ้น ตราบใดมีกิเลสอยู่ก็เกิดอยู่อย่างนี้ตลอดเวลา จะเกิดที่ต่ำที่สูงนะแล้วแต่บุญกรรมของเราและต้องเกิดแน่นอน ถ้ามีกิเลสงั้นถ้าเราไม่อยากเกิดอีกอยากมีชาติเดียวชาตินี้ คือเอกพีซี ต่อไปไม่มีเกิดอีก เบื่อหน่ายโลกนี้มันทุกข์ ทุกข์ที่มันอาศัยใจของเรา คิดนึกต่างๆ ทุกข์ขันธ์แก้ไม่ได้กำหนดรู้มัน ขันธ์มารเป็นทุกข์ใหญ่ทุกข์ขันธ์ ***พระอรหันต์ท่านมีทุกข์ขันธ์อยู่ ทุกข์ขันธ์ มีเชื้อทุกข์ใจก็มีเชื้อพาเราเกิดอีก ทุกข์แล้วทำให้เกิดอีก ทุกข์ขันธ์ก็มีเชื้อทำให้เราเกิดอีกทุกข์ใจมีเชื้อเกิดอีกนะ อย่างนี้ละถึงต้องรักษาใจนั่งภาวนาสะสางใจออกจากกิเลส***

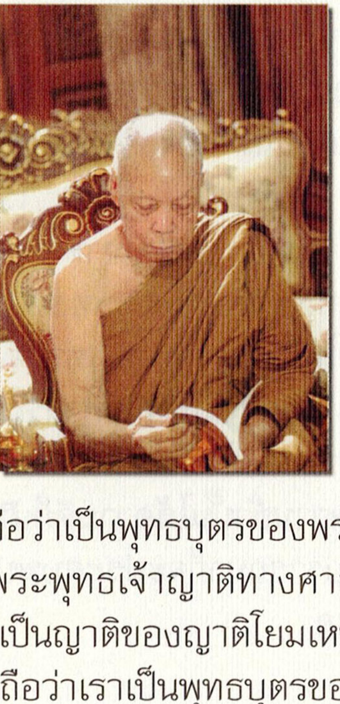
ทั้งหลาย ให้ใจอันเดียว มีอารมณ์อันเดียว อย่าให้มีอารมณ์อะไรมาเจือปนใจของเราตามปกติไม่มีอะไรหรอกมาเจือปนใจของเราคือรูปเสียงที่เรามีนี่ละรูปเสียงกลิ่นรสอารมณ์ของโลกนี่ละนะทำให้เราขุ่นมัว ทำให้เราสกปรก นั่งภาวนาแล้วมีอารมณ์มากวนใจทำให้เศร้าหมอง ไม่ปกติ ไม่บริสุทธิ์เป็นของสกปรกไม่ใช่ของดีมันทำให้เราเกิดอีกนะ กิเลสพวกนี้โลภ โกรธ หลง ตัณหา ราคะ ทำให้เราเกิดอีกแน่นอนเลย ถ้าเรามีในใจต้องนั่งภาวนาชำระสะสางใจของเราไม่ให้มันมีไม่ให้มันมาใกล้ใจของเราเหมือนกับเรารักษาโรคในโรงพยาบาลนี่นะ หมอเขาให้กินยาอยู่ตลอดเวลาอยู่นั่นแหละ ถ้าปกติเขาก็ให้ออกจากโรงพยาบาล อันนี้ก็เหมือนกันต้องตรวจดูใจของเรา อารมณ์โลกมาอาศัยใจของเราเคยอยู่ในใจของเรามานานละ ไม่ใช่เมื่อวานนะ กี่ภพกี่ชาติพาเราเกิดมามากมายก่ายกองจะตายไปอีกกี่ภพกี่ชาติก็ขึ้นอยู่กับใจของเรา ไม่รู้จะเกิดกี่ภพกี่ชาติ ถ้าเรายังมีกิเลสอยู่ ก็เป็นไปได้แน่นอนเพื่อไปสถานที่ใหม่เราจึงไม่อยากตายอีกอย่างที่เป็นมาแล้ว พระพุทธเจ้าบอกไม่ตายไม่เกิดอีก สูญเลยไม่มีอะไรทำใจเราสูงๆต่ำๆ ใจพระอริยเจ้าท่านสม่ำเสมอราบรื่นเลย ไม่ใช่ทำได้พระอริยเจ้าอย่างเดียวเราก็ทำได้ เป็นมานานแล้วแต่ครั้งพุทธกาลเหมือนกันเดี๋ยวนี้อาจจะยังมี พระธรรมวินัยมีอยู่จะมีของเหล่านี้พระธรรมวินัยมีอยู่ พระอริยเจ้าต้องมี พระอริยเจ้าเกิดจากพระธรรมวินัยพระพุทธเจ้าสอนเดี๋ยวนี้แหละไม่ใช่เกิดจากที่อื่น ก็มีพระอริยเจ้าแบบนี้ แต่เราไม่รู้จักท่านหรอกเหมือนกับคนเราไม่รู้จักทองคำเพชรพลอยต่างๆ เข้าไปร้านทองคำก็ไม่รู้จักทองคำไม่รู้ว่าจะ

เอาอะไรกันแน่ เหลืองอร่ามเต็มร้านเขาเลยไปหยิบทองคำราคาถูกราคา 4-5 บาทมาใส่ มันก็เสื่อมไปแหละแล้วก็เศร้าหมองไปเพราะเป็นของไม่จริง อันนี้เหมือนกันดูพระอริยเจ้าอริยสงฆ์ไม่ได้ดูกันง่ายๆดูครูบาอาจารย์ไม่ได้ดูง่ายๆ ต้องมีปัญญานะ ฟังธรรมก็เหมือนกันต้องฟังด้วยปัญญา ถึงจะเอาธรรมของพระพุทธเจ้าไปประพฤติปฏิบัติได้ รู้ว่าอะไรดีอะไรชั่ว ถือเป็นธรรมเต็มไปหมดในโลกนี้ มีอะไรหลายอย่างเป็นรูปธรรม เป็นนามธรรม ให้เราทั้งหลายเชื่อว่าของพวกนี้มีจริง มีมืดมามีสว่างแก้ มีหนาวก็มีร้อนแก้ มีเกิด แก่ เจ็บ ตาย คนไม่เกิดไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตายคงมี พระพุทธเจ้าค้นพบ เพราะว่าท่านทำให้สูญจากกิเลสไม่เกิดอีกมันสูญเลย เหมือนไม้ขีดไฟมันเสีย ขีดไฟไม่ออกทิ้งเลย มันเสื่อมไปสูญไป มันใช้ไม่ได้ก็ทิ้งเลยมันเสื่อม นี่ก็ฉันใด เหมือนใจเรามันเสื่อมคุณภาพ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นมา ตั้งมั่นเลยปรารถนาบริสุทธิ์อย่างเดียว บริสุทธิ์อยู่ตลอดเวลา เราทั้งหลายพากันชำระสะสางใจของเรา จากอารมณ์ทั้งหลายในโลกอารมณ์โลกทั้งหลาย อารมณ์เศร้าหมองอย่าเอามาคิดเรื่องโลก เราอยู่ในพรหมจรรย์แล้ว อย่างญาติโยมทั้งหลายอย่าง แม่ชีทั้งหลายนี่นะไม่ต้องเอามาคิดมัน เรารู้มาแล้ว โลกก็เป็นไปแล้วอย่าไปคิดมัน มุ่งหน้าหมายมั่นปั้นมือทำดีๆ ต่อไปข้างหน้า พยายามตั้งอกตั้งใจนะประพฤติปฏิบัติตาม นั่งภาวนา พุทโธ ธัมโม สังโฆ บริกรรมระลึกนึกถึงพระอริยเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ของเราที่ได้ประพฤติปฏิบัติมานั่นละ เรามีที่พึ่ง ถ้าไม่มีนี่ใจเราอนาถานะ จนนะ มีความดีในพระพุทธศาสนานี่อุ่นใจ ประพฤติ

ปฏิบัติที่ใจของเรา บุญนี่มันสุข ดี งาม ง่าย ทำอะไรก็ง่าย บุญช่วย อาศัยบุญของเรา บางคนทุกข์มากอยู่ตลอดเวลา สารพัดหลายอย่างในโลกนี้ เพราะกรรมจำแนกให้ต่างกัน แตกต่างกัน ความจน ความรวย ไม่เหมือนกัน บาปกรรมสร้างมาให้ต่างกัน พาให้อเนจอนาถใจ น่าเกลียดน่ากลัว เราจึงไม่ควรจะเผลอกระทำความชั่วต่อไป จะทำอะไรก็ตาม ประกอบอาชีพให้ซื่อสัตย์สุจริตต่อธรรม ต่อมรรคต่อผล ต่อคุณงามความดีในพระพุทธศาสนาต่อๆไป เอาธรรมของพระพุทธศาสนาเป็นหนทางในการทำ ประพฤติปฏิบัติ เราถึงจะเห็นธรรมในพระพุทธศาสนาได้ เราทั้งหลายที่มาหาอาตมาวันนี้ก็ไม่มีอะไรเสนอสนองนอกจากธรรมของพระพุทธเจ้านั่นแหละ ตอบแทนคุณที่ญาติโยมได้มาหาอาตมา ท่านจงนำข้อวัตรปฏิบัติที่อาตมาพูดมาเล็กๆ น้อยๆ นี้ไปพินิจพิจารณา อะไรที่เป็นธรรมก็ประพฤติปฏิบัติตาม อะไรที่ไม่เป็นธรรมที่ชั่วเสียหายก็ละชั่วนั้นเสีย เมื่อเราละความชั่วนั้นได้ความดีก็เกิดขึ้นแก่เรา ความดีอันใดที่เรามุ่งมาดปรารถนาก็จะประสบพบเห็นแต่สิ่งเหล่านั้นอยู่ทุกทิพาราตรีกาล

ละชั่วทำดีด้วยการรักษาศีล

หลวงปู่อุดม ญาณรโต

เราทั้งหลายถือว่าเป็นพุทธบุตรของพระพุทธเจ้า เป็นศาสนทายาทของพระพุทธเจ้าญาติทางศาสนาไม่ใช่ญาติทางสายโลหิต อาตมาก็เป็นญาติของญาติโยมเหมือนกันที่มาร่วมในนี้ พระพุทธเจ้าจึงถือว่าเราเป็นพุทธบุตรของท่าน บุตรที่เกิดจากพระธรรมของพระพุทธเจ้าอันนี้เกิดได้ยาก การเลื่อมใสพระพุทธศาสนาเลื่อมใสได้ยาก เขาบอกว่าศาสนาขมขื่น เข้าใจยาก ฟังศาสนามาก็ยังไม่เข้าใจศาสนาอยู่นั่น ฟังธรรมไม่เข้าใจไม่เฉลียวฉลาด มันเชี่ยวชาญขึ้นเราจะให้ท่านเชี่ยวชาญขึ้นกว่านี้อีก อาจารย์เราสอนมาความดีสอนทุกอย่าง สอนมาแต่อ้อนแต่ออก แต่ไม่ประพฤติปฏิบัติกัน เราถึงเอาคำสอนของ

พระพุทธเจ้ามาประมวลปฏิบัติในใจของเราทุกคน จะเกิดอะไรมักเกิดที่ใจของเราจุดหมายปลายทางของพระพุทธเจ้าท่านคือดับทุกข์ให้หายไปจากโลกนี้ เช่นว่า โทษต่างๆ ที่เรารับศีล 5 ไปนี่นะ โทษ 5 ข้อนี้มันทำลายโลกอยู่ทุกวันนี้ 5 ข้อ นั่นแหละเป็นภัยใหญ่หลวงของโลก ทำให้เราเดือดร้อนใจ ศีล 5 นี่ละไม่ขาดงานไหนงานนั้น จะเล่าบอกพูดจากปากเฉยๆ เหมือนนกแก้วสาลิกา ไม่ประพฤติปฏิบัติใดๆไม่ได้ดื่มรสอมตธรรมของพระพุทธเจ้าเลย เราถึงเอาข้อปฏิบัติที่ครูอาจารย์ท่านสั่งสอนเรามานะไปปฏิบัติ ให้สงบไปจากโลก 5 อย่างนั้น ปาณา อทินนา กาเม มุสา สุรา เป็นภัยร้ายกาจคุกคามโลกอยู่ตลอดเวลาทำมานานก็ยังไม่สงบ ดูเรือนจำทุกจังหวัดเต็มนักโทษผิดศีล 5 ทั้งนั้นไม่ประพฤติปฏิบัติตามเห็นโทษไหม เราเห็นโทษตรงนั้นจึงน้อมใจมาประพฤติตามคำสอนศาสนาเราทั้งหลายทุกคนๆนี่นะรวมใจกันเอาศาสนาของพระพุทธเจ้ามาประพฤติปฏิบัติกันทุกคนๆ ศาสนาเป็นประโยชน์แก่พวกเราทั้งหลายศาสนามีประโยชน์ เราเป็นโมฆะบุคคลไม่เป็นประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาเลยมดแดงอาศัยต้นไม้มะม่วงขนุนอยู่ มันไม่ได้กินมะม่วง ขนุน มันอาศัยต้นไม้เฉยๆ เราทั้งหลายเหมือนกันนะเราอาศัยพรพุทธศาสนา ข้อวัตรยังบกพร่องอยู่มากมายก่ายกอง มันไม่สมบูรณ์ มันวิบัติ เหมือนกับตาเราไม่ถึงกับบอดแต่มันฝ้าฟางไม่สบายทำอะไรไม่ถนัดถนี่ สลัวๆ ***ศีลเราเหมือนกันมันมี 5 ข้อ ขาดข้อใดไปข้อหนึ่ง มันก็ไปไม่ถึงจุดหมายปลายทาง เราจึงต้องทำศีล 5 ให้มันสมบูรณ์บริบูรณ์ก่อน*** แต่ก่อนพระอริยเจ้าก็ศีลอย่างเก่า

สอนกันทุกวันนี่ละนะ ท่านไหนปฏิบัติตามศาสนาต้องปฏิบัติตามไม่ใช่พูดเฉยๆ ทุกอย่างในโลกนี้ต้องปฏิบัติ ใจเรายิ่งร้ายใหญ่ไม่ประพฤติปฏิบัติสักวันหนึ่งไม่ภาวนาใจเศร้าหมองมากนะ เศร้าหมองเกิดจาก โลภ โกรธ หลงตัณหา ราคะ ที่เรามีที่เราเป็นอยู่ควบคุมจิตใจเราให้เศร้าหมอง คิดอะไรไม่ออกคิดความดีไม่ออก ศาสนาที่เลื่อมใสก็เริ่มเสื่อมไป ศรัทธาเราไม่มั่นคง ศรัทธามันหวั่นไหวตลอดเวลา ไม่มั่นคง พระพุทธเจ้าท่านสอนเรามานานแล้วนะ ควรจะรักษาให้มันเกิดอะไรขึ้น ไม่รักษาก็เปล่าประโยชน์เลยนี่ตัวเราเปล่าประโยชน์ มรรคผลของดีพระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ได้ประโยชน์อะไร เสียทรัพย์ที่โยมบริจาคมามันคุ้มค่าไหม จึงต้องทำให้คุ้มค่าที่โยมได้บริจาคทรัพย์สมบัติมาในพุทธศาสนาให้เป็นประโยชน์แก่ญาติโยมทั้งหลาย ศาสนาเป็นเครื่องคุ้มครองโลกไม่ให้โลกไหลไปสู่ความชั่ว ศีล 5 อย่างที่ว่ามาแล้วนั่นแหละมันผิดอยู่ตลอดเวลา ถ้าเรารักษาศีล 5 ให้มันบริบูรณ์สมบูรณ์ เป็นจิตยิ่ง เป็นศีลยิ่ง เป็นปัญญายิ่งให้มันยิ่งขึ้นไป ทุกอย่างมันก็ยิ่งขึ้นไปหมด เวลาเราเรียนหนังสือก็เรียนถึงมหาวิทยาลัย มาทำมาค้าขายก็ได้เงินหมื่นเงินแสนหมดนี่ก้าวหน้าไปเรื่อยๆ ฉันใด มรรคผลปรากฏแก่ใจผู้ปฏิบัติตามจะเลื่อมใสมั่นคง ถ้าไม่เกิดขึ้นก็ไม่เลื่อมใสไม่มั่นคงศาสนาจึงอยู่ในโลกเราไม่คงที่ ***ตราบใดที่เราตีราคาศาสนาให้ต่ำลงศาสนาเสื่อม ตราบใดที่คนตีค่าศาสนาสูงขึ้นศาสนาเจริญ บางครั้งศาสนาเจริญมากเราจะเห็นสิ่งก่อสร้างถาวรวัตถุนะ สร้างวัด สร้างวาต่างๆ สุโขทัยอะไรนั่น คนสร้างกันเงินหมื่นเงินล้านสร้างสมัยนี้เป็นเงินหลายล้านแล้ว***

ก็เสื่อมลง อย่าให้มันเสื่อมนะ ป่าเถื่อนนะโลกนี้ จะฆ่าก็ฆ่ากัน จะปล้นก็ปล้น ป่าเถื่อนมากที่สุดเลย นี่! เราต้องรักษาพื้นฐานจิตใจนี้ไว้สัตว์ใจสูงไม่ใช่คนธรรมดานะ พระพุทธเจ้าไม่สอนสัตว์เดรัจฉานให้นิพพานได้หรอก ท่านสอนคนเรานี่นะให้บรรลุคุณงามความดี ฟังจนบรรลุ ทำจนบรรลุ คิดจนบรรลุ จนฉลาดเฉลียวขึ้น เชี่ยวชาญขึ้นมากมายก่ายกองขึ้นไป เรื่องศีล 5 นี่แหละให้มีตลอดเวลาและโทษ 5 อย่างที่ว่าไปแล้ว ถ้าเราทำเป็นบุญกุศลสิ่งที่เป็นประโยชน์เป็นบุญ

การรักษาศีล การให้ทาน การเจริญเมตตาภาวนา บุญมันเกิดที่จิตใจของเราทั้งหลายนี่นะ ศรัทธาเป็นการค้ำจุนศาสนาไว้ไม่ให้เสื่อม ประพฤติปฏิบัติไว้ทุกคนๆ เพราะเราเป็นพุทธบุตร เป็นญาติของพระพุทธเจ้า ญาติทางธรรม เอาใจใส่ในศาสนาก่อนอย่างอื่นในโลกนี้ เป็นของสำคัญมากของสูงมากของมีค่ามาก ครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติมีค่ามหาศาลเลย เป็นพระเจ้าก็ยังมีครูบาอาจารย์นะ เราไม่รู้จักท่านหรอกท่านตายก็ไม่รู้จัก กระดูกกระเดี้ยวท่านเป็นอัฐิธาตุสีนั่นสีนี่คนเลื่อมใสแต่ก่อนเราประมาทไม่ได้กราบท่านพอท่านตาย ก็ไปเห็นกระดูกท่านก็เลื่อมใสยกใส่หัวเลยเลื่อมใสหมด นั่นความเลื่อมใสศรัทธาสื่อไปถึงจิตใจศรัทธามั่นคงถาวร จิตใจของเรามันตั้งมั่นอย่างนั้น ถ้ามันเสื่อมไปจากใจทุกคนๆ ศาสนาเสื่อมหมดเลย ความชั่วจะเกิดขึ้นมากมายก่ายกอง ***คน 100 คนทำชั่ว 2-3 คน มันก็เดือดร้อนใหญ่เลย*** ความชั่วนี่ของหยาบ ของสกปรก เป็นภัยร้ายกาจต่อโลกทั้งหลายเราจึงพากันถนอม สะสมเก็บหอมรอบริบ ความดีในใจของเราเอามาแจกให้มากๆ สะสม

ไว้มากๆ มรรคผลความดีอะไรปรกฏที่ใจของเรา ภาวนา นั่งภาวนาประสานใจของเราอย่าไปตามอารมณ์ของโลก อารมณ์โลกอันร้ายกาจ สกปรก ทำให้ใจเราต่ำ ต่ำกว่าคนธรรมดา คนบางคนเหมือนสัตว์เดรัจฉาน ใจเป็นเปรตโดยที่ยังไม่ตายใจมันเป็นก่อนคนนะ ถ้าเราตายก็เป็นสัตว์เดรัจฉานไปเลย เป็นเปรตอสุรกาย ใจเป็นก่อนนะ จะสูงก็ดีจะต่ำก็ดีใจมันเป็นก่อนแล้ว เราต้องอบรมใจของเรานะให้มันเจริญขึ้น ศีลเจริญ ให้ธรรมเจริญในใจของเรา ศีลเจริญ ปัญญาเจริญ คนจึงตรัสรู้มรรคผลที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ มันสุขนะศาสนานี่สุขอันใหญ่โต นอกจากสุขแล้วโลกก็สุขอนาคตข้างหน้าอีก เราทั้งหลายจึงไม่ควรจะประมาทในวัยของเรา หนุ่มก็ดี แก่ก็ดี สูงก็ดี ต่ำก็ดี รวยก็ดี จนก็ดีอย่าประมาทในความดีของเรา ทำมันไปเรื่อยๆทำไปจนตายนั่นแหละ อยู่ก็อยู่ด้วยความดี ตายก็ตายด้วยความดี ไม่ใช่ตายธรรมดา ไม่ใช่ตายอนาถา อนาถานี่จน ตายแบบรวยนี่ใจรวยมากบุญกุศลในตัวเรา บุญก็ความสุขความดี สุขดี งาม ง่ายทำอะไรบุญช่วย ง่าย สร้างโลกก็ง่ายบุญช่วย เราเคยได้ยินเขาพูดกันว่าโชคดีบุญช่วย รถคว่ำไม่ตายบุญช่วยถ้าไม่มีบุญตายเรามีบุญทุกคนๆ เราเกิดมามีบุญทุกคนอยู่แล้วมีตาดี หูดี จมูกดี ร่างกายดี ไม่บกพร่องบางคนหูหนวกตาบอดเป็นใบ้เป็นบ้า นี่เราดีนะสมบัติพื้นฐานเราดีแล้ว เราเอาความดีมาใส่เราให้มากๆขึ้น เอาเพชรเอาพลอยมาใส่ คือ ใจเราเดี๋ยวนี้นะ เอาสร้อยมาใส่ เอาเพชร เอาพลอยมาใส่ใจเราก็เจริญขึ้น เอาธรรม ธัมโม เอาศาสนามาปรับใจเราให้เกิดขึ้นคิดเป็นประโยชน์คิดเป็นความดี ทำประโยชน์

กับโลก เราต้องเอาเยี่ยงอย่างพระพุทธเจ้าบ้าง อยากสร้างความดีให้กับโลกเอาคนมาสั่งสอนให้มันดับทุกข์ให้มีศีล 5 ศีล 8 ให้มีคุณธรรมของคนมันจะได้มีความสุขบ้าง คำอาราธนาที่ญาติโยมพูดเมื่อกี้นี้ **"พรัหมาจะโลกา"** พรหมวิหาร4 ของพระพุทธเจ้าครอบโลกจักรวาลเลย สัตว์นรกรักษาได้หมด มันทุกข์ท่านสงสารมาก เมตตาท่านครอบโลกจักรวาลนะ ใจเราต่างๆ กัน หยาบบ้าง ละเอียดบ้างไม่เหมือนกัน จะคร่อมโลกไปไม่ได้ ติดลูก ติดเมีย ติดสมบัติพัสถาน อยู่นี่สบาย ใช้ปัญญาจึงจะมองเห็น ศึกษาเล่าเรียนให้มันสูงขึ้น เราจะเชื่อศาสนามั่นคง บาปมีจริง บุญมีจริง นิพพานมีจริง เชื่อตัวเองไม่ต้องเชื่อเสียงคนอื่น ศึกษาให้เข้าใจมากๆ ให้ลึกซึ้ง ยึดถือศาสนาให้มั่นคง ไม่เสื่อมคลาย เสื่อมศรัทธาไปป่าเถื่อนนะ คนจะฆ่ากัน ลักกัน ปล้นกันมากขึ้น เราต้องรักษาความสุขไม่ให้มันเสื่อมไปเรามีศีล 5 ศีล 8 พอแล้ว สำหรับฆราวาสมีความสุขแล้ว อามิสเราอยู่ด้วยสิ่งของ ในบ้านในเรือน มีเงินมีทอง สิ่งของ บางครั้งหายไปก็ทุกข์ รักอามิสมาก ทุกข์มาก ลูกเสีย เมียตายจาก พ่อแม่จากไป พลัดพราก มันทุกข์มาก ของรักมากทุกข์มาก พระพุทธเจ้าสอนให้ทำดีพ้นจากโลกนี้เสีย เราก็ไม่เข้าใจ ทำยากพระพุทธเจ้าสอนให้เรานั่งภาวนาให้พ้นทุกข์พิจารณาโลกที่มันเสื่อมไปบางครั้งมันเจริญพระพุทธศาสนาก็เสื่อมไปทีละเล็กทีละน้อยแต่จะเสื่อมใหญ่เพราะคนไม่ทำเลย บางคนมืดมามืดไป บางคนมืดมาสว่างไป บางคนสว่างมามืดไปบางคนสว่างมาสว่างไป ไปสว่างอยู่สว่าง เราลองเอาธรรมที่เราได้ยินได้ฟังมาสอนใจ

เราบ้างนะ ฝึกให้มันแล่นไปที่จุดหมายปลายทาง ถ้าเป็นอย่างนั้นได้ใจสบายมาก

สุขอันนี้ ไม่ใช่สุขจากโลกเราเดี๋ยวนี้นะ มันแปลกกว่าโลกนี้มากมายก่ายกองอยากให้โยมได้เห็นสุขอันนี้บ้าง ทุกคนจะได้สบายพระก็สบาย โยมก็สบาย มีศีลเหมือนกัน มีธรรมเหมือนกัน ธรรมมสามัญญัตตา เท่ากันหมดสบายมากพระพุทธเจ้าอยากให้เป็นแบบนั้นแต่มันเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าบาปกรรมคนจิตใจแต่ละคน ร้อยคนก็ร้อยใจพันคนก็พันใจ ไม่เหมือนกัน ต่างจิตต่างใจกัน เรียกว่านานาจิตตัง นานาชนิดใจเราคนละดวงหลอดไฟฟ้าในบ้านเรานี่ไม่ใช่อย่างเดียวกัน บางคนสว่างมากอยู่ที่ใจเราทั้งนั้น หมั่นรักษาใจเรา ใจเราบางครั้งมันเป็นสังขาร มันปรุงแต่งบาปบ้าง บุญบ้าง เพราะเราเป็นปุถุชนหนาด้วยกิเลส เราทั้งหลายจึงมีสุขบ้างทุกข์บ้างสลับกันไป ดีใจเสียใจธรรมดา ทำอะไรนานๆก็เชี่ยวชาญ ฉลาดเฉลียวขึ้น การแสดงพุทธพจน์ขอยุติเพียงเท่านี้ อาตมาไม่สบาย ไปผ่าตัดหลายครั้ง สะลึมสะลือทุกวัน ท่านทั้งหลายที่ได้ฟังธรรมสวนะเล็กๆน้อยๆ สิ่งละอันพันละน้อยนี้จะได้เป็นบุญ ถ้าเราละความชั่ว ให้ความดีเกิดขึ้นแก่ใจเรา นั่นคือสิ่งที่เราปรารถนา

ภาวนา นำมาซึ่งความสุข

หลวงปู่อุดม ญาณรโต

....นี่ทุกข์ขันธ์ แก้ไม่ได้ กำหนดรู้ พระพุทธเจ้าว่ากำหนดรู้พิจารณาขันธ์ท่านจึงเบื่อหน่ายไม่อยากเกิดอีก ท่านต้องการพ้นทุกข์ ต่อไปไม่อยากเกิดอีก ถ้ามาเกิดก็เป็นธาตุขันธ์อย่างเก่า ครูอาจารย์เคยเป็นมาแล้ว พระอรหันต์ท่านเป็นมาแล้วทำมาแล้วมันทำอย่างเก่า ครูบาอาจารย์สอนมาทุกคน มันเป็นสัจธรรมของจริง โลกเลื่อนก็ไม่เลื่อนไป โลกเสื่อมก็ไม่เสื่อมไป โลกแก่ก็ไม่แก่ ท่านพระพุทธเจ้าให้เราทั้งหลายหาเอาประพฤติปฏิบัติเอา ไม่ยากนักไม่ง่ายนัก ท่านพระพุทธเจ้าเรียกทางสายกลาง ไม่ตึงนักไม่หย่อนนัก บอกผ่านยังทุกคนๆ ทำได้

ทุกคน ครั้งพุทธกาล พระต่างเพศต่างวัยต่างภาษา อย่างภาษาแขกอินเดียพูดไม่รู้เรื่องกันหรอก ***ภาษาใดก็ตามเข้ามาในศาสนาเหมือนกันหมด เท่ากันหมดเหมือนน้ำมหาสมุทรน้ำไหลมาหลายแม่ไม่คลายจากความเค็ม เค็มอย่างเก่าทุกวัน เค็มเท่ากันทุกวันนี้ก็เหมือนกัน เอาใจของแต่ละคนๆ เหมือนดวงจิตแต่ละดวงๆ มารวมกันอย่างเดียวกัน ก็เป็นทางเดียวกันนี่แหละพระพุทธเจ้าจึงให้เราทำเอานั่งภาวนา รักษาศีล มีศีลแบบเด็ดเดี่ยว ศีลแบบเด็ดขาด ศีลยิ่ง ศีลไม่ด่างไม่พร้อย เราไม่ได้ทำอะไรไม่ได้ฆ่าสัตว์ ศีลไม่เสียไม่พร่อง ไม่เสีย พร่องกาย วาจา ใจมันเป็นบาปงานหลักคืองานละบำเพ็ญ งานละบำเพ็ญ คืองานของเรา คือนั่งภาวนา ละความชั่ว*** เกี่ยวกับธรรม ถ้าเราเกิดอีกข้างหน้ากลัวเกิดอีกก็ทุกข์ เราทุกวันนี้ก็ทุกข์มาก บริหารให้มันหายทุกข์ เงินทองมีมากแล้วทำไมยังไม่หาย แก้ทุกข์ไม่ได้มีเงิน มีทอง มีบ้านมีเรือนมีรถยนต์ยังแก้ไม่ได้ ก็ยังต้องตายอยู่แก้ตายมันแก้ไม่ได้ ก็กลัวตายจะตายอีก ถ้าเกิดมาชาติเดียวต่อไปไม่ตายอีก ชาติสุดท้ายพระพุทธเจ้าของเราท่านว่า ตอนนี้เราชาติสุดท้ายท่านรู้ท่านไม่เกิด แต่พวกเราทั้งหลายไม่แน่นอน ภูมิที่เกิดของเราเยอะแยะ สังสารวัฏ นะคนเรา วนไปวนมานี่นะ กามวนวนด้วยกาม วนด้วยความตาย ตายแล้วเกิดอีกนาฬิกานี่นะ 12 แล้วก็ 1 และก็ 12 อีก หมุนอยู่นั่นละหมดปีหมดชาติ หลายกัปป์หลายกัลป์ ฉันใด ก็มีกิเลสอยู่นั่น หลายกัปป์หลายกัลป์ถ้ามันจบสิ้นไปภพชาติไม่มีเกิดอีกพระโสดาบันเอกพีซี อีกชาติเดียวเท่านั้นไม่เกิดต่อไปอีกพระโสดาบันท่านยังทำได้ไม่เกิดอีกอนาคามี แต่โกลังโกละ ตาย 3 ชาติไปเป็นพระอริยเจ้าหมด เรา

ก็เหมือนกันจิตใจเราต่างกัน ต่างคุณภาพจิตใจเราไม่เหมือนกัน รีบสร้างคุณภาพ ทำบุญทำทาน ทำภาวนาบุญที่จะส่งเสริมให้เราดีส่งเสริมกัน ***สำคัญที่สุดคือใจเราเนี่ยนะสำคัญมาก พระพุทธเจ้าชี้มาที่นี่ มรรคผลที่นี่ ตกนรกใจมันตก ทำอะไรใจมันทุกข์ได้สวรรค์เนี่ยใจเราเป็นสวรรค์ใจเราถึงก่อน ใจเราเป็นก่อนมันอยู่มีที่ใจ เราตกแต่ละภพแต่ละชาติเป็นสัตว์เดรัจฉาน สัตว์นรกนานมาก พระพุทธเจ้าจึงเบื่อ พระอรหันต์ทั้งหลายจึงเบื่อภพชาติที่ผ่านๆมามันทุกข์ทุกอย่างที่มันเป็นอยากแก้ แก้เดี๋ยวนี้ ไม่แก้มันจะเป็นต่อไปเป็นอย่างเก่า เป็นสัตว์เดรัจฉานก็ทุกข์แบบสัตว์เดรัจฉาน คนรวยทุกข์แบบคนรวย คนจนทุกข์แบบคนจน ทุกข์อะไรอีก ลูกเศรษฐีมหาเศรษฐีมีเงินหลายร้อยล้านยิ่งทุกข์มาก ทุกข์ในการสรรหาการป้องกันรักษานี่มันทุกข์มากนะทุกข์ในโลกนี่มันไม่จบสิ้นเหลือภพชาติต่อไปอีกข้างหน้า คำนวณไม่ได้มองไม่เห็น ถ้าเรามีฌานนะ มีฌานมองเห็นนะ ไม่ใช่มองเห็นแต่ความมืดตลอดเวลา*** ถ้ามีฌานสว่างมองเห็นหมดอดีต ปัจจุบัน อนาคตข้างหน้า อดีตเราเป็นนั่นเป็นนี่พระพุทธเจ้าท่านรู้จากฌานของท่าน 510 ชาติ เกิดเป็นสัตว์เกือบทุกประเภท ตกนรกเคยตก เป็นเทวดาเคยเป็นขึ้นสวรรค์เคยขึ้นเคยอยู่ แต่สวรรค์ก็ไม่เที่ยงยังมีกามจรภูมิ เหมือนกัน สวยมากงามมากแต่ยังเป็นกามภูมิเที่ยวในกามเที่ยวไปเรื่อยๆ พระพุทธเจ้าเป็นมาแล้วเคยอยู่สวรรค์ โลกเคยอยู่ แต่ยังไม่เที่ยง ท่านจึงสอนเราให้แก้ตัว มันไม่เที่ยงเน้อ ภพนั้นๆมันไม่เที่ยงเคยอยู่แต่ยังเป็นกามภูมิยังต้องท่องเที่ยวต้องแก้ตัวเดี๋ยวนี้ ภาวนาแก้ไขตัวไปเรื่อยๆ ครูบาอาจารย์เคยเป็นมา เหมือนหลวงปู่เรานี่นะสุขสบายมันสุขพระพุทธเจ้าบอก**เอกสุข**

แปลว่าเป็นสุข เอกแปลว่าหนึ่งไม่มีสอง สาม อย่างทุกวันนี้ ทุกวันมีทุกข์มีสุขหลายอย่าง มีการเปลี่ยนแปลง มันก็ไม่เที่ยง นั่งภาวนาให้จิตใจมันดี อะไรเกิดขึ้นเชื้อเกิดขึ้น มรรคผลอะไรก็เกิดขึ้น อยู่ที่ใจของเราจิตใจมันดี เหมือนกับเราสร้างบ้านดีบ้านใหญ่ สมบัติพัสถานอะไรไม่ยากเท่าไรนะ บ้านมันดีเราก็หาใส่หาใส่เต็มบ้านเต็มเมือง อย่างบ้านเราสร้าง ฆราวาส บ้าน 3 หลังเต็ม 3 หลัง สิ่งของเอามาใส่สะดวก ในการมาเป็นบริหารฆราวาส สร้าง ฆราวาส มีหมดเต็มบ้านเต็มเมือง หามาใส่ซื้อมาใส่ เราเสาะแสวงหาเอา ไม่ต้องหาที่อื่น หาในตัวเราใจของเรา ใจของเรานี่สำคัญมากอยากเป็นนั่นเป็นนี่ พระพุทธเจ้าเรียกสังขารจิต สังขารใจ บางครั้งเป็นบุญบางครั้งเป็นบาปตราบใดมีกิเลสอยู่ ถ้าใจไม่มีกิเลสมันก็เที่ยงอยู่ตลอดเวลา ไม่มีอะไร พระพุทธเจ้าเรียก เอกสุข สุขอย่างเดียวเราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า เราเป็นพุทธบุตรไม่ใช่คนธรรมดาๆ พระพุทธเจ้าเห็นอะไรเรา ท่านเห็นอะไรหมด เป็นบุตรของท่าน เราอย่าน้อยเนื้อต่ำใจมันทุกข์มันเศร้าหายากของทางโลก ของยากนี่มันของดี ของไม่ยากมันไม่ดีหรอกที่เราเป็นกันทุกวันนี้นะ ของโลกมันไม่ยาก เพราะมันตำหูตำตาเราอยู่ทุกวันนี้นะ หาไม่ยากหาได้ง่ายของในโลกหาได้ง่ายแต่หาธรรมนี่หายากครูบาอาจารย์ไปอยู่ตามถ้ำ ตามป่าตามเขานะทุกข์มากกินก็อย่างธรรมดาทุกข์มาก บิณฑบาตหลายกิโล อุตส่าห์พยายาม ถ้ำ เขา มันสบายมันสัปปายะ ถ้ำ เขา มันสบายดี ที่พระพุทธเจ้าครูบาอาจารย์เคยทำมานั้น พระอรหันต์ก็เคยบรรลุธรรมมาแล้ว ในถ้ำในเขา ไม่ได้บรรลุธรรมในบ้าน ท่านไปพบที่ป่าไปหาที่เขา ถ้ำ เขาท่านไปหมด เคยไปเที่ยวไปดูถ้ำที่หลวงปู่มั่นอยู่

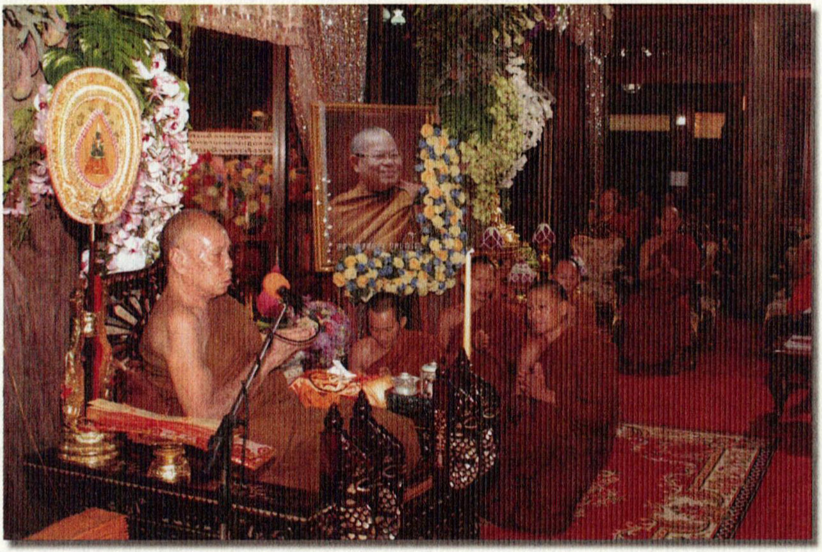
นครนายก หลวงปู่มั่นเคยอยู่ท่านชนะกิเลสที่นั่น เห็นยักษ์ใหญ่มา เดี๋ยวนี้แปลงหมดแล้ว เป็นบ้านเป็นเมืองหมดท่านอยู่ทีแรกเห็นยักษ์ใหญ่เห็นในนิมิตมันเดินมาตัวใหญ่ๆแข็งทื่อมาเลยเหมือนต้นยางใหญ่ๆเดินมาบอก **"กูจะฆ่ามึง"** มันจะฆ่าหลวงปู่มั่นท่านก็นั่งภาวนา **"มาทำไมอาตมาไม่ได้ไปเบียดเบียนใครหรอกอาตมามาหาธรรม"** แล้วท่านก็เทศน์ไปนานๆ ยักษ์นั่งเป็นตอไม้แข็งทื่อ ยักษ์บอกว่า ขอท่านเป็นที่พึ่ง ทุกข์มานาน ทรมานมานาน ครูบาอาจารย์เมตตาข้าพเจ้าด้วย ท่านเทศน์นำเลย กล่าวนำไปเลย วัดนี้ พระเคยตายมา 3 องค์แล้วนะโดนยักษ์นี่ละฆ่ามันบอกว่าข้าพเจ้าเคยฆ่าพระมา 3 องค์แล้วนะ มันไม่บริสุทธิ์ข้าพเจ้าฆ่ามัน ไปมาแล้ววัดเต็มหมดบ้านเต็มหมดวัดใหญ่โต ถ้ำสาริกานครนายกวัดป่านะไม่ใช่วัดบ้าน วัดบ้านวัดป่าต่างกัน คนเจริญมากเขาฉลาดมาก เขาไม่มองอย่างคนแต่เก่านะเขามองคนฉลาด พระฉลาดคนก็เลื่อมใสนะ **พระฉลาดคิดดีทำดี พระพุทธเจ้าว่ากิตติสัทโท ความดีทั้งหลายฟุ้งกระจายทวนลมเลยนะ นี่ก็เหมือนกัน ชื่อเสียงครูบาอาจารย์ปฏิบัติชอบฟุ้งขจรทวนลมเลยนะไม่ตามลมธรรมดานะเหมือนกลิ่นดอกไม้ทวนลม เหมือนครูบาอาจารย์คนเลื่อมใสบุญกุศลที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ** ครูบาอาจารย์ท่านทำมาแล้ว บุญแปลว่าดี งามง่ายบุญช่วย เหมือนการทำงานมีเครื่องจักรเครื่องยนต์ช่วยก็เสร็จเร็วบุญช่วยก็เสร็จเร็ว คนก็ไม่เหมือนกัน คนร่ำคนรวย ทุกข์จนไม่เหมือนกัน บุญกรรมสร้างมา ดูโลกนี้โลกกรรมสร้างมาไม่เที่ยง เกิดแก่ เจ็บ ตาย ร่ำรวย ทุกข์ จนบาปกรรมสร้างมา พระพุทธเจ้าบอกว่าไม่มีบาปมีกรรมเท่ากันหมดโลกนี้ ดีก็ดีหมดชั่วก็ชั่วหมดมีบาปกรรมจำแนกจึงไม่เท่ากันถ้าพระพุทธเจ้า

ทรงพระชนม์อยู่นะ คนที่มาหาพระพุทธเจ้า คนต่างชาติต่างภาษา มาหาพระพุทธเจ้าได้ดีหมดเป็นพระอริยเจ้าหมด ก็อย่างมหาสมุทรที่ว่า น้ำไหลไปสู่มหาสมุทรหมด นี่เหมือนกันคนที่เข้ามาในพระพุทธศาสนาเป็นอมตจิต อมตธรรม ธรรมยั่งยืนธรรมมั่นคง เรายอมสละครอบครัวบ้านเรือนมาหาความดีความประเสริฐประเสริฐมากดีมาก สละเวลา สละเพศฆราวาสมาศึกษาธรรม มันสุขมากมันดีมากในเรื่องนี้ไม่ต้องสงสัยมันมีอยู่แล้วจริงในโลก จริงนิพพาน จริงปรมัตถ์ มันไม่เที่ยง นิพพานสุขจริง ***ถ้าจะว่าในโลกนี้ธรรมสอนกันมากนัก ความดีสอนกันมา เราได้ยินมาแต่พ่อแต่แม่เราเกิดมาได้ยินแล้ว ให้ลูกขยันขันแข็ง ให้ทำดี พ่อแม่สอนมาไม่เอาเยี่ยงอย่างคนไม่ดี พระพุทธเจ้าว่าเป็นบูรพาจารย์พ่อแม่เป็นบูรพาจารย์ อาจารย์สอนเบื้องต้น ต่อมาก็ครูบาอาจารย์สอนเราทุกวัน สอนอย่างนี้ให้ทำดีนะ*** เราก็ดีใจนั่งภาวนานั่งลืมเจ็บลืมปวดนึกว่าอาจารย์ท่านก็นั่ง มันสุขมากนั่งจนลืมทุกข์ ลืมเจ็บ ลืมปวด ไม่รู้สึกเป็นอัมพาตเลยนะ อย่างหลวงปู่แหวน และ หลวงปู่ชอบ ขาอย่างหนึ่งและแขนอย่างหนึ่งเป็นอัมพาตตายข้างหนึ่ง แขนลีบข้างหนึ่ง ขาลีบข้างหนึ่ง นี่มันสุขนะ เวลามันหายไปมันไม่เจ็บไม่ปวดมันตายในความสุข พยายามทำเอา ตายดี ไม่ต้องห่วงมัน เอาสุขเล็กๆน้อยๆ ไปแลกสุขใหญ่ๆ เราอยู่เพศฆราวาสสุขเล็กๆ เอาสุขเล็กไปแลกกับสุขใหญ่ ครูบาอาจารย์ท่านกินมื้อเดียว ผ้า 3 ผืน งานไหนงานนั้นผ้า 3 ผืน ไปได้ทุกงานนะเป็นงานราษฎร์ งานหลวงไม่เลือก ก็ไปได้ทุกวันครูบาอาจารย์สั่งสอนมาทำดีมันลืมทุกข์เป็นสุขนักเหมือนเราทำงานในโลกเรานี้ ดำนาค่ำฝนตกยิ่งทำดี หาอยู่หากิน กรำแดดกรำฝนทำ

ได้มันชอบ ถ้าไม่ทำไม่ได้กินไม่ได้ใช้ มันหาอยู่หากิน ตอนเป็นฆราวาสหาอยู่หากินดำน้ำเลือดออกจมูกออกเต็มไปหมด ดำน้ำมากเลือดจมูกออก หูหนวกเลือดออกจากหู หูหนวกหลายเดือนแล้วก็หายไปทุกวันนี้ก็หายไป นี่ละทุกข์หาอยู่หากินธรรมดา เรามาแก้ทุกข์พระพุทธเจ้าท่านว่าทุกข์เล็กๆ น้อยๆ ปกิณณกทุกข์ ปกิณณกสุข ทุกข์เล็กๆ น้อยๆ สุขเล็กๆ น้อยๆ ทุกข์ในนรกทุกข์มากมีหลายทุกข์มีหลายเท่าในโลก ก็เคยมีมาเล่าให้เราฟัง เรานี่กลัว กลัวทุกข์ในนรกแต่ละขุมๆ เดรัจฉานแต่ละภูมิแต่ละชาติไม่เหมือนกัน หมู หมา เป็ด ไก่ ไม่เหมือนกัน เขาหากินตามเรื่องของเขา แต่ละภพแต่ละชาติก็ไม่เหมือนกัน เขาก็ว่าเขาสุข อย่างหมาก็สุขอย่างหนึ่ง วัวควายก็สุขอย่างหนึ่ง เป็ดไก่มันก็สุขอย่างหนึ่งในภพภูมิของเขา เราก็เหมือนกันถ้าจะไปภพอื่นไปยากนะ ถ้าจะเปลี่ยนไปมันไปยากตายไปก็กลับมาเกิดอีก บางทีคิดชั่วอีก พระพุทธเจ้าว่าสังขารจิตสังขารใจ บางครั้งเป็นบาปบางครั้งเป็นบุญอยู่เสมอ แต่ละครั้งมันเปลี่ยนไปทุกชั่วโมง มันแปรสภาพจิตใจได้มันเป็นไปเรื่อยๆ แต่เราทำดีไว้ก่อน พระพุทธเจ้าครูบาอาจารย์ท่านตั้งมั่นไม่ยึดติด ทุกข์ก็ไม่ติด สุขก็ไม่ติด รู้จักมันแล้วความทุกข์ ทุกข์บางอย่างแก้ได้ บางอย่างแก้ไม่ได้ บางครั้งมีความสุขมากพระอรหันต์ท่านเคยชอบเข้าฌาน ท่านเสวยรสพระนิพพาน ยังไม่ตายนะ ไม่กินข้าว 7 วัน 15 วัน แต่ท่านไม่ตาย เวลาเข้าฌานมันสุขมาก มันมีสุขมากหายใจเข้า หายใจออกนี่มันไม่รู้จัก ไม่รู้สึกตัวหายใจไม่หายใจไม่รู้จัก มันมีความสุขนะ เวลาเข้าฌาน เสวยรสพระนิพพาน ยังไม่ตาย สุขนะ สุขมากดังนั้นเราทั้งหลายคนแก่ คนเฒ่า เข้ามาเหมือนกันหมด

เส้นทางไตรลักษณ์

หลวงปู่อุดม ญาณรโต
สวดพระอภิธรรมหลวงพ่อสนอง กตปุญโญ
วัดสังฆทาน จ.นนทบุรี วันที่ 25 ตุลาคม 2555

ขณะนี้วันนี้เป็นวันวิปโยคคือหลวงพ่อสนองของเราได้พลัดพรากเราไปตามสายไตรลักษณ์มีทุกขังอนิจจังอนัตตาโลกเป็นอย่างนี้ตั้งแต่ไหน แต่ไรมากาลเป็นอย่างนี้มาการตายมา ดีหรือว่าชั่ว เป็นอย่างนี้ไปตลอดเวลาเรียกว่าสายไตรลักษณ์ ไตรลักษณ์ แปลว่า สาม ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา นั้น มันเป็นอย่างนี้พระพุทธเจ้าท่านกล่าวว่าภูเขาสูงจดท้องฟ้ายาวสุดขั้วโลกนี้ เบียดบดขยี้สัตว์มา จึงมาสัตว์ในภูมิโลกนี้ ถ้าจะว่ามาพร้อม

กันมันตายหมดพร้อมกันเลย แต่ที่นี้มันตายทีละคนมันเลยยืดยาวไปการตายเป็นการหลีกเลี่ยงไม่ได้ จะมีเงินมีทองอะไรก็ตามจะมียศฐาบรรดาศักดิ์อะไรก็ตามความตายมันใหญ่กว่าทุกอย่าง มันเหยียบย่ำมาเลย มันไม่กลัวอะไร ความตาย ถ้าจะว่าแล้วก็เป็นที่น่าเกรงกลัว แต่พระพุทธเจ้าท่านไม่เกรงกลัวท่านรับเลย ความตายมันเป็นเรื่องของสังขารเป็นเรื่องของรูปนามรูปนามมันตกเป็นของเหล่านี้ในโลกนี้ไม่ว่ารูปอะไร ๆ ทุกอย่างนั้นแหละตกอยู่ใน ทุกขังอนิจจัง อนัตตา ตกเป็นความตายจะว่าไป มันเป็นอนัตตา ของเหล่านี้เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนว่าโลกเป็นอนัตตา รูปังอนัตตา รูปทั้งหลายบังอนัตตาไว้ ทุกขัง ก็เหมือนกันอิริยาบถบังทุกข์ไม่เห็นทุกข์ เดิน นั่ง กิน นอน กิน ดื่ม มันบังหมดมันบังทุกข์ไว้มองไม่เห็นทุกข์ อนิจจัง ความไม่เที่ยงเหมือนกันความไม่เที่ยงมันบังเราไว้ เราไม่เห็นหรอกว่าอันนี้ไม่เที่ยง ก็เห็นอยู่ว่าสัตว์ตาย อะไรตาย รถตาย เครื่องจักรเครื่องยนต์ตายนี่แหละ ตายได้ทุก ๆ ขณะทุกอย่างไม่มีลมหายใจก็ตาย ***การตายนี่พระพุทธเจ้าบอกว่าให้เตรียมตัวเตรียมตนไว้ไม่ว่าใครก็ตามเตรียมไว้ ตายด้วยความดีไม่ใช่ตายด้วยความไม่ดี*** เกิดมาในโลกนี้ก็ถ้าเราไม่มีอะไร ก็จะตายเป็นอนาถา จนความดี ถ้าเราเตรียมตัวเตรียมใจไว้ ก็ตายในความร่ำรวย ไม่จนมันหรอก การตาย มันไม่ยกเว้น ไม่เลือกสัตว์อะไรสักอย่าง ไม่เลือกไม่ว่าคนหรือสัตว์ไม่ว่าจะเป็นพระมหากษัตริย์ผู้หลักผู้ใหญ่ก็ตามตายหมด แต่ผู้ใหญ่เขาเรียกชื่อว่าอสัญกรรมผู้ใหญ่ให้เกียรติกัน ส่วนพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ตายเรียกว่านิพพาน คนธรรมดาตายก็ตายธรรมดานี่แหละ คน

ตายคนนั้นแค่เรียกต่างกัน*การตายเป็นการหมดอายุสังขาร อายุสังขารหมดไปทีละน้อยๆ เรียกว่ากาลเวลากินสรรพสัตว์ทั้งหลาย กาลเวลาที่มันอยู่ทุกวันนี้เปลี่ยนไปทุกวันหมดไป มันกินสรรพสัตว์ทั้งหลายไปหมดไป นาทีหนึ่งมันก็กินหมดไปเร็ว มันก็กินนาที สองนาที เป็นชั่วโมง เป็นวัน ๆ เป็นเดือน ๆ ไปเลย เรียกว่าแก่วันแก่เดือนแก่ปีแก่ไปเรื่อยๆ ไม่ใช่กินหมดเลย มันลากเราไปไม่ใช่มันหมดไปเฉย ๆ มันลากเราไปด้วย ลากเราไปสู่ความตาย พูดง่ายๆแก่ไปเรื่อยๆ คนเราทุกวันนี้ไม่พ้นความจริงอันนี้ไปได้พระพุทธเจ้าเลยสอน ให้เราเตรียมตนเตรียมตัวไว้ประกอบกรรมดีไว้ ให้ระลึกถึงความตายอยู่ตลอดเวลา คนระลึกถึงความตายจะยิ่งหมั่นขยันยิ่งทำความดีมาก คนเห็นความตายไม่ประมาทยิ่งทำความดี* ความดีถ้าตายไม่มีเสีย ไม่ตายอนาถา พระพุทธเจ้าเลยให้เตือนไว้ ให้ประพฤติปฏิบัติธรรม ทำดีในทุกวันนี้เจริญเมตตาภาวนา หมั่นทำบุญให้ทานรักษาศีล ทำให้ใจเรามีความสุข บุญคือความสุขสุขดีงามง่าย บุญช่วยทำอะไรบุญช่วยหมดบุญคือความสุข ไม่อนาถา ถ้าไม่มีบุญมีบาปโลกเราจะเท่ากันหมด โลกเราทุกวันนี้จนมากก็มี รวยมากก็มี เพราะว่ากรรม วิบากกรรม ผลที่กรรมเราทำไว้ทำให้เราทุกข์จน บางคนรวยมากเพราะเขาทำบุญทำทานไว้ มันเลยต่างกัน ทำไมต่างกัน ต่างบุญต่างวาสนา ถ้าไม่มีบุญไม่มีบาปโลกนี้เท่ากันหมด เพราะบุญบาปมันต่างกันจำแนกให้เราต่างกัน ต่างดีต่างชั่ว ต่างวาสนา ไม่เหมือนกัน เราทั้งหลายก็ควรจะเก็บหอมรอมริบความดีของเราให้มาก อย่าประมาทในวัยของเรา ตกวัยหนุ่ม วัยแก่ อย่าประมาทในความดีของ

เรา พยายามเก็บหอมรอบริบไว้ ทำให้มากๆไว้ อย่าประมาทในความดีของเรา ไม่มีปัญหาอะไร พระพุทธเจ้าว่าของเหล่านี้ไม่มีปัญหาถ้ารู้จักไม่มีปัญหา ค่ำคืนมันหมดไปเร็ว ถ้าวันไหนเราทำดีมันก็จะหมดไปเร็ว เราก็ไม่ห่วงบางคนบอกว่ามันค่ำง่ายเกินไปค่ำเร็วนัก บางคนบอกเดือนนี้ไม่ได้ทำอะไรหมดเร็วเกินไปกาลเวลามันกินสรรพสัตว์ทั้งหลาย ทำให้เราแก่เดือนแก่ปีไป เราพยายามเก็บหอมรอบริบความดีทำดีก็จะเจริญรุ่งเรืองขึ้นไปเหมือนการปฏิบัติธรรมให้เราพิจารณาเหมือนเรา สวดพยาธิมรณะ เรียกว่าเทวทูตมาเตือน มาเตือนเราไม่ให้อยู่ในความประมาทให้อยู่ในความดี มุ่งดีทำดีไม่ประมาทในความดีของเรา ไม่ให้เผอเรอในความดี อยู่ที่ไหนก็ตามให้ปฏิบัติความดีรักษาศีล ภาวนาไว้ ให้ดีขึ้น ฉลาดเฉลียวขึ้นดีกว่าเดิม การประพฤติปฏิบัติธรรม ปฏิบัติกายของเราทุกอย่างต้องปฏิบัติในโลกนี้บ้านเมืองเราก็ต้องปฏิบัติ พืชผักสวนครัวเราก็ต้องปฏิบัติ เครื่องนุ่งห่มเราก็ต้องปฏิบัติหมั่นซักหมั่นฟอก บ้านเรือนก็ดูแลเอาใจใส่ก็น่าอยู่น่าอาศัย พืชผักก็เหมือนกันดูแลใส่ปุ๋ยก็ยอดใหญ่ยอดอวบก็น่ากิน ประพฤติปฏิบัติธรรมอันนี้ก็เหมือนกัน ***ศีลธรรมที่เราได้ยินได้ฟังมาเอามาฝึกปฏิบัติไม่ใช่ว่าไปอยู่เฉยๆ ศีลธรรมอะไรก็ตามที่ครูบาอาจารย์สอนให้นำมาประมวลปฏิบัติให้หมด ปฏิบัติธรรม ปฏิบัติกาย ปฏิบัติใจของเรา พยายามอย่าให้บาปเกิดขึ้นในใจของเรา พยายามให้บุญอยู่ในใจของเราอย่าให้บาปอยู่ในใจอย่าอยู่เฉยๆ ให้บุญเกิดขึ้นในใจของเราพยายามนึกแต่ความดี ความชั่วอย่านึกถึงดีกว่านึกถึงความดีทุกวันก็อุ่นใจมีความสุข นึกถึงความไม่***

ดีก็ร้อนใจนะ ความชั่วจะเผาใจเราเรียกว่าบาปเผาใจเรา บาป บุญเกิดขึ้นมา เรียกว่ามโนสังขารใจ บางครั้งสังขารใจที่แต่งใจ เรา ให้เป็นบุญบ้างเป็นบาปบ้าง มี เฉยบ้างในใจเรา เราทั้ง หลายให้รอบรู้ในสังขารนี้ อย่าอยู่ในความประมาท เป็นไปตามที่ พระพุทธเจ้าสอนไว้ เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน เราทั้งหลาย พยายามทำดีประพฤติปฏิบัติธรรม ทำดีในทุกวันนี้ เจริญเมตตา ภาวนาทำบุญให้ทานรักษาศีลทำให้มาก ๆ ขึ้นไป เราทั้งหลายมา วันนี้มาประพฤติปฏิบัติธรรมมาฟังเทศน์ฟังธรรมครูบาอาจารย์ อะไรที่เป็นบาปเป็นบุญอะไรที่เป็นบาปเราก็ละเสีย อะไรที่ดี เราก็พยายามเก็บหอมรอบริบให้มาก ๆ ขึ้น เราก็จะมีความสุข ความเจริญความดีก็จะส่งเสริมให้ใจเราดีขึ้น คนเราไม่ใช่ดีเลย ส่วนของร่างกายเป็นปกติธรรมชาติมันเป็นเอง ของเป็นเอง *ความดีของเราทำให้เป็น ทำให้เป็นกับ เป็นเอง มันต่างกันของ เป็นเองไม่มีอะไร ใหญ่เอง แก่เอง ทำดีมันทำยาก เราก็เก็บ ธรรมของพระพุทธเจ้ามาใส่ใจของเรา มีธรรมของพระพุทธเจ้า เรียกว่า อริยวงศ์ อริยวาท ดีของพระพุทธเจ้าเป็น อย่างนี้ พุทธบุตรไม่ใช่เกิดจากครรภ์ พุทธบุตรเกิดจากธรรม ของพระพุทธเจ้าครั้นพุทธกาลคนเลื่อมใสพระพุทธเจ้า เกิดมาก็เลื่อมใสพระพุทธเจ้า จึงได้ความดี ความดีไม่ยากนัก ไม่ง่ายนักมัชฌิมาปฏิปทา ทางสายกลาง ไม่ตึงนักไม่หย่อนนัก ให้ใจของเรามีธรรมของพระพุทธเจ้า คำสั่งสอนของ พระพุทธเจ้าเหมาะกับเราทุก ๆ คน พอทำได้ อย่าปล่อยให้อารมณ์ อยู่ทางโลกตลอดเวลา อารมณ์ทางโลกไม่ดี มีทั้งอารมณ์โกรธ อารมณ์เน่ามันไม่ดี ถ้าเราไปมัวเมาดื่มมันมากก็จะสกปรก*

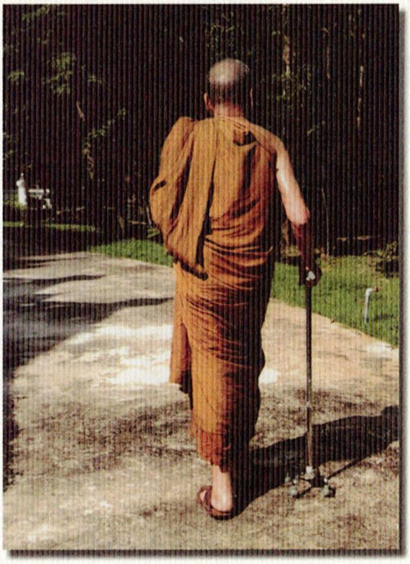
*เรียกว่าเสียสุขภาพจิต เหมือนเรากินของเสียของเน่า เช่นเนื้อดิบ ปลาดิบ ก็เสียสุขภาพกาย กายไม่มีกำลัง โรคก็เกิดขึ้น นี่ก็เหมือนกัน เราไปเสพของเรานี่ของสกปรก ว่า ไปได้ยินได้ฟังมา เอามาประพฤติปฏิบัติก็ทำให้เสียสุขภาพจิต*ทำให้เป็นโรคจิตเป็นบ้า อะไรต่างๆมัน เสียสุขภาพจิต เหมือนกายเราก็เหมือนกัน กินของสกปรก เสียสุขภาพกาย ก็ทำให้เป็นโรคหรือตายลงนี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราทำชั่วจิตใจเราเสียสุขภาพจิตก็ไม่ก้าวหน้าทำดีได้ยากเราจึงต้องรักษาสุขภาพจิตให้เราเจริญขึ้นอย่าให้ตกอยู่ในความชั่ว ตามธรรมดาจิตใจเราจะตกไปในความชั่ว ไหลลงสู่ที่ความชั่ว เหมือนน้ำไหลลงสู่ที่ต่ำไม่ไหลขึ้นที่สูง เหมือนกับที่เขาดันน้ำให้ขึ้นในที่สูง ๆ เราก็เหมือนกันพยายามยกให้ใจเราสูงขึ้น ทำให้เราประพฤติปฏิบัติธรรมได้อย่าท้อถอย พยายามทำความดีให้เพิ่มขึ้น คนเรานี่ดีได้เพราะความดีความชั่วที่เราทำไว้ ไม่ได้ดีเพราะอะไร พยายามทำดีให้ได้ดี ***ความดีไม่ได้เกิดจากอะไร ไม่ได้เกิดจากเจ้าพ่อเจ้าแม่อะไรหรอก เรามาในโลกนี้ ดูโลกนี้ดูดีดูชั่ว แล้วนำมาพิจารณากรรมของเขาทำมาพิจารณาความดีที่เขาทำมา กลัวบาปกลัวชั่ว มีบุญเหมือนกันมีบาปเหมือนกัน มีศีลธรรมเหมือนกัน อย่าท้ออย่าถอย พากเพียรในการทำความดีทำดีทุกอย่างพยายามละความชั่วพยายามปรุงความดีให้เกิดขึ้นในใจของเรา*** พยายามละความชั่ว เหมือนละบ้านละเรือนมา เหมือนพระสงฆ์ละทุกอย่างตายคาผ้าเหลือง เหมือนอาตมาละทางโลกมา 64 พรรษามันเป็นความสุขในพระพุทธศาสนา มันถึงอยู่ได้ ถ้าไม่เห็นความสุขมันอยู่ไม่ได้ บวชมาปรุงความดีให้มันเกิดขึ้นภาวนา

ความดี ถือว่าพระเป็นเนื้อนาบุญของเขา ให้เขากราบไหว้ ทุกข์สุขในโลกเป็นเรื่องธรรมดา พระพุทธเจ้าสอนว่าความดีเป็นสิ่งสำคัญมาก ในโลก พยายามทำความดีให้มาก เราทำมานานแล้วทำให้เชี่ยวชาญ เหมือนเรียนหนังสือเริ่มตั้งแต่ ก. ไก่ จนถึงมหาลัย ทำให้มันเชี่ยวชาญ เหมือนปฏิบัติธรรมทำให้ถึงนิพพาน มันทำได้อย่าท้อถอย ของดีที่สุดดีกว่าโลกทั้งหลาย ภาวนาให้มาก พระพุทธเจ้าสอนว่ามันดีกว่าโลกทั้งหลายเหมือนพระสงฆ์แม่ชี ละทางโลกมา **ประพฤติปฏิบัติธรรม ดีอย่างที่ท่านว่า เพราะคุณค่าอันนี้ประเมินค่าไม่ได้ โลกเราอาจจะประเมินค่าได้ ของดีประเมินค่าไม่ได้** เหมือนครูบาอาจารย์นั้นคุณความดีท่านมีมาก มีคุณค่ามากมีคนศรัทธาเลื่อมใส คือคุณความดีของท่านนั้นมีมาก จากปางก่อนบ้างปัจจุบันบ้าง พยามยามสร้างความดีแก่ตัวท่าน มีคนมากราบสักการบูชาบุญกุศลของท่าน บุญมันต่างกันร้อยคนก็ร้อยใจ***เรามาจากต่างพ่อต่างแม่กัน อาศัยหลายใจในโลกนี้ไม่เหมือนกัน นิสัยใจคอไม่เหมือนกัน ดีน้อยบ้าง ดีมากบ้าง จึงต้องเอาศีลเอาธรรมมาไว้ที่ใจของเราให้เหมือนๆกันโดยศีลธรรม เราจึงมีความสุขความเจริญ*** เราทั้งหลาย ถือว่าเราเป็น พี่น้องร่วมจิตร่วมใจกัน พี่น้องร่วมการร่วมงานร่วมบุญร่วมกุศลกัน ในโลกนี้มุ่งดีต่อกัน เราก็มุ่งดีเขาก็มุ่งดี เราเหมือนพี่น้องในพระพุทธศาสนา เรามาประพฤติในใจของเราให้รุ่งเรืองในพระพุทธศาสนา ความสุขในโลกนี้มันไม่แน่นอน เราทั้งหลาย ดูหลวงพ่อเราเป็นอย่างนี้ รวยแค่ไหนก็ตามดูหลวงพ่อเราเป็นเยี่ยงอย่างมันเป็นไปอย่างนี้ ต้องเป็นอย่างนี้ทุกคน เราทั้งหลายเอา

หลวงพ่อมาดูมาพิจารณา ยิ่งพิจารณายิ่งขยันมาก วันหนึ่งเราก็จะเป็นอย่างนี้ ยิ่งทำดีมาก ไม่ย่อท้อทำความดี นึกถึงความดีก็มุ่งหน้าทำความดี ให้ถึงความดีอันนั้น สร้างโลกหวังให้โลกเจริญ ให้ลูกหลานครอบครัวมีกินสบายธรรมของพระพุทธเจ้าเหมือนกันขยันขันแข็งไม่ย่อท้อ ความดีอันนี้ที่พระพุทธเจ้ากล่าวไว้ ดีในใจตัวเอง เห็นด้วยตาคือมองเห็น เห็นด้วยใจคือคิดเห็น ถ้าเห็นความจริงอันนี้แล้ว เราทั้งหลายก็จะประสบพบกับสิ่งที่หวังไว้โยมทั้งหลายเมื่อได้ฟังธรรมสวนะ ที่อาตมาพูดมาแบบย่อ ๆอะไรที่เป็นบาปเป็นอกุศลก็ละเสีย อะไรที่เป็นบุญที่เกิดกับตัวเราเป็นความสุขกับตัวเราเราก็ประพฤติปฏิบัติรักษาเอา เมื่อเราประพฤติปฏิบัติรักษาให้บุญเกิดขึ้นในใจของเราแล้ว ก็ขอให้มีความสุขความเจริญทุกทิพาราตรีกาล

โลภ โกรธ หลง ละได้ดีได้

หลวงปู่อุดม ญาณรโต

ครั้งหนึ่งมีพระรูปหนึ่งมากราบหลวงปู่ ท่านได้สังเกตเห็นว่าที่ศีรษะพระรูปนั้นมีแผลอยู่ จึงได้ถามว่า

หลวงปู่ : หัวเป็นอะไรมา

พระ : มีโยมเขามาปฏิบัติธรรมที่วัดครับหลวงพ่อพอดี ผมไปบอกให้มาทำกิจทำอะไร แล้วเขาพูดก้าวร้าว

ขึ้นมา ตอนไปบอกเขาพูดก้าวร้าวทีนี้อารมณ์โทสะมันเกิดขึ้นในใจ เกล้ากระผมก็พิจารณาดูดูไปดูมาพอเขาพูดไปพูดมาพูดกู พูดมึง ขึ้นมา ไอ้ตัวอัตตาตัวตนมันขึ้นมามากกว่าปัญญาที่จะตามทันครับหลวงพ่อ เกล้ากระผมเอาไม้เคาะหัวเขาเขาก็เลยลุกขึ้นเอากระป๋องน้ำผลไม้ขว้างมาผมก็ก้มลงก็ถูกศีรษะเย็บ10เข็มครับหลวงพ่อ

หลวงปู่ : โลภ โกรธ หลง นี่นะ

พระ : ก็เลยได้เห็นโทษของมัน ครับผม

หลวงปู่ : ไม่หะนี่นะ เขาเอาทางโลกมาโกรธแล้วอย่าโกรธตอบละได้ด้วยความดีของเรา ให้เราพิจารณา

พระ : คิดว่าเขาสอนธรรมกองใหญ่ให้เราพิจารณาครับ!

บ้า! เกิดมาจากจิต

มีโยมท่านหนึ่งได้เข้ากราบหลวงปู่ และเรียนถามเกี่ยวกับข้อสงสัยในการปฏิบัติธรรม หลวงปู่ได้เมตตาตอบข้อสงสัยดังนี้

โยม : หลวงปู่คะ แล้วที่เขาภาวนาแล้วเขาเป็นบ้ากันละคะ

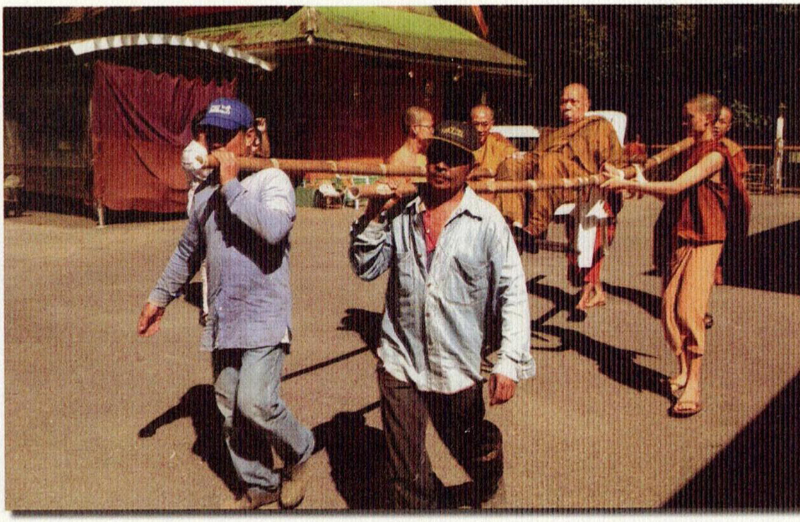
หลวงปู่ : มันสำคัญผิด จิตเขาคิดไม่ดี ทำผิด จิตคิดผิด เหมือนกับเดินทางผิดก็เขว่ไปๆ ฉันใด ไม่รู้ว่าผิด

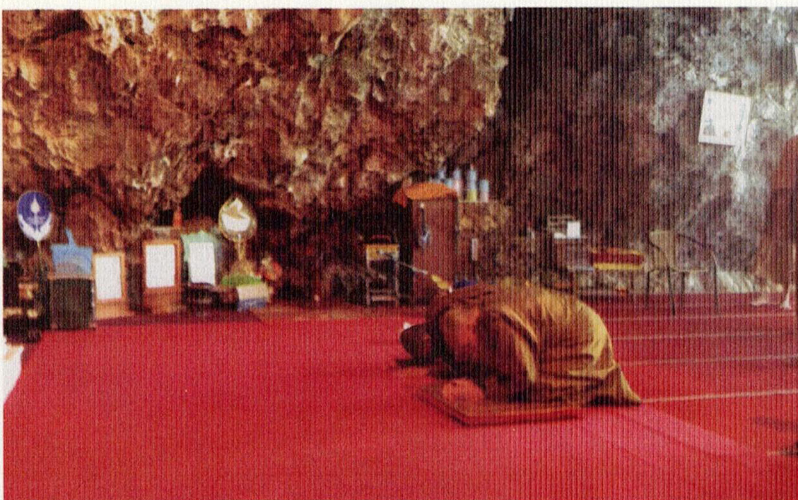
โยม : แล้วเราจะรู้ได้ยังไงว่าเราไปผิดทาง ไปนอกเส้นทาง เราจับหลักตรงไหนว่าเราไปถูกทาง

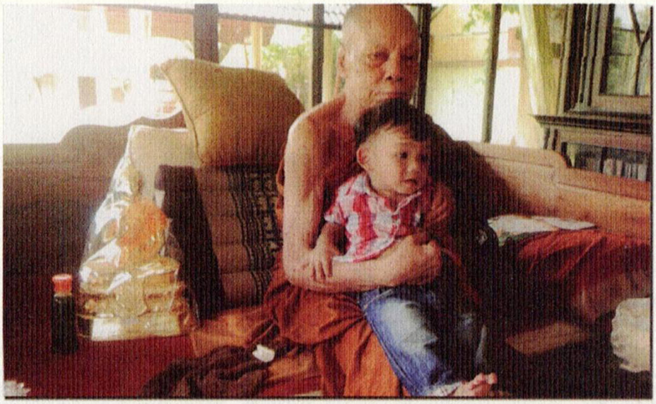
หลวงปู่ : ศาสนาเราเป็นศาสนาเหตุผลนะ ต้องมีเหตุผลเหตุดีผลมันก็ดีการกระทำของเรานะดีไหม จึงวัดได้ ถ้าดีก็ไม่มีปัญหา เราคิดนี่ละปฐมเหตุคนเราจะเสียก็เพราะความคิดของเรานี่แหละ สำคัญมากนะคิดไม่ดีก็เป็นบ้าเป็นบอไปเลย มันสำคัญผิด

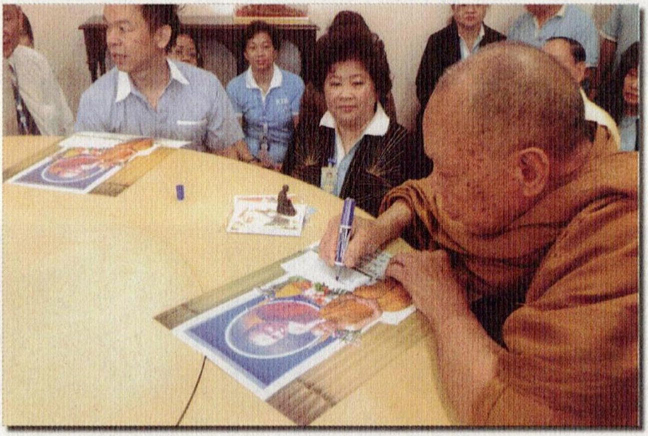

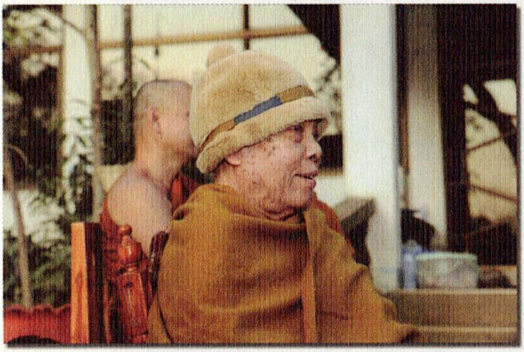

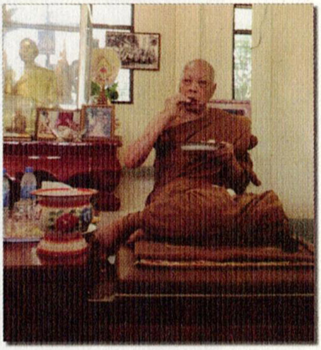

จ.บึงกาฬ

ที่ปรึกษา

หลวงปู่อุดม ญาณรโต
แม่ชีปิยาพรรณ บรรจง

ผู้จัดทำ

เรณู ฉวีรัตน์

ขอขอบคุณ

อาจารย์ นิศา อัตถวิบูลย์กุล
อาจารย์ปราณี ปราบริปู
อาจารย์อภิวัตต์ นิธิสุวรรณสุข
อาจารย์เรวดี สันติชาติ (กลอน)
นายกิตติภพ ผิวนวล (กลอน)

รายนามผู้บริจาค

คุณพีระนุช เกียรติสมมารถ	100,000.00
คุณชัยณรงค์ – จิราพร ธนสถิตกุล	17,500.00
คุณรัตมณี มัมบัติติกร พร้อมคณะพังโคน	12,000.00
คุณกรองทิพย์ เมฆขยาย, คุณกรองทอง อัคคจิตโต	10,000.00
แม่ชีปิยพรรณ บรรจง	10,000.00
คุณราตรี จิราวนิชพันธ์	10,000.00
พระอาจารย์ศรีนวล จิมโล วัดสันติธรรม, เชียงใหม่	10,000.00
พญ.ปิยะมาศ กิติโกมลกุล	10,000.00
คุณเดชชัย–นางบริบูรณ์ เตือนราษฎร์, นส.ญาณิกา–นายจรทีปตี เตือนราษฎร์	5,000.00
คุณนิพนธ์ คนขยัน นายก อบจ. บึงกาฬ	5,000.00
คุณเกียรติศักดิ์ คุณบุญเรือง ตั้งตระสากล	5,000.00
นพ.ไพฑูรย์ กาพิน	3,000.00
คุณบุญชู คุณยงลักษณ์ ดิเรกสถาพร	3,000.00
พ.ญ.ปริชาติ สวรรยาธิปัติ	2,000.00
พระอาจารย์นครินทร์ อาพโย	2,000.00
คุณอภิสิทธ์ อิทธิธนาคาม พร้อมครอบครัว	2,000.00
คุณยายกองแก้ว บรรจง พร้อมหลาน	2,000.00
คุณดวงสมร อุดม ธัชตวนิชย์	2,000.00
คุณวีรยา ฟองชล	2,000.00
คุณชญาน์นัทช์ จิตประไพกุลศาล	2,000.00
คุณปัญจา หมั่นเสนา และครอบครัว	2,000.00
คุณทินกร –คุณครูลักษณาวดี มูลโพธิ์ พร้อมครอบครัว	2,000.00
คุณสิรภพ-นางจารวี-ด.ญ.ดลรตี-ด.ช.ดลนที จันทร์แจ้งพร้อมครอบครัว	2,000.00
คุณอนัญญา ภูริธานนท์	1,500.00
คุณธัญญพร ธีรทีฆานุวงศ์ และเพื่อน	1,200.00
คุณวิมล สุขสุสร ปธ.กรรมการ บริษัทเอเชีย อาโกร เทค จำกัด	1,000.00
ส.จ. สมพร ศิรินา พร้อมครอบครัว	1,000.00
ด.ต.สมเกียรติ-คุณครูศศิกานต์ แสงโพธิ์ พร้อมครอบครัว	1,000.00
นพ.สัญชัย ประเสริฐเพชรมณี	1,000.00
รศ.นพ.ชัชวิน ระงับภัย	1,000.00
คุณนุชจรินทร์ ร่วมชาติ	1,000.00
คุณจำรัส กาญจนวงศ์ คุณสำราญ เหลืองวลาวัณย์	1,000.00
คุณกฤติกา สาริกะวณิช	1,000.00
ทีมนุ้ย แจ็ค ชมพู่ ฝน ออม	1,000.00
คุณนพดล รุกขวัชระ และครอบครัว	1,000.00
ด.ช.พิชยพล พุ่มเทียน	1,000.00
คุณอรวรรณ ตันจนพันธ์ และครอบครัว	1,000.00
คุณวันเพ็ญ รัตนไตร	1,000.00

คุณไม่ประสงค์ออกนาม	1,000.00
คุณกุลภัทรา ปรีชา	1,000.00
นพ.บรรจบ ชุณหสวัสดิกุล	1,000.00
คุณเต็ม คุณวสันต์ ทรงเจริญ	1,000.00
คุณพรทิพย์ อายุพงค์	1,000.00
คุณกุ้ง การบินไทย	1,000.00
คุณปัญณพ ตั้งตรงจิตร์	1,000.00
คุณพันทิวา สุวัฒนพันธ์	1,000.00
คุณรุจิรา หล้าซุย พร้อมครอบครัว	1,000.00
คุณพรรณเพ็ญ วัยเจริญ	1,000.00
แม่นาง – พ่อน้อย เสียระหัน	1,000.00
ท.พ.ฉันทวัฒน์ สุทธิบุณยพันธ์	1,000.00
คุณนภา สุวรรณสวัสดิ์	1,000.00
พระอาจารย์อ่อน ฐิตมังคโล	1,000.00
พระมหาคมกริช สิริจันโท วัดอนาลโย, พะเยา	1,000.00
คุณสุวรรณา เจริญสุข	700.00
เพื่อนพันธ์ศักดิ์	600.00
ดร.สุดาภรณ์ พยัคฆเรือง	500.00
คุณพันธ์ศักดิ์ ตระกูลจิตวิสุทธิ์	500.00
คุณเตียง แซ่โง้ว	500.00
คุณจิรวรรณ เมฆเฉลย	500.00
คุณทศพล วณิชวิศิษฎ์กุล	500.00
คุณสุธิดา สุขอนันต์	500.00
คุณปภัชสร เศวตรัตน์/คุณอนันต์ ธีรรัตนบงกช และครอบครัว	500.00
ด.ญ.กวิสรา กิจถาวรสวัสดิ์และครอบครัว	500.00
คุณสุภางค์ เตชะภัทร	500.00
คุณพาสนา รุ่งศิริจันทร์	500.00
คุณพชรวรรณ อุปรวัฒน์และครอบครัว	500.00
คุณอัจฉรา ลิขิตธนาคมและครอบครัว	500.00
คุณซังม่วย แซ่ก๋วยและครอบครัว	500.00
คุณศิวพร สินน้อย	500.00
คุณพรพรรณ พุ่มประดับ	500.00
คุณสมชาติ – อนงค์รัตน์ สุทธจรรยา	500.00
คุณนพพล – ลักขณา สุทธจรรยา	500.00
ภ.ก.ฐิติกานต์ – ภ.ก.ญ.นภาพักษ์ บรรจง	500.00
คุณกำนันทวี คนขยัน	500.00
คุณพุ่มพวง เมธาวิกุล	500.00
คุณธนาธิป สุเกษี	500.00
คุณจรุงศรี สุขสันติวงศ์	500.00
คุณเชื่อมไชย–คุณมณี–คุณคุณานนท์–คุณป่าไม้ เชื้อดวงผุย	500.00

คุณปกิติ คุณสุจิตรา คุณธนิสร์ และคุณณพล วิชยศึกษ์	350.00
คุณเดวิด นวพลพันธ์	300.00
อาจารย์กิติยา สีมันตร และคณะลูกศิษย์	300.00
รอ.บุญชอบ วัดแก้ว	300.00
คุณทิพยวรรณ ทัศน์กระแสร์และครอบครัว	300.00
คุณปารวี จรูญธรรม และครอบครัว	300.00
คุณสุพัตรา คำลือ	300.00
คุณวรรณดี คีตะนิธินันท์	200.00
คุณจันทนา กลีนขจร	200.00
คุณสาวิกา ศรีสวัสดิ์	200.00
คุณสุวรรณา ฐานานุศักดิ์กุล และครอบครัว	200.00
คุณธวัชชัย อุบลวัฒน์	200.00
คุณมาโนช-ด.ช.ธีรภัทร ถาวรประภาสวัสดิ์	200.00
คุณพิพัฒน์ คุณจารุทรรศน์ กิจจานนท์	200.00
คุณสมภัทร โชคชัย	200.00
คุณภัทรานิษฐ์ อัครพงศ์ภรณ์ และครอบครัว	200.00
คุณชูชาติ คุณถวิล คุณสุธาสินี ปานนาง	200.00
คุณธิติพนธ์ – คุณธิติกาญจน์ สทุธจรรยา	200.00
สามเณรแด๊กซ์ บรรจง	200.00
คุณทรงวุฒิ มัณยากาศ	100.00
คุณศิมาภรณ์-คุณวสันต์ แสงอุ่ไร	100.00
คุณนันทพร ฐานานุศักดิ์กุล และครอบครัว	100.00
คุณชลพรรษ สุทำแปง	100.00
คุณสุดารัตน์ บางชา	100.00
คุณวัฒนา คุณบังอร สาขา และครอบครัว	100.00
คุณอนันต์ คุณช่อทิพย์ คุณชาตินันท์ เทศนาบุญ	100.00
คุณสุทิน ผาสุขภักดิ์ และครอบครัว	100.00
คุณวิลาวัลย์ คุณพิชชาพร บุญขันธ์	100.00
คุณนภัสวรรณ นาเลี้ยง และครอบครัว	100.00
คุณจุฑามาส คุณภัทรนันท คุณชุติมณฑน์ ขวัญจาด	100.00
คุณวิราวรรณ์ ป้าวิลา และครอบครัว	100.00
คุณประภาพร บุญประคอง คุณสุภัทร รุ่งสว่าง และครอบครัว และเจ้ากรรมนายเวร	100.00
คุณพัชราวดี บุตรภักดิ์ และครอบครัว	100.00

จัดพิมพ์ที่ : หจก.พรี-วัน โทร. 0-2940-5858-9

